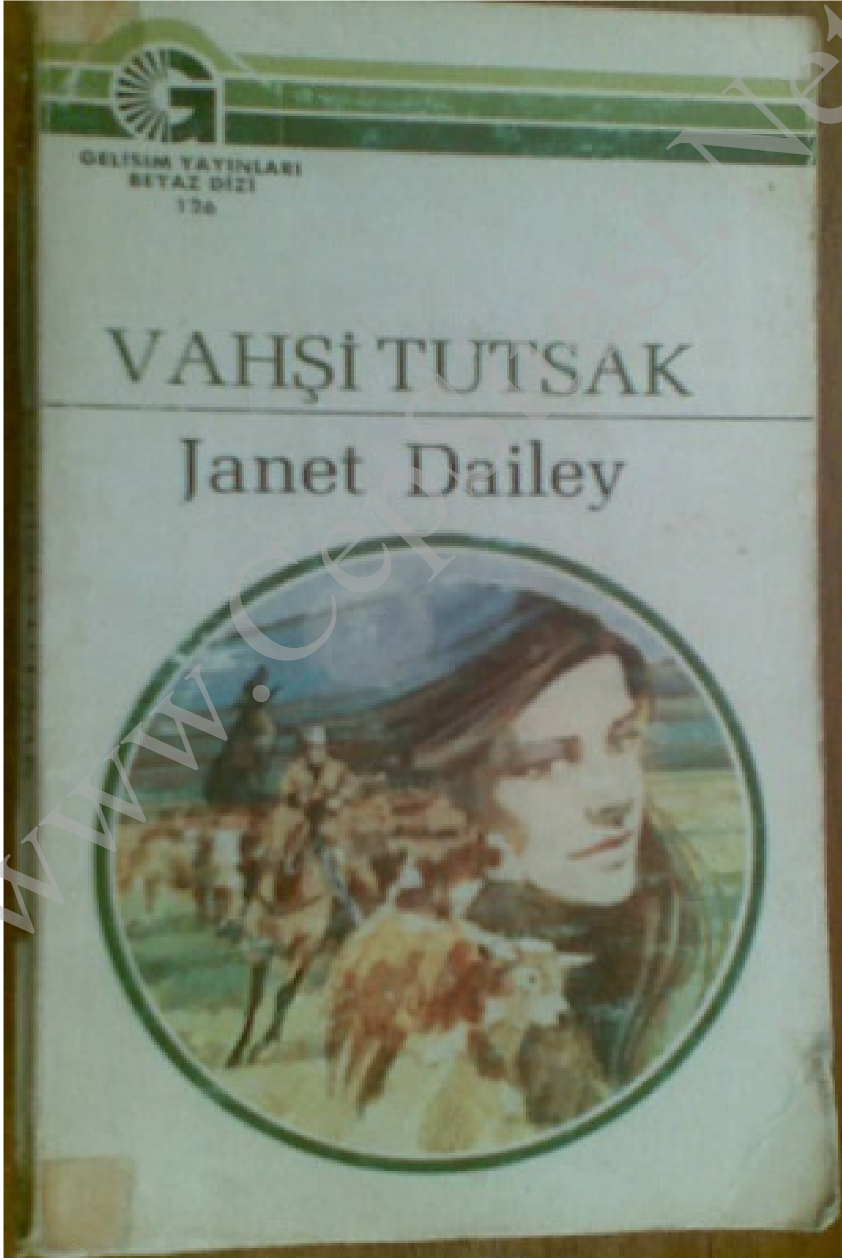
Janet Dailey - Vahşi Tutsak

VAHŞİ TUTSAK

Bir uçak kazasından sağ kurtulmayı başaran Cord, bir yıldır tekerlekli iskemleye bağlanmıştı. Aksi, huysuz, saldırgan bir adam olup çıkmış ve tepkilerini özellikle karısına yöneltmişti. Stacy, duygularının kaynağının acıma değil, aşk olduğuna inandıramıyordu onu.

Cord zamanla her şeyden kopup gitmiş, yaşama olan ilgisini yitirmişti. Bir gün, başarılı bir fizyoterapist olan Paula Hanson çıkageldi. Cord'un ters davranışlarına aldırmayarak, ona yardımcı olmaya çalıştı, onu yeniden yaşama dönmeye zorladı. Ama Stacy, Paula'nın giderek, Cord'un yaşamında kendi yerini de almaya başladığını hissediyordu...

BİRİNCİ BÖLÜM

Stacy yatak odasının kapısı önünde durakladı. Sinirli bir tavırla, tokayla ensesinde tutturduğu saçlarını düzeltti. Gözlerini boş odada gezdirirken, burnuna hafif bir ilaç kokusu doldu.

Sabahın bu erken saatinde ev sessizdi. Kahvaltıyı hazırlayan Maria'nın çıkardığı hafif sesler uzaktan uzağa duyuluyordu. Kahverengi gözleri, endişeli bir şekilde oturma odasını araştırdı. Bakışları verandaya açılan geniş cam kapının önünde duran tekerlekli iskemlenin üzerinde durdu.

İnsana acı verecek kadar tanıdık, esmer bir baş, iskemlenin arkalığında dinleniyordu. Dalgalı siyah saçlar, yükselmekte olan güneşin ışıkları altında parlıyordu. Koltuktaki adam, camın önünde kımıldamadan oturmaktaydı.

Titrek bir soluk çıktı Stacy'nın boğazından. Daha doğru dürüst sabah olmamıştı, oysa Cord kalkmış, sessizce dışarıyı seyrediyordu. Şu bildik günlerden birini daha yaşayacaklardı demek.

Neyse ki Josh burada değildi. Birkaç gündür Mary ve onun iki oğluyla birlikte kalıyordu. Cord'un karamsar ruh hali, Stacy ne kadar korumaya çalışırsa çalışsın, Josh'ı etkilemeye başlamıştı. Birden, kendi sinirlerinin de kopacak

kadar gerildiğini itiraf ediverdi kendi kendine.

Tekerlekli sandalyeye mahkûm olan, bir zamanların gururlu ve hayat dolu erkeğinin görünümü, gözlerinin acıyla koyulaşmasına neden oldu. Ruhsal işkence ve acıyı kocası kadar kendisi de hissediyordu. Katlanması en zor olan şey ise, Cord'a yardım etmek için elinden hiçbir şeyin gelmemesiydi.

Cord onun varlığını hissetmiş gibi, iskemleyi döndürdü. Stacy kocasının iğneli bakışlarıyla karşılaşmadan, yüzüne parlak bir tebessüm oturtmayı başarabildi. Yumuşak bir sesle, «Günaydın, sevgilim,» dedi. «Bugün erken kalkmışsın.»

Cord'un cevabı kısa ve sertti. «Evet.»

İskemleyi Stacy'ye doğru sürdü. Stacy onu öpmek için eğilince, hafifçe başını çevirdi ve genç kadının dudakları sert sakallarla kaplı yanağına değdi. Cord'un, kendisinden gelen her türlü sevgi gösterisini sürekli olarak reddetmesi Stacy'yi derinden yaralıyordu, ama bu duygusunu gizlemeye çalıştı.

«Bu sabah tıraş olmayı unutmuşsun,» dedi, gülen bir sesle. Ve yemek odasına doğru itmek için tekerlekli sandalyenin arkasına geçti.

«Unutmadım. Gerek görmedim sadece.» Sesi sertti.

«Son zamanlarda bir tabaka zımpara kâğıdını hiç öpmedin herhalde. Yoksa, bu konudaki fikrini değiştirirdin.» Neşeli olma çabası sesini acılaştırmıştı.

«Kimse seni beni öpmeye zorlamıyor, Stacy.»

Öylesine soğuk ve duyarsız bir hali vardı ki Cord'un, Stacy, kendisini gerçekten sevdiğini

hatırlamak için gözlerini kapamak zorunda kaldı. Yalnızca içindeki acıydı konuşan ve Stacy, daha da acı olduğu için onu suçlayamıyordu.

Ne kadar yapmacık olursa olsun, sesindeki havayı bozmadan, «Kimse zorlamıyor,» dedi. «İstediğim için yapıyorum.»

Sandalyeyi yemek masasının başına itti. Cord'un yanındaki sandalyeye otururken, keskin, yaralayıcı bakışlarını üzerinde hissetti.

«İhtiraslı karım ne zamandan beri yanaktan bir öpücükle yetinir oldu?» diye yumuşak bir sesle sordu Cord.

«Şu an için yeterli.» Reçel kâsesine uzandı. «Ebediyyen böyle sürmeyecek ki.»

Cord'un ağzı alaylı bir ifadeyle kıvrılınca, Stacy kalbine bir şey saplandığını sandı. Kahveleri getiren Maria'nın varlığı, Cord'un acı bir cevap vermesini engelledi.

Stacy, şişman Meksikalı kadın dışarı çıkarken, konuyu değiştirmeye çalıştı. «Travis biraz sonra gelir. Bir yaşındaki tayların listesini seninle birlikte incelemek istiyoruz. Hangilerini türün ıslahı için alıkoymamız gerektiğine karar vermek gerek.»

«Bana da sembolik bir görev verin bakalım.» Dudakları bir çizgi halini almıştı «Travis'le sen, şu son bir yıl içinde yardımım ya da tavsiyem olmadan çiftliği büyük bir başarıyla yönettiniz. İşlerin yürümesinde hâlâ bir katkım varmış gibi yüce gönüllü jestler yapmanıza ihtiyacım yok.»

Stacy birden kontrolünü kaybetti, acı içini yakıyordu. Ağzını sımsıkı kapayıp, sakinleşmek için derin derin soludu. Acı tartışmalara daya-

namıyordu. Gergin bir tavırla, «Cord... lütfen,» diye yalvardı. «Gene başlamayalım.»

«Bana büyüklük taslamayın o zaman. Korumaya çalışmayın beni.»

«Böyle bir şey yapmıyoruz.»

«Sahi mi?» Kara gözleri kor parçalarına benziyordu. «Tayların listesini inceleyin,» dedi alaylı bir sesle. «Circle H senin çiftliğin. Dilediğini yap.»

«O senin çiftliğindi... bizim çiftliğimiz oldu. Ama hiçbir zaman benim çiftliğim olmadı,» diye feryat etti Stacy. «Travis'le benim tüm çabamız onu çalışır halde tutmak.»

«Ben iyileşene kadar mı?» diye sözünü kesti Cord. Alay doluydu sesi. «Bundan daha iyi olamayacağım, büyük bir olasılıkla.»

«Hayır!»

Görünmez bir el boğazını sıkıyormuşçasına, bir fısıltı halinde çıkmıştı Stacy'nin sesi.

«Gerçeği kabullen, Stacy,» dedi Cord sert bir tavırla. «Colter beni uçağın enkazından çekip çıkarmasaydı, çok daha iyi olacaktı.»

«Nasıl söylersin bunu!» Elleri titriyordu. Cord'a bakarken, yaklaşık bir yıl önce, kocasının ölebileceğini düşündüğünde çektiği acıyı hatırladı. «Seni seviyorum. Ölseydin her şeyin daha iyi olacağını nasıl düşünebilirsin?»

«Bana bak.» Stacy hemen emrine uymayınca onun, ince bileğini yakaladı ve irileşmiş kahverengi gözleri, kendi buz gibi soğuk gözleriyle karşılaşana kadar büktü kolunu. «Bak bana, Stacy. Ve bana duyduğun şeyin aşk mı, yoksa acıma mı olduğunu söyle.»

Onun dediğini yaptı genç kadın; yakışıklı yü-

zünü inceledi ağır ağır. Bir yıl süren nekahet döneminde güneş yanığı teni solmuş, altın gibi bir renk almıştı. Kilo kaybettiği için keskin hatları biraz yumuşamış gibiydi. Gene de, yakışıklılığından bir şey kaybetmemişti. Evlilik, Cord'a duyduğu fiziksel çekiciliği azaltmamış, daha da artırmıştı.

Ne yakışıklı yüzünde, ne geniş omuzlarında ne de güçlü kollarında acınacak hiçbir şey yoktu. Ama bakışları adaleli bacaklarına takılınca, Cord'un tekerlekli sandalyede oturduğunu hatırlamak zorunda kaldı Stacy.

Bu işteki haksızlığa karşı isyan ediyordu yüreği. Güçlü, gururlu, asil bir vahşinin zorla zincire vurulmasını seyretmeye benziyordu bu.

-Seni seviyorum, Cord,- dedi sonunda, bakışlarını yüzüne çevirip.

Ağır bir soluk alan erkek bileğini bıraktı. Reçel kâsesini sımsıkı kavradı. Bastırılmış bir şiddet vardı davranışlarında. Sanki kâseyi fırlatıp atmak ve bin parçaya bölündüğünü görmek istiyordu.

Stacy elini onun koluna koyunca, birden kasıldığını hissetti. -Cord... yeniden yürüyeceğine inanman gerek.- İçten bir tavırla ona doğru eğildi. -Hiç umut yok değil. Bu son ameliyattan sonra bacakların yeniden hissetmeye başladı. Doktorlar ne kadar iyileştiğini ölçebilene kadar zaman gerek, ağır ilerleyen bir iyileşme süreci bu.-

Cord'un sert bakışları, alaylı alaylı yüzüne dikildi. -Ya da ne kadar az iyileştiğimi ölçebilene kadar,- diye hatırlattı ona. -Kendimi en kötüsüne hazırladığım için beni bağışla,- diye

alay etti. Kolunu silkerek Stacy'nin elinden kurtardı.

Tekerlekli sandalyenin frenini gevşetip masadan uzaklaştırdı genç adam. «Maria'ya, aç olmadığımı söyle.»

«Cord, yemen gerek!»

Oturma odasına doğru giden Cord arkasına bakmadan, «Hiç bir şey yapmak zorunda değilim.» diye cevap verdi.

Onun peşinden gitmek için ayağa kalkan Stacy, gerisingeri iskemlesine çöktü yeniden. Acı duygular uyandıran tartışmaları onun da iştahını kapamıştı. Bir arkadaşının çiftliğinden dönmekte olan Cord'un uçağı havalanamayıp yere çakıldığından bu yana geçen bir yıl içinde yaşadıkları tüm gerginlikler bu tartışmayla açığa vurulmuştu.

Babasını, kendisinin kurtulmayı başardığı bir uçak kazasında kaybetmişti Stacy. Cord'u ölü mü, diri mi bulacağını bilemeden San Antonio'ya uçarken, bu kazanın anısı hâlâ çok tazeydi belleğinde. Oraya vardıktan günlerce sonra, doktorlar Cord'un yaşayabileceğini söylemişlerdi. O an tüm düşündükleri, iç kanamayı durdurup, hayatta kalmasını sağlayacak gerekli tedaviyi yapabilmekti.

Bacaklara giden ana sinir kanalındaki baskıyı hafifletecek ameliyat, o günlerde çok karmaşık ve tehlikeliydi. Bu nedenle doktorlar, Cord iyileşip gücünü kazanana dek ameliyatı ertelemeye karar vermişlerdi. Cord'un yaşaması o kadar mutlu etmişti ki Stacy'yi, kocasını ameliyat masasında kaybetme riskini göze alamamış ve doktorların kararını kabul etmişti.

Stacy bugün bile aynı kararı vereceğini biliyordu. Baskıyı azaltacak ameliyat çok kısa bir süre önce gerçekleştirilmişti.

Henüz üzerlerine basamıyordu, ama Cord'un bacaklarının yeniden duyarlılık kazanmış olması, ameliyatın başarılı geçmiş olduğunu gösteriyordu. Doktorlar, yeniden yürümesinin, zaman ve umut isteyen bir iş olduğunu ve vücudun iyileşme sürecine bağlı bulunduğunu düşünüyorlardı. Cord için 'umut', fazlasıyla kullanılmaktan yıpranmış bir sözcüktü.

Neredeyse bir yıl süren hastalık tüm sabrını tüketmişti Cord'un. Ameliyattan çabuk ve kesin sonuçlar beklemişti. Tümüyle duyarsız bacaklar yerine uyuşuk, çok az hisseden bacaklara sahip olmak onu yeterince cesaretlendirmemişti. Bu ruh hali içinde herkese, özellikle Stacy'ye sert ve acı sözler söylüyor, onu durmadan azarlıyordu.

Stacy umuda sımsıkı sarılmıştı ve Cord'un saldırıları karşısında bunu daha ne kadar sürdürebileceğini merak ediyordu. Son ayların gerilimi kendisini de perişan etmişti. İçini çekerek kahve ibriğine uzandı.

-Stacy?- Soru dolu bir erkek sesi adını tekrarlıyordu.

Adamın daha önce de bir şeyler söylediğini, ama kendisinin onu duymadığını anladı Stacy. Başını kaldırıp, masanın yanında duran siyah saçlı erkeğe gülümsedi. Aslında bir gülümsemenin hayaleti gibiydi bu.

«Merhaba, Travis. Geldiğini duymadım.» Stacy karşısındaki sandalyeyi işaret ederek, «Bir kahve iç.» dedi.

«Cord'u dışarıda, verandada gördüm. Bizimle gelmiyor mu?» Travis McCrea kırlaşmış saçlarını düzelterek oturdu.

Kahvaltı tabaklarıyla içeri giren Maria, Stacy'yi bu soruya cevap vermekten kurtardı. Masanın başındaki boş yeri görünce kaşlarını çatan kadın, Stacy'ye bakarak, «Mister Cord nerede?» diye sordu.

«Verandada. Aç olmadığını söyledi, ama belki fikrini değiştirmiştir. Kahvaltısını tepsiyle götür istersen.» Stacy, Cord'un yemeğe elini sürmeyeceğini, ya da kurt köpeği Cajun'a yedireceğini biliyordu.

Maria, «Yemek yemezse, asla eski gücüne kavuşamaz ki,» diye söylenerek mutfağa döndü.

Stacy içini çekince Travis ona baktı. Genç kadının omuzları hafifçe çökmüş, gözlerinin altında hafif gölgeler, ağzının iki yanında titrek çizgiler oluşmuştu.

Kibarca, «Bugün, daha sabahtan başladı demek.» dedi.

«Evet,» diye başıyla onayladı, dudakları acı bir alayla kıvrılan Stacy.

Yalan söylemenin ya da Travis'in neden söz ettiğini anlamamış gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Genç adam Cord'u uzun zamandan beri tanıyordu. Cord uçağın enkazı arasından çıkarılırken yanındaydı.

O sırada, Cord'un en iyi arkadaşı olan Colter Langston'ın yanında kâhya olarak çalışıyordu. Stacy'yi San Antonio havaalanında karşılayıp hastaneye götüren de Travis olmuştu.

Kazadan birkaç gün sonra hastaneye gelmişti genç adam. O gün Stacy'ye Colter'ın yanın-

daki işinden ayrıldığını, uzaklara gideceğini söylemişti. Bunca yıl Colter için çalıştıktan sonra işini bırakmasının ardındaki nedeni hiç sormamıştı Stacy, ama bazı şüpheleri vardı. Cord'un nekahet döneminin uzun süreceğinin farkında olan, ama bu sürenin ne kadar olacağını bilmeyen Stacy, kocası iyileşene kadar Circle H çiftliğinde çalışmasını önermişti Travis'e. Geçici olarak çalışacaktı genç adam. Ve yaklaşık bir yıl sonra, hâlâ görevini sürdürüyordu.

«Sanırım, şimdiye kadar Cord'un asabi patlamalarına alışmış olmam gerekirdi.» Stacy fiziksel olmayan bir yorgunluğun etkisiyle alnını ovuşturdu.

«Kimse alışamaz buna,» dedi Travis.

Stacy içini çekti. «Sanırım haklısın.»

Maria kahvaltı tepsisiyle yemek odasından geçip verandaya doğru gitti. Tabağındaki omlete iştahsız iştahsız bakan Stacy zorla bir şeyler yemeye çalıştı. Bu sabah, boş bir mideyle başa çıkılamayacak kadar çok iş vardı.

İki yana kayarak açılan cam kapıların sesi duyuldu ve Maria'nın ayakkabıları kaldırım taşı kaplı verandada tıkırdayınca, elinde olmadan kasıldı Stacy. Maria'nın şarkı söyler gibi konuşan sesi içeri kadar geliyor, ama ne söylediği anlaşılmıyordu.

Ama Cord'un söylediklerini anlamak zor değildi.

«Kahrolasıca! Ona aç olmadığımı söyledim!» Öfkeyle kahvaltı tepsisini yere itti. Tepsi şangırtıyla yere düştü. «Maria, ben...» Bu kez hafifçe özür diler bir hava vardı sesinde, ama cümlesini tamamlamadı Cord.

Stacy'nin gözleri yaşla doldu ve bakışlarını Travis'in birden sertleşen yüzünden kaçırdı. Ağlamamak için yapabileceği tek şey buydu.

«Bugün çok kötü durumda,» dedi Travis kuru bir sesle. Kahvesinden bir yudum aldı. «Umarım tayların yanında da böyle patlamaz. En oynak zamanları hayvanların.»

«Üzülmene gerek yok. Bizimle gelmiyor,» dedi Stacy gergin bir tavırla. Gözlerini tabağındaki omlete dikmişti.

«Gelmiyor mu?»

«Hayır.»

«Sebebini söyledi mi?»

«Evet,» diye acı bir tavırla başını salladı Stacy. «Sembolik bir görevle ilgilenmediğini söyledi. Çiftliğin nasıl çalışacağı konusundaki kararları kendisi veriyormuş gibi numara yaparak onu korumaya çalıştığımızı düşünüyor.»

«Sığırtmaç atlarıyla ilgili tüm ıslah programı ona ait. Bunu söylemedin mi?» Travis neşesiz bir tavırla güldü. «Onun ne yetiştirmeye çalıştığını biz nereden bilebiliriz?»

«Cord'un artık aldırdığını sanmıyorum.» Kocaman, acı veren bir yumru tıkanmıştı boğazına. «Çiftliği onsuz da pekâlâ yönettiğimi ve bunu sürdürebileceğimizi söyledi. Daha fazla iyileşmeyeceğine inanıyor.»

«Cord gibi bir erkek, ne söylerse söylesin, vazgeçmez. İçin için direnmeye, mücadele etmeye devam eder.»

«Öyle mi dersin?» Stacy'nin çenesi, ağlayacakmış gibi titredi. «Bugün, Colter'ın kendisini uçaktan çıkarmamış olmasını dilediğini söyledi. Neler hissettiğini anlıyorum, ama...» Boğa-

zından yükselen hıçkırığı bastırmak ister gibi, eliyle ağzını kapadı. «Artık hiç bir şeye, çiftliğe bile aldırmıyor.» Stacy, 'Ya da bana,' diye ekleyebilirdi, ama yapmadı bunu.

«Aldırış ettiğini inkâr ediyor, çünkü çok fazla aldırıyor.»

«Keşke buna inanabilseydim.» Tanrı biliyor ya, denemişti Stacy. «Çiftlik hakkında böyle düşünmesinin suçlusu benim. Bu geçen bir yıl içinde ne zaman bir sorun çıksa, onun yorulmamasının her şeyden önemli olduğunu düşünüp, üzülmemesi için, sorun çözümlenene kadar ona söylemene engel oldum. İşlerin pürüzsüz gittiğini düşünmesine izin verdim. Eğer o zaman seni dinleseydim, Cord şimdi onu korumaya, ona büyüklük taslamaya çalıştığımı düşünmeyecekti.»

«Stacy... 'Daha değişik bir karar verseydim, işler şimdi daha kolay olurdu,' diye düşünüp kendini paralamana gerek yok. Olan oldu. Bugün bakmamız gereken bir yığın tay var; onun için kahvaltını bitir.» Sesinde yapmacık bir sertlik vardı, ama gülümsemesi nazik ve anlayış doluydu.

Stacy de ona gülümsedi. «Aslında, kendime hâkim olmamı söylüyorsun.» Dudağı, kendini küçümsercesine kıvrıldı. «Şu geçen bir yıl içinde burada olup yardım etmeseydin, dertlerimi dinlemeseydin ne yapardım, bilmiyorum.»

«Umarım iyi bir dert ortağı olmuşumdur senin için. Sıkıntılarını içinde biriktirip duramazdın.» Kahvesini bitirip, fincanı masanın üstüne bıraktı.

«Ya sen, Travis?» diye usulca sordu Stacy.

Onun acısını hiç düşünmeden onu kendi sorunlarıyla böylesine bunalttığı için birden suçluluk duymaya başlamıştı. «Senin bir dert ortağına ihtiyacın yok mu?»

Travis'in gözlerinde derin bir acı yanıp söndü. Altın saçlı, gözleri bal rengi beneklerle dolu genç bir kadının kendisini hiç rahat bırakmayan hayali belirdi kafasında: Natalie... eski patronunun, Colter Langston'ın karısı...

«Zaman...» Gözünün önünde beliren hayali kovmaya çalışan Travis derin bir soluk aldı. «Zaman yaraları iyileştirir. Zaman ve çalışma.»

Bu konuda daha fazla konuşmadı Stacy. Son lokmasını da yedikten sonra, «İşe başlamadan Cord'la konuşmak istiyorum,» dedi.

«Sence bir sakıncası yoksa, ben de geleyim.» Kalkıp kovboy şapkasını aldı genç adam. «Belki bizimle gelmesi için ikna edebilirim onu.»

Başıyla onayladı Stacy, ama başarılı olacağını sanmıyordu. Gene de, denemekte yarar vardı.

Stacy ve Travis kendisine doğru yürürken, Cord tekerlekli sandalyesinde sessizce oturuyordu. Gözleri uzaktaki tepelere dikiliydi.

«Ahırlara gidiyoruz,» dedi Stacy usulca.

«Eee?» Cord'un derinlerden geliyormuş gibi çıkan sesinde hafif bir kibir vardı.

Ayrılmadan önce, bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormak istediğini söylemesi imkânsızdı. Cord, Stacy'den gelen ilgi dolu her davranışı nasıl küçük gördüğünü açıkça belli ediyordu. Tereddüt içinde Travis'e baktı genç kadın.

Her zamanki anlayışlılığıyla gergin sessizliği bozdu Travis. «Cord, ben sığırlardan anlayan

biriyim. Her cins sığır hakkında, uzun uzun tartışabilirim. Ama at neslinin ıslahı, onların eğitilmesi ve üremeleri benim alanım dışında kalıyor.»

Soğuk, karanlık bir bakışla süzdü onu Cord. Çıkık elmacık kemikleri yüzünü daha da zayıf gösteriyor, her çizgisine damgasını vuran soylu gururunu daha da yoğunlaştırıyordu. «Öyleyse, öğrensen iyi olur.»

«Cord!» Kocasının bu sürekli aldırmaz tutumu karşısında kaşlarını çatmıştı Stacy.

Ama simsiyah saçlı başını başka yöne çevirmişti bile. Bu konudaki tartışmanın bittiği belliydi. «Giderken köpeği de yanınıza alın.» Soğuk bir tavırla gidebileceklerini anlatıyordu Cord.

Stacy tüm sabrını yitiriverdi. «Cajun burada kalabilir. Herkesi yanından uzaklaştırdıktan sonra, köpeğinin arkadaşlığına şükredebilirsin.»

Cord'un sakin, duygusuz yüzü hafifçe, sandalyenin sağ tekerleğinin yanında yatmakta olan köpeğe doğru eğildi. Sonra başını kaldırdı. Bakışı bir tokat gibi çarptı Stacy'ye. «Köpekler, kimsenin yanında acıdıkları için kalmazlar.»

Onu sevdiğini söylemek üzere ağzını açtı Stacy, ama Cord'un onun için duyduğu aşka olan inançsızlığı müthiş yaralamıştı genç kadını. «Kafan hep tek yönlü çalışır senin, değil mi?» diye ateşli bir tavırla suçladı kocasını. «Senin için hiçbir zaman üzülmedim, Cord. Öylesine kendine acımayla dolusun ki, bir de benim acımama yer yok orada.»

İKİNCİ BÖLÜM

Stacy verandanın camlı kapısını açarak dışarı çıktı. Batmakta olan güneş evin beyaz kerpiç duvarlarını altın rengine boyuyordu. Makrame saksılıklara asılı renkli toprak kaplardaki yeşil yapraklı çiçekler ışıkta parlamaktaydı.

Kurt köpeğinin kuyruğu verandanın taş döşemesine vurdu birkaç kez. Hayvan, Cord'un tekerlekli sandalyesinin yanındaki yerinden tembel tembel kalkıp sahibesine doğru yürüdü ve burnunu eline sürerek, sevgiyle selamladı onu.

Cord omuzunun üzerinden baktı. Tepeden tırnağa süzüyordu Stacy'yi. Ne hayranlık, ne beğeni, ne de ilgi vardı bakışlarında. Stacy, yanık tenini daha da çekici kılan koyu altın rengi gece elbisesi yerine çuval giyip küllere bulanmış olsa, gene bir şey değişmeyecek gibiydi.

«Çalışma odasında, çiftliğin defterlerine baktığını sanıyordum.» dedi Cord.

«Bu gece çalışmıyorum.» Genç kadın sinirli bir şekilde, verandanın çatısını tutan kemerli kolonlardan birine doğru yürüdü.

«Yazı işleri muntazam yapılmazsa, birikir.» dedi Cord, sonra omuzunu silkti. «Ama bu senin işin.»

Tekerleklerini tutup hemen hiç çaba harcamaksızın, ustaca döndürdü sandalyesini. Stacy'

nin, kocasının kendisini yalnız bırakıp içeri girmeye hazırlandığını anlaması için birkaç saniye geçmesi gerekti.

«Cord, gitme.» Ona doğru bir adım attı, sonra tereddütle durdu.

Genç adam tekerlekli sandalyesini, Stacy'yi görebileceği bir şekilde çevirdi. Batan güneşin altın ışıklarıyla yıkanan yüzü bronz bir maskeye benziyordu. Küstah bir tavırla bir kaşını kaldırdı. «Neden?»

«Seninle konuşmak istiyorum.»

Sesi hafifçe titremişti Stacy'nin. Son iki gündür Cord'un sürekli olarak kendisinden kaçması büyük bir üzüntü veriyordu genç kadına.

«Ne konuda konuşacaksın?»

Yüzündeki sakin, duygusuz ifade değişmemişti. Gözünü bile kırpmamıştı.

«Geçen gün sana söylediğim şeyler...» Stacy sinirli bir tavırla elini saçlarının arasından geçirdi. «Kendine acıdığın yolundaki sözlerim. Söylememem gerekirdi. Özür dilerim.»

Kocasına koşmak için büyük bir arzu duydu. Ayaklarının dibine oturup başını dizlerine dayamak, saçlarını okşayan elini başının üzerinde duymak istiyordu. Cord birazcık gülümsemiş olsaydı, koşacaktı ona. Ama bronz mask çatlamadı ve gururu, Stacy'yi sütunun yanında kalmaya zorladı.

«Bu, yeniden düşünüp, kendime acımadığıma karar verdiğin anlamına mı geliyor?» Dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrıldı. «Yoksa, böyle söylediğin için üzgün olduğun anlamına mı?»

Stacy başını hafifçe dikleştirdi. «Doğruyu söylemek gerekirse, artık ne düşündüğünü ya

da hissettiğini bilemiyorum, Cord. Benden uzaklaşmaya başladın. Ne zaman sana yaklaşmaya çalışsam, aramızda görünmez bir engel yükseliyor ve ben hep engelin öteki yanında kalıyorum. Artık sana nasıl erişeceğimi bilemiyorum.»

«Senden uzaklaştığım falan yok.»

«Peki, ne oluyor öyleyse?» Stacy yalvarıyormuş gibi ellerini iki yana açtı.

«Belki de, bir sakatla evli olduğun gerçeğine alışamadın hâlâ. İşler kazadan önceki gibi olamaz.»

Stacy, «Neden olmasın?» diye karşı çıktı.

«Geçmişi geri getiremezsin.»

Cord sandalyesini veranda kapısına doğru sürerken onu durdurmak için bir şey yapmadı Stacy. Kalbi, bir zamanlar gülebilen, en küçük bir kışkırtmayla kendisini hemen kollarının arasına alan erkek için sessizce ağlıyordu. Acı ve sertlik engelinin ardında bir yerde bu erkek hâlâ vardı, ama Stacy engeli ortadan kaldırmak zorundaydı önce. Ne var ki, bunu yapacak gücü olduğundan şüpheliydi genç kadın.

O gece iyi uyuyamadı. Yalnız başına yatağında kıvranıp oradan oraya dönerken, Cord'un kollarında geçirdiği gecelerin anıları kafasına üşüşüyordu. Keşke o günler geri gelseydi!

Ertesi gün, çiftliğin hesaplarıyla uğraşırken bir otomobilin kapısının kapandığını duydu; ardından çocuk sesleri geldi kulağına. Birden, yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Çabucak yerinden kalkıp koşarak hole çıktı. Evin kapısını açtığı sırada siyah saçlı, kara gözlü küçük bir erkek çocuğu, «Anne,» diye bağırarak kendisi-

ne doğru koştu.

Stacy çocuğa sarılıp kucağına aldı. «Seni özledim, Josh,» diyerek öptü oğlunu.

Josh huzursuzca kıvrandı. Bir ay önce, bu öpücükler, kucaklamalar için çok büyüdüğünü söylemişti annesine, ama analar alışkanlıklarını kolay atamıyorlardı ve Stacy de bir anaydı.

Stacy, Josh'ın hemen arkasından gelen Jeff ve Dougal Buchanan'a bir göz attıktan sonra, oğlunu yere bıraktı. «Eğlendin mi?» diye sordu.

«Hem de nasıl!»

Josh çabucak, ne kadar eğlendiğini anlatmaya koyuldu. Jeff'in onu bisikletinin önüne bindirip gezdirdiğinden başlayıp, yaptığı taş koleksiyonuna kadar bir sürü şey sıraladı.

«Dur biraz!» Stacy elini kaldırıp, makineli tüfek gibi konuşan oğlunu susturdu. «Bütün gece konuşacak gibisin. Ama önce eşyalarını eve taşımak için Mary'ye yardım etsen iyi olacak.»

Josh'ın kara gözleri masum masum açıldı. «Bill amca yardım ediyor ona. Benim taşıyabileceğimden daha fazlasını taşır, benden çok büyük çünkü.»

«Senin taşıyabileceğin büyüklükte bir şeyler bulunduğuna eminim,» diye gülümsedi Stacy. Oğlunun, kara gözlerini kullanarak, yapmak istemediği bir sürü şeyden kurtulduğuna emindi. Omuzlarından tutup, steyşın arabaya doğru itti. «Hadi bakalım.»

Josh'ın üç tekerlekli bisikletini arabadan çıkarmakta olan tıknaz adama bakarken Stacy'nın kaşları çatıldı. Bill Buchanan'ın öğleden sonra bu saatte serbest olması, tıbbi bir ziyareti bir dostluk ziyaretiyle birleştirmesi demekti

Kafasından çabucak bir hesap yapınca, Cord'un muayene olma zamanının geldiğini anladı. Birden bir huzursuzluk kapladı içini.

Elinde Josh'ın küçük bavuluyla kendisine doğru yürüyen kızıl saçlı kadına çevirdi gözlerini. «Selam, Mary. Josh'la geçirdiğin bir haftayı kazasız belasız atlatmış gibisin.»

«Benim iki vahşinin yanına biri daha gelmiş, ne fark eder?» diye güldü arkadaşı.

«Sorun çıkarmadı, değil mi?»

Mary Buchanan, «Hayır,» diye yatıştırdı onu.

«Taşlarımı aldım!» Josh koşarak eve doğru geliyordu. Elinde şişkin bir kâğıt poşet vardı. «Babam nerde? Ona göstermek istiyorum.»

«Bilmem. Evin içinde bir yerlerde olacak,» dedi Stacy ve hızla yanından geçen oğluna yol verdi. Öteki iki oğlan da Josh'u izlediler.

«Nasılsın, Stacy?» Bill Buchanan karısının yanına gelmişti.

Stacy çabucak, «İyiyim, çok iyiyim,» dedi.

«Josh'ın bir hafta bizde kalmasının bir nedeni de biraz dinlenebilmendi. Kendini paralayıp duruyordun.»

«Dinlenmek niyetindeydim,» diye güldü Stacy. «Ama bütün işlere yetişmeye çalıştım. Ne kadar çok iş yaparsam yapayım, bir o kadar yeni iş çıkıyor.»

«Hep öyle olur,» diye onu onayladı Mary.

Stacy, Bill'in gözlerindeki mesleki ilgiyi görmezlikten geldi. Sorunu fazla çalışmaktan daha büyük bir şeydi. Nedense, gerçeği söyleyemedi arkadaşlarına. Cord'la ilişkileri gerginleşmişti. Travis biliyordu bunu, çok sık bir arada oluyorlardı çünkü.

«İçeri buyurun, bir şeyler içelim,» diye çabucak konuyu değiştirdi. «Maria buzdolabına bir şeyler koymuştur mutlaka. Kahve mi isterdiniz yoksa?»

Evin içine doğru yürüyen Mary, «Soğuk bir şey olsun,» dedi. «Sen ne dersin, Bill?»

«Evet, soğuk bir içecek iyi olur. Cord nerde?» Oturma odasında çevresine bakındı. «Siz içkileri hazırlarken ben de onu bir göreyim. Sahi, Cord nasıl, Stacy?»

«Aynı,» diye cevap verdi Stacy, ne düşündüğünü belli etmeyen bir tavırla. «Çocukların seslerine bakılırsa, verandadalar.»

Mary yumuşak bir sesle güldü. «Herhalde Josh'ın taşlarından oluşan bir yığının altında kalmıştır. Küçük oğlanların salyangoz biriktirme merakı olduğunu söyleyenler taşları unutmuşlar herhalde.»

«Kurbağalar, kertenkeleler ve kurtlar da var,» diye ekledi Stacy. «Siz oturun. Mutfağa gidip, Maria'ya haber vereyim.»

Birkaç dakika sonra Stacy limonata ve kurabiye dolu bir tepsiyle döndü. Cord ve Bill ortalıkta görünmüyorlardı.

Çocuklara limonatalarını ve kurabiyelerini verdikten sonra Mary'nin yanındaki şezlonga çöktü Stacy.

«Haline bakılırsa, Josh'ı bir hafta daha bizde tutmam gerekirmiş,» dedi kızıl saçlı kadın «Bill gerçekten senin için endişe ediyor, biliyorsun,» diye ekledi nazik bir sesle.

«Bir sürü yardımcım var. Maria ve Travis olmasaydı, uzun bir süre önce çöküp giderdim. Ama aslında o kadar kötü değil, biraz fazla

telaş ve koşturma istiyor, o kadar.»

«Kendine bir tatil verip biraz uzaklaşmalısın buradan... kısa bir süre için de olsa.»

«Cord'un bana ihtiyacı var.» Yarı acı, yarı tatlı bir tebessümle kıvrıldı dudakları. «Eğer Bill bu durumda olsaydı, sen onu terk eder miydin?» Bir an sustu. «Kısa bir süre için bile olsa?»

«Hayır.» Önerisine pişman olmuş gibi yüzünü buruşturdu Mary. «Gelip zorla, sürükleyerek götürmeleri gerekirdi beni.»

«Seni kim, nereye sürüklüyor?» Bill, Cord'un sandalyesini açık veranda kapısından dışarı doğru sürüyordu.

Stacy'nin uyaran bakışlarını görünce, «Konuşmanın başını duymadıysan, ben de gerisini söylemeyeceğim.» dedi Mary. Sonra tekerlekli sandalyede cansız, ilgisiz bir tavırla oturan erkeğe döndü. «Eh, kocam oranı buranı mıncıklayıp iğnelerle delik deşik etme işini bitirdiğine göre, soğuk bir şeyler ister misin?»

«Evet,» diye gülümsedi Cord, ama Stacy gözlerindeki düşünceli ifadeyi fark etmişti.

Cord'un içe işleyen, araştırıcı bakışlarını kendisine çevirdiğini görünce, «Ben getireyim.» diye doğruldu.

Stacy şezlongdan kalkmaya çalışırken, «Ben yaparım.» dedi Mary. «Aramızda teklif yok. Sen otur.»

«Peki.» diye boyun eğen Stacy tekrar sırtını yastıklara dayadı.

Ama Cord hafif bir alayla, «Yorgun mu hissediyorsun kendini?» diye sorunca, bu kadar çabuk boyun eğdiğine pişman oldu.

Sorudaki belirsiz alayı anlamazlıktan gelerek, «Kim hissetmiyor ki?» diye omuz silkti.

«Şöyle ya da böyle, hastalar kadar eşleri de aynı şeyleri geçirirler.» Bill neredeyse dalgın bir tavırla söylemişti bunu.

Stacy birden gerildi. Rasgele söylenmiş bir söz müydü bu, yoksa Bill, Cord'un sesindeki iğneli tonlamayı mı fark etmişti? Dikkatle kocasına baktı. Bronz rengi çenesinde bir kas seyiriyordu. Bir şeye üzülmüştü Cord, belirtileri hemen fark edecek kadar iyi tanıyordu onu Stacy.

Mary buzlu bir bardak limonata uzattı. Cord alıp, yanındaki sehpanın üzerine koymadan önce, bir kaç saniye süzdü bardağı. Kurabiye yeme önerisini sabırsız bir el hareketiyle reddedip, bakışlarını Bill'e çevirdi.

«Birinin, tekrar yürüyemeyeceğimi sonunda kabul etmesi için daha ne kadar zaman geçmesi gerekiyor dersin?» Meydan okur gibiydi.

Bill'in mavi gözleri düşünceli bir bakışla kasıldı. Boğucu bir sessizlik oldu. «Şeye bağlı,» dedi sonunda.

«Neye?» Cord başını geriye atmış, saldırgan bir tavırla bakıyordu.

«Senin yürüyemeyeceğine karar vermiş olmana.» Bill çok sakindi. «Başka şeyler gibi mucizeler de az bulunur. Bir doktor parmağını şaklatır şaklatmaz seni ayaklarının üstüne dikemez. Doktorla hastanın birlikte çaba sarf etmesi gerekir.»

«Soruma cevap vermiyor bu.» Cord'un dudağı, sorunun kaçamaklı bir cevapla geçiştirilmesini bekliyormuş gibi, alayla kıvrılmıştı.

«Hastane diliyle konuşmak gerekirse, yürüme şansın hâlâ var, ama bir gecede olmaz bu.»

Kahkahayla küçük görme arası bir ses çıktı Cord'un boğazından. «İçim rahatladı! Bir an bacaklarımın tutmayışının nedeninin psikosomatik olduğunu söyleyeceksin sandım.»

«Buna inansaydım,» dedi Bill, «bir psikiyatrist tavsiye ederdim. Bir...»

«Tabii,» diye sözünü kesti Cord. Sandalyenin tekerleklerini yakalayan ellerini o kadar sıkmıştı ki, eklem yerleri bembeyaz olmuştu. «Beni bağışlayın.»

Ve kimsenin bir şey söylemesine fırsat vermeden içeri girdi.

Cord'un davranışındaki katılık karşısında, elinde olmadan titredi Stacy. Bill'in bakışları, mesleki bir keskinlikle ona döndü. «Ne kadar zamandır sürüyor bu durum?»

«Son kez, hastaneden çıktıktan bir süre sonra başladı. Şu son bir aydır böyle.»

«Bu, bir erkek için verilmesi zor bir sınav. Cord gibi kendine yeten ve bağımsız biri için çok daha zor olacağını anlıyorum,» diye mırıldandı doktor.

Yutkunan Stacy sinirli bir tavırla baktı Bill'e. «Cord'a bir şey önerdin sen. Ameliyat mı?» Bir başka ameliyatın ve nekahet döneminin gerilimine katlanabileceğinden emin değildi.

«Hayır. Bir fizyoterapist önerdim.»

«Cord'un tepkisi ne oldu?» Stacy soluğunu tuttu.

Bill, «Fazla heyecanlanmadı diyebiliriz,» dedi kuru bir sesle.

«Dişleri takırdayana kadar sarsmak isterdim

onu,» diye söze karıştı Mary. «Onunla çalışacak kişiye hiç de gıpta etmiyorum. Birini küçültmek istediği zaman dili pek sivri oluyor.»

«Bu yüzden Paula'nın gelmesi işini ayarladım ya.» Karısıyla aynı fikirde olduğunu belirten hafif bir gülümseme belirmişti Bill'in yüzünde. «Tanıdıklarım içinde en iyi o.»

«Paula? Paula Hanson?» Mary birden dikkat kesilmişti. Kızıl saçlı başını onaylarcasına sallayıp, Stacy'ye döndü. «Ondan hoşlanacaksın.»

Stacy içini çekti. «Asıl sorun, Cord hoşlanacak mı?»

«Sanmam,» diye güldü Bill. «Ama üzülme. Paula onunla başa çıkar. Bu kız yalnız işini iyi bilmekle kalmıyor, hastalarına uygulayacağı taktiği seçmede de acayip bir ustalığı var.»

Mary, «Ona kız demek doğru mu, Bill?» diye takıldı kocasına. «Yirmi sekiz yaşında birine kadın denir, sanırım.»

«Evli mi?» Stacy merakla baktı arkadaşlarına.

«Şu ana kadar yalnız mesleğiyle evli. Zor vakalarda uzmanlaşmıştır. Bu yüzden onu istiyorum ya,» diye açıkladı Bill.

«Burada... bizimle mi kalacak?» Stacy nedense tedirgin edici bulmuştu bu düşünceyi, ama nedenini bilmiyordu.

Bu işi, çoktan kararlaştırılmış bir şey olarak görüyormuş gibi hafifçe kaşlarını çattı Bill. «En kolayı olur bu. Tabii senin için fazla bir dert olmazsa.»

Stacy aceleyle, «Hiçbir dert olmayacağına eminim,» dedi. «Ne tür anlaşmalar yaptığını merak ediyorum sadece.»

«Afedersin. İşgüzarlık yaptım herhalde.» diye özür diledi Bill. «Paula'ya burada kalabileceğini söylemeden önce sana danışmam gerekirdi. Düşüncesizce davrandım.»

«Cord'un iyileşmesine yardım edecek her şeyin, her düzenlemenin yanındayım.» diye onu yatıştırmaya çalıştı Stacy.

«Sanırım, bu sabah telefon edip elindeki son işin bittiğini, birkaç gün dinlendikten sonra buraya gelebileceğini söylediğinde o kadar memnun oldum ki, meseleyi anlatmak için seni aramak aklıma gelmedi.» dedi Bill pişmanlıkla.

«Bill, gerçekten dert değil. Pekâlâ kalabilir burada.» Gene de rahatsız edici bir şüphe vardı içinde. «Anlaşacağımızdan eminim.»

«Paula hakkında hemen bir yargıya varma.» diye uyardı onu Bill. «Bazen biraz sert, sözünü sakınmaz biri oluverir. Ama 'altın kalpli' sözü, tam Paula için söylenmiş sanki. Cord'un bakımındaki ağır yükün bir kısmını senin omuzlarından alacak.»

«Tabii.» diye gülümsedi Stacy.

İçin için, kıskançlık duygusuyla sarsıldığını fark etti birden. Cord için yaptığı bütün o küçük şeyleri yapacak diye, hiç tanımadığı bir kadına içerlemek hem çok bencilce, hem de aptalca bir şeydi.

Cord'a yaklaşmak zordu. Paula Hanson'ın gelişi, kocasına yakınlaşmak için sahip olduğu çok az şanstan da mahrum edecekti Stacy'yi.

Mary ve Bill Buchanan bir saat daha oturduktan sonra kalktılar. Onları uğurlamak için ön kapıya giden Stacy, kocasının yattığı odanın kapısının kapalı olduğunu gördü.

Maria akşam yemeğinin hazır olduğunu bildirdiğinde hâlâ odasındaydı Cord. Stacy, kendisi giderse, onun, aç olmadığını söyleyeceğini biliyordu. Onun için Josh'ı yolladı. Cord oğlunu kırmazdı.

Bu hilesi işe yaradı ve sofraya üçü birlikte oturdular. Josh'ın gevezelikleri, babasının düşünceli sessizliğini örtemiyordu.

«Beyzbol bile oynadık,» dedi Josh bir ara. «Bill amca, topa oldukça iyi vurduğumu söylüyor. Bir seferinde top neredeyse bahçenin öteki ucuna kadar gitti. Uzun bir mesafe, değil mi?»

Stacy gülümsemesini saklayarak, «Çok uzun,» dedi.

«Yarın benimle top oynar mısın, babacığım?» Kara gözlerini umutla babasına dikmişti. «Sana topa nasıl vurduğumu gösteririm.»

Cord karanlık bakışlarını tabağından ayırmadı, güneş yanığı yüzü hafifçe solmuştu. «Tekerlekli sandalyede top oynamak zor, Josh,» dedi. Dikkati çekecek kadar sakindi sesi.

Stacy çabucak, «Bir fikrim var,» dedi. Josh'ın birden kaşlarını çatarak babasına bakmasını önlemeye çalışıyordu. «Neden yarın ikimiz oynamıyoruz? Topa ne kadar iyi vurduğunu gösterirken, baban da seni seyreder.»

«Peki.» Birkaç saniye sessizce tabağındaki bezelyelerle oynadı Josh, sonra tekrar kaşlarını çatarak babasına baktı. Başını bir yana eğerek sordu. «Her zaman seyretmekten bıkmıyor musun, baba?»

Cord elindeki çatalı çarparcasına tabağına bırakınca, Stacy hemen, «Tabii bıkıyor. Ama

şimdilik elden bir şey gelmiyor.» dedi. «Yemeğini ye.» Oğlunun dikkatini başka bir yöne çekmeye çalışıyordu.

«Doydum.» Küçük omuzlarını silkti. Peçetesini masaya bırakıp arkasına yaslandı ve bacaklarını sallamaya başladı. «Babamın iyileşmesine daha ne kadar var?»

Hiç sesini çıkarmayan kocasının vahşi bir ifadeye bürünen asık yüzüne yan gözle bakan Stacy, kaçamak bir cevap verdi. «Amma çok soru soruyorsun. Doyduysan sofradan kalkabilirsin. İstersen, Maria sana biraz dondurma verebilir. Verandada yersin.»

Josh iskemlesinden yere kaydı, ardında gerilim dolu bir ortam bırakarak gönülsüz gönülsüz mutfağa doğru yürüdü. Stacy birkaç saniye önündeki tabağa dikti gözlerini. Sonra kestane rengi saçlarını geriye iterek Cord'a baktı.

«Josh daha çok küçük. Böyle şeyleri anlamıyor.» dedi sinirli bir tavırla. Oğlunun masum sözlerinin neden olduğu acıyı nasıl hafifleteceğini bilemiyordu.

«Öyle mi?» Cord küstah, soğuk bakışlarını Stacy'nin yüzüne dikti. «Bana kalırsa, Josh sorunu kısaca ortaya koydu. Sürekli seyretmekten bıktım usandım.» Peçetesini buruşturup masanın üzerine fırlattı. «Özür dilerim.»

Kocası sandalyesini masadan uzaklaştırırken, «Şu gelecek terapist...» diye söze başladı Stacy.

Ama karısının yeniden umut yaratma çabasını kesti Cord. «Bu konuyu kapatalım!»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Stacy başını yastıktan kaldırıp dinledi. Bir şey duyduğundan emindi. Josh kendisini çağırıyor olabilir miydi?

Başucunda duran saate baktı. Sabahın biri...

Dudağını ısırarak birkaç saniye daha bekledi, sonra içini çekerek yataktan kalktı. Josh'ın güzel güzel uyuduğundan emin olmadan uyuyamayacağını biliyordu.

Çok saçmaydı, ama oğlu Buchanan'larda kaldığı bir hafta boyunca bir tek kez bile Josh'ı kontrol etmek için uyanmamıştı gece yarısı. Döndüğü ilk gece, içgüdüsel olarak oğlunun sesini dinliyordu gene.

Yatağın ayakucunda duran sabahlığını giyip koridora çıktı. Ayakları çıplaktı. Sessiz ve karanlık koridoru ilerleyerek Josh'ın odasına geldi.

Kapıyı açıp içeri girdi. Oğlu, kırmızı-mavili yorganının altında sakin sakin uyuyordu. Pencereden giren ay ışığı saçlarında gümüş rengi parıltılar yaratıyordu.

Kapıyı kapayacağı sırada, boğuk bir inilti'ye benzeyen o sesi duydu gene. 'Aşağıdan geliyor,' diye düşündü. Cord muydu acaba? Yere düştüğünü, ayağa kalkmayı başaramadığını düşündü bir an. Kalbi duracak gibi oldu.

Karanlık merdivenlerden aşağı koşarken

ayakları basamaklara değmiyor gibiydi. Kazadan önce Cord'la paylaştığı yatak odasının önüne geldi. Alçak, derin bir inilti geldi kapının öteki tarafından. Stacy hızla açtı oda kapısını.

Kocasının hasta ya da ateşli olmadığını anlayan Stacy rahatladı. Rüya görüyordu .Cord, bir kâbus... Hafifçe omuzuna dokundu.

«Cord... uyan,» diye fısıldadı yumuşacık bir sesle. «Rüya görüyorsun. Uyan!»

Cord'un yüzü, acı çekiyormuş gibi kırıştı. Kendisini korkutan görüntüden kurtulmak istiyormuşçasına başını iki yana salladı. Stacy'nin, kocasının omuzunu tutan eli kasıldı. «Cord, uyan,» dedi tekrar.

Kara kirpikler kımıldadı ve Cord boş boş baktı Stacy'nin yüzüne. Omuzunun üzerinde duran bileği kavradı parmakları. Stacy onun hâlâ, bilincini bulandıran uykuyla savaştığını anladı.

Cord kaşlarını çatmıştı. «Josh nasıl iyi mi?» diye sordu.

Kocasını ikna etmeye çalışarak gülümsedi Stacy. «İyi.»

«Emin misin?» Cord başını yastıktan kaldırdı. «Tabii eminim. Aşağı inerken baktım. Derin derin uyuyor.»

Yeniden yastığın üstüne bıraktı başını Cord, derin bir soluk koyverdi. «Tanrım! Kâbus gördüm.»

Stacy'nin bileğini öyle sıkıyordu ki, parmakları ete gömülmüştü. Stacy yatağın kenarına oturup Cord'a doğru eğildi. Boştaki eliyle bir kâğıt mendil alıp kocasının alnını kuruladı. «Sadece rüyaydı,» diye tekrarladı.

Derin derin içini çekti Cord. «Josh yüzme havuzundaydı, ama yüzemiyordu.»

«Şşşş!» Stacy parmağını kocasının dudaklarına dokundurunca, Cord dönüp ona baktı. Kara gözlerinde büyük bir acı vardı. «Unut o rüyayı.» dedi genç kadın.

Cord parmaklarını gevşetti, ama Stacy'nin bileğini bırakmadı. Öteki elini uzatıp, yüzündeki terleri silen karısını durdurdu. Elini tutup yanağına bastırdı.

Gördüğü kâbusun geri gelmemesi için onun yakınlığına ihtiyacı varmış gibi, kolları ağır ağır Stacy'ye sarıldı ve onu göğsüne çekti.

«Öyle gerçek gibiydi ki,» diye mırıldanarak sıkı sıkı göğsüne bastırdı karısını.

«Biliyorum.» Biraz ateşli çıkmıştı Stacy'nin sesi. Cord'un kalbinin düzensiz atışlarını duyuyordu. Göğsündeki kıvırcık tüyler yanağına değdi. Kolu Cord'un göğsünün üstünde kıvrılmıştı. Eli pürüzsüz, sert omuzunun üstündeydi. Kâbus görürken döktüğü terlerle daha da güçlenen erkek kokusu Stacy'nin ciğerlerine doluyor, şehevi bir sarhoşluk tüm duygularını sarıyordu.

Cord'un soluğu okşarcasına saçlarının arasında dolaşınca Stacy'nin kalbi durur gibi oldu. Eli, kendiliğinden Cord'un kaslı omuzunu ve boynunu okşamaya başladı.

Cord'un eli belkemiğinden aşağı doğru kayarak daha da yakına çekti onu. Sonra, tembel tembel, belinin çukurunu okşamaya başladı. Yakıcı bir mutluluk duygusu kapladı Stacy'nin içini. Aralarında hiç bir engel yoktu şimdi.

Cord bir an ağzını Stacy'nin saçlarına bas-

tırdı, sonra sert yanağını ipek gibi saç tutamlarının üzerinde gezdirdi. «Bazen,» diye mırıldandı boğuk bir sesle, «geceleri uyanık yatıp, nasıl yumuşacık ve sımsıcak yanımda yattığını hatırlıyorum.»

Elini kestane rengi saçların altından geçirip hepsini Stacy'nin bir omuzunun üstüne topladı. Başparmağı, boynunun duyarlı cildi üzerinde ritmik daireler çiziyordu. Stacy zevkle ürperdi ve kalbinin atışları hızlandı.

«Saçlarının güzel kokusunu hatırlıyorum.» Cord yüzünü onun saçlarına gömdü. «Ve sana dokunduğumda nasıl titrediğini, göğüslerinin ellerimin altında kabarmasını. Yanımda çıplak yatmış beklerken cildinin altın gibi parlayışını hâlâ görebiliyorum. Gözlerin, birlikte yaktığımız ateşle, kahverengi ipekler gibi parıldıyor... Ve dudakların...» Dudaklarını onun dudaklarına şöyle bir dokundurdu. «Ağzın, duyuları sarhoş edip susuzluğu hiç dindirmeyen bal özü tadında. Saatlerce, günlerce içsem bile, yine de daha fazla içmek isterim...»

Arzu dolu, yumuşak bir inilti koptu Stacy'nin dudaklarından. Cord'un söyledikleri bir daha hiç ayılmayacağını düşündürecek kadar sarhoş etmişti onu. Dudakları yanağına değen kocasının gülümsediğini hissetti.

«Hepsinden çok da, kedi gibi mırıldanmanı hatırlıyorum. Hatırlamadığım şey...» Cord'un alçak sesinde çok tatlı, eğleniyormuş, hafifçe alay ediyormuş gibi bir ton belirdi. Eli Stacy'nin sabahlığının yakasına gitti. «Yatakta bu kadar çok şey giymen.»

Stacy içini çekermiş gibi güldü. «Dikkatini

çekecek kadar uzun süre üstümde kalmıyordu da, ondan.»

Parmaklarını kocasının saçlarına daldırdı ve hafifçe bastırdı başına. Cord'un dudaklarının o doyum olmaz tatlılıktaki işkencesi başladı bu dokunuşla. Erkeğinin öpüşü kalbinin deli gibi çarpmasına neden oluyordu.

Cord'un dudakları aralandı ve Stacy'yi dudaklarını aralamaya zorlayarak, uzun uzun öptü. Becerikli parmakları sabahlığının bağcığını çözüp yere fırlattı. Geceliğinin ince askılarını kaydırarak okşamaya başladı.

Tutkulu kucaklaşmaları, onca zamandır baskı altında tuttukları hasret ve özlemin açığa çıkmasına neden olmuştu. Cord'un ellerinin mahrem okşayışları Stacy'nin kendini çok uzun süredir hissetmediği kadar canlı hissetmesine neden oluyordu.

Genç kadın sadece fiziksel bir tepkiden çok daha üstün bir zevke kendini bırakırken, günler, aylar birlikte, ama gene de ayrı olmanın gerilimi uçup gitti.

Saçlarını avuçlayarak başını biraz daha geriye çeken Cord, genç kadının boynunu, dudaklarının yakıcı ateşine açtı. Sonra başını daha aşağı doğru kaydırdı. Göğüslerinin arasındaki gölgeli aralığa eğilince Stacy baştan aşağı ürpererek ona doğru yaslandı. Parmakları erkeğin kollarının sert kaslarına gömüldü.

Bir saniye sonra Cord bir inilti koparıp, onu iterek kendinden uzaklaştırdı. Erkeğin sevişmesinin etkisiyle hâlâ kıvranan Stacy uyuşmuş gibi baktı. Gözleri parlak ve son derece yumuşaktı.

«Seni seviyorum Cord,» derken sesi titriyordu.

Cord'un düzensiz soluklarını duyunca, onun da kendisi kadar sarsıldığını anladı. Loş ışıkta, kocasının kaşlarını çattığını gördü. Cord, onu görmek istemiyormuş gibi sımsıkı kapamıştı gözlerini.

Neredeyse duyulamayacak kadar hafif bir iniltiyle Stacy, geniş göğsüne eğildi tekrar. Cord'a sarıldı.

Ama Cord'un elleri, cezalandırmak istermişçesine, kollarını kavrayıp geriye doğru itti onu. «Stacy, yapma,» dedi, işkence çekiyormuş gibi inleyerek.

Aralarındaki uzaklığı azaltmak istermişçesine, tırnaklarıyla Cord'un gergin kaslarına tutunmaya çalıştı Stacy. «Bana sarılmanı istiyorum,» dedi acıyla. «Birazcık sarıl bana. Uzun zamandır kollarının arasında olmadım, öpücüklerinden öyle uzak kaldım ki...»

Yarı kızgın bir sesle sordu Cord. «Arkası gelmeyen, tatmin edilmeyen bir kucaklaşmanın yaratacağı acı ne olacak peki? İkimize de işkence etme.»

Stacy yumuşacık bir sesle, «Yanılıyorsun sevgilim,» dedi. «Öpücüklerle yetinebilirim. Sana dokunmadan ya da beni okşamanı hissetmeden yaşamaktan çok daha iyi böylesi.»

«Seni tanırım,» diye soludu Cord. «İçindeki ihtirası unutamayacak kadar çok gece geçirdim seninle. Bir dokunuş, bir öpüş ikimiz için de yeterli olmaz.»

Bu sözler buz gibi ürpertti Stacy'yi. «Ne diyorsun sen?»

«Kırıntıları kabul etmeyeceğimi söylüyorum. Seni tümüyle tadardım her zaman. Ama şimdi...»

Birden gerilen Stacy onun ellerinden kurtuldu. «Benim isteklerim, benim ihtiyaçlarım ne olacak peki?»

«Allah kahretsin.» Cord'un çenesi kasılmış ağzı vahşi bir çizgi halini almıştı. «Yarım bir erkek olarak gelemem sana.»

Yataktan kalkarken çenesi titredi Stacy'nin. «Bu yüzden de hiç gelmeyeceksin bana, öyle mi?» dedi gergin bir tavırla. «Ve ben, ne kadar istersem isteyeyim sana dokunmamak, seni öpmemek zorundayım; bunu mu söylüyorsun?»

«Yeteri kadar bir sure yiyecek bir şey olmazsa, açlık duymamaya başlayacağını söylüyorum.»

«Açlık duymaz mısın, Cord?» diye parladı Stacy. Kalbi acıdan patlayacaktı sanki. «Yoksa ölür müsün?»

Cord'un çenesinde bir kas seğirdi. «Tamamen değil.» Kaşlarını çatarak gözlerini ondan kaçırdı. Bakışları odanın karanlık köşelerinde dolaşıyordu. «Ölmeyi arzu etmeme rağmen...» Hissiz bacağını ovuşturdu. «Tuzağa yakalanan ve kurtulamayan vahşi bir hayvanın neler hissettiğini öğrendim.»

«Ama ebediyen tuzakta kalmayacaksın. Yeniden yürüyeceksin. Neden kabul etmiyorsun bunu? Neden inanamıyorsun?»

«Bir daha hiç yürüyemeyeceğim ihtimalini neden kabul edemiyorsun sen de?» diye homurdandı Cord.

«Kabul etseydim ne olacaktı? Yaşamımızın

geri kalan kısmını ayrı odalarda uyuyarak geçirmemizi mi bekliyorsun? Hiç dokunmadan, hiç öpüşmeden, birbirimize duyduğumuz sevgiyi göstermeden...»

«Anlayışlı olmanı bekliyorum,» dedi Cord sabırsız bir sesle. «Tanrım, ne demek olduğunu bilmiyor musun? Bir zamanlar paylaştığımız şeyi hatırlamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor musun? Sonra da kalkmış, vücudumun yarısı ölüyken sevmemi istiyorsun. Sonu gelmez kâbusları buna tercih ederim.»

Stacy öfkeyle, «Vücudun ölü değil,» diye karşı çıktı.

Gece lambasının hafif ışığı, Cord'un çıplak vücudu üzerinde parlıyordu. Her zaman düzgün ve adaleli olan bu vücut, kilo kaybettikten sonra daha da dinç ve güçlü görünüyordu. Cord hâlâ canlı, hâlâ çekici bir hava, hafif bir küstahlık ve kendisini çok özel biri kılan daha bir sürü tanımlanamaz özelliği kişiliğinde taşımaktaydı. Dudakları alaylı bir şekilde, küçümsermiş gibi kıvrıldı.

«Bacaklarımı kullanamadığım gerçeğini inkâr mı ediyorsun?»

«Şu anda kullanamıyorsun, ama...» Yüzüne düşen bir tutam saçı eliyle geri itti Stacy, uygun sözcükleri bulmaya çalıştı. «Ama bu, hep böyle olacak demek değil.»

«Böyle olmayacak demek de değil.»

«Bill'in yolladığı terapist... Sana faydası dokunacağını düşünmeseydi, onun buraya gelmesini istemezdi. Bunu anlamıyor musun?» Acı veren bir kızgınlıkla, yalvarırcasına konuşuyordu Stacy.

Cord kara gözlerinde düşünceli bir bakışla, derin bir soluk aldı. «Bazen, bir kobaymışım gibi hissediyorum kendimi. Ya da, parçalardan oluşan bir bulmaca gibi... Bir araya getirdikleri parçalar yerine uymadığı için, zorla oturtmaya çabalıyorlar.»

Sesindeki yıpratıcı umutsuzluk Stacy'yi sarstı. Cord'un sesinin böyle düz ve anlamsız çıkmasına neden olan sürekli acıyı hissediyordu.

«Böyle düşünmemelisin,» diye karşı çıktı.

Cord bir kaşını kaldırdı. «Neden yaklaşık bir yıldır, bana yürüme şansımın ne kadar çok olduğunu söyleyip duran bir sürü insan dinledim. Durmadan bunu duydum, ama hâlâ ya tekerlekli sandalyede, ya da yataktayım işte. Umut dolu sözcükler giderek yıpratıcı oluyor.»

Stacy zayıf bir sesle, «Belki terapistin yardımı olur,» dedi.

«Başka bir 'belki' daha,» diye neşesiz bir kahkaha attı Cord. «Belki terapist. Belki ameliyat,» diye alaylı bir sesle onu taklit etti. «Tekerlekli sandalyenin beni kurtaracağı bir başka çıkmaz sokak olacak bu da.»

«İyi ama, öteki seçenek ne? Hiç denememek mi? Yürümek istemiyor musun?»

«Sorun bu değil.» Cord'un ağzı zalim bir çizgi halini almıştı.

«Bağışla beni, ama anlamıyorum.» Stacy yatağın ayakucuna doğru yürüdü. «Sorun ne?»

«Umudun bir balon gibi şişmesinden, sonra da yavaş yavaş havası kaçmış gibi sönüp gitmesinden bıktım. Yalnız kendi umudumun değil, senin, Josh'ın, herkesin... Benim yüzümden daha fazla incinmeni istemiyorum. »Uzun uzun

baktı Stacy'ye; sessiz bir acı vardı gözlerinde «Ne hale geldiğini benden nasıl saklamaya çalıştığını gördüm.»

Stacy şiddetle salladı başını. «Bana ya da Josh'a ne olduğunu unut. Seni ne hale getirdiğine bak. Sert ve acı duygularla dolu biri oldun. Artık sana yaklaşamıyorum bile. Sana dokunmamı, seni öpmemi istemiyorsun. Sürekli geri çekiliyor, kendi küçük dünyanda yaşıyorsun. Müthiş yalnız bir dünya olmalı bu. Belki de, mücadele edip başarılı olamamaktan yoruldun... Bilmiyorum.»

Cord sinirli bir şekilde, «Söylediklerimin bir sözcüğünü bile dinlememişsin.» dedi.

«Dinledim. Yeniden yürüyemeyebileceğini, yürümeme olasılığının daha büyük olduğunu söylemeye çalışıyorsun. Bunu kabul etmemi istiyorsun. Pekâlâ, kabul ediyorum.»

Cord sürekli olarak işin olumsuz yanını gördüğü için, Stacy'nin duyduğu öfke giderek büyüyordu içinde. «Sen bir sakatsın, Cord. Bir sakat! Duyuyor musun?» Birden, onun kendisini incittiği gibi incitmek istedi kocasını. «Her zaman sakat kalacaksın. Eğer hayata böyle bakmak istiyorsan, ben de öyle bakarım.» Yanakları ıslanınca, ağladığını fark etti. Gözyaşlarının ardından bulanık bir şekil olarak görüyordu Cord'u Hıçkırarak geri döndü.

«Stacy!»

Hıçkırıklarla sarsılarak, koşa koşa odadan çıktı genç kadın. Kendi odasına girdiğinde yatağın üstüne kapanıp hıçkırmaya devam etti.

Yaklaşık bir yıldır tutmuştu gözyaşlarını, ama şimdi imkânsızdı.

Ertesi sabah, geceki fırtınanın tahribatı açıkça görünüyordu yüzünde. Onun gözlerine, kızarmış burnuna ve solgun yüzüne bakan Maria, soğuk algınlığına yakalandığından emin, çevresinde dolanmaya başladı. Stacy iyi olduğunu ısrarla söyledi, ama bakışları Cord'un odasının kapalı kapısına kayıyordu ikide bir.

Kahvaltıyı Josh'la birlikte yaptılar. Cord odasından çıkmamıştı. Stacy evden çıkacağı sırada kapının önünde durakladı; içeri girip özür dilemek istiyor, ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sonunda dışarı çıkıp Travis'in yanına gitti.

Çiftlikte, her yıl düzenlenen sığırtmaç atı satışları için yapılacak o kadar çok şey vardı ki, Stacy geleneği bozup, bu yılkini erteleyebilmeyi çok isterdi.

Zangır zangır titreyen bir sinir yumağı gibiydi, kafasını ve dikkatini toparlayamıyordu. Cord için düzenlediği ilk satışı hatırlıyordu durmadan. O gün, açık artırmayla satışların yapıldığı gün, çiftlikten ayrılmak üzereyken, kendisiyle evlenmek istediğini söylemişti Cord.

Sonunda Travis, geri kalan işlerle ilgilenebileceğini, gidip dinlenmesini söyledi Stacy'ye. Ama eve gidemiyordu genç kadın.

Kendini denetlemeyi başaramadan Cord'la yüz yüze gelmek istemiyordu. Cord'un uçağı düştüğünde, ne onun yanında olmak için yaptığı uçak yolculuğu sırasında, ne de ameliyattan sonra geçen üzücü saatlerde ve günlerde kendini koyvermemişti. Cord yeniden bilincini kazandığında neşe ve sevince boğulmuştu. Şimdi o korkunç anların hepsi yeniden canlanmış gibiydi.

Bir damla gözyaşı kirpiklerinden süzüldü. Stacy titreyen elini kaldırıp sildi onu. Hıçkırır gibi bir soluk koyvererek ahırlara doğru yürüdü.

Hank ağır ağır onu karşılamaya çıktı. Keskin gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu.

Adamı zorlama bir neşeyle selamladı Stacy. «Merhaba, Hank. Benim kısrağı eyerler misin? Biraz dolaşıp rahatlamak istiyorum.»

«Tabii, hemen.»

Birkaç dakika sonra çikolata rengi kısrağı ahırdan çıkardı Hank. Hayvan burnunu sevgiyle Stacy'ye sürterken, tatlı bir meltem sarı yelesini dalgalandırdı.

Hank'in tuttuğu üzengiye basarak atın üstüne binen Stacy dizginleri eline aldı. Hank hâlâ atın başını tutuyor, yılların etkisiyle kırışmış yaşlı yüzünde, Stacy'yi inceleyen bir ifadeyle bakıyordu.

«Patron yalnız başınıza atla gezmeye gitmenizden hoşlanmıyor,» dedi sakin bir sesle.

Stacy gülümsedi. «Fazla uzaklaşmayacağım, söz veriyorum.» Ama sözünü bitirirken sesi titremişti.

Stacy topuklarını kısrağın böğrüne değdirip dizginini koyverdi. Gözlerinde parlayan yaşları Hank'in görmesini istemiyordu. Çitle çevrili düzlükteki atlardan biri, kızıl-doru damızlık aygır, Stacy atının üstünde uzaklaşırken ümitsizce kişnedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Texas'ın ilkbaharı görmezden gelinecek gibi değildi. Çiftlik binalarından uzaklaştıktan sonra atını dörtnala koşturmaya başladı Stacy.

Kentte büyümüş olmasına rağmen, bir köy çocuğu gibiydi Stacy. Toprak gençleştiriyor, canlandırıyordu onu; özellikle Cord'la birlikte yaşadığı bu topraklar. Kendi yuvasıydı buraları ve seviyordu kırları.

Göz alabildiğine uzanan bu topraklar üzerinde bıkmadan, yorulmadan saatlerce at koşturabilirdi.

İçini çekerek dizginleri kastı ve kısrağın başını çiftlik binalarının bulunduğu yöne doğru çevirdi. Ne yazık ki, bu tür alışkanlıklara ayıracak zamanı yoktu. Bugün çiftlikte yapacak yüzlerce iş vardı. Stacy, gözleri kurumuş, göğsündeki ağrı hafif bir sızıya dönüşmüşken işleri yapıp bitirmeye karar verdi.

Hank otlağa açılan çit kapısının önünde onu bekliyordu.

Stacy onun epey bir süredir orada, gözleri ufku tarayarak beklediğini tahmin etti. Adamın ilgisi dokunmuştu genç kadına.

«Görüyorsun ya, bir yerime bir şey olmadan döndüm,» diye sevgiyle takıldı yaşlı adama. Gülümseyince yanaklarında gamzeler belirmişti.

Josh ön bahçede oynuyordu. Annesinin geldiğini görünce, üç tekerlekli bisikletine atlayıp çakıl döşeli araba yolundan aşağı doğru sürmeye başladı. Bir yandan da otomobil gibi sesler çıkarıyordu.

Annesinin yanına gelince, «Neredeydin, anneciğim?» diye sordu.

Stacy onun kara gözlerinin içine bakarak gülümsedi. «Ata bindim.»

Josh birden kaşlarını çatıp surat astı. «Ben de gitmek istiyordum.»

«Belki başka zaman.»

«Her zaman böyle diyorsun,» diye homurdandı Josh. «Ama sonra unutuyorsun.»

«Nasıl unutabilirim seni!» Stacy adımlarını, bisikletin pedallarını çeviren oğlunun hızına uydurdu.

«Benimle top oynayacak mısın?» Çabucak annesine baktı. Surat asmıyordu artık. «Oynayacağını söylemiştin.»

Üzgün bir tavırla başını iki yana salladı Stacy. «Şimdi oynayamam. Yapacak işim var Sonra oynasak?»

«Söz mü?»

«Söz!»

Bunun üzerine tatmin oldu Josh.

«Topa çok iyi vuruyorum,» dedi önemli bir tavırla.

«Öyle olduğuna eminim.» Gülümsemesini saklayarak başıyla onayladı Stacy. Eve giden kaldırımlı yola gelmişlerdi. «Dışarda kalıp yemek zamanına kadar oyna sen, tamam mı? Ama bahçeden dışarı çıkma.»

«Tamam, anne.»

Taş döşeli düz yolda bisikletini hızla süren. Josh bağırarak uzaklaşmıştı bile.

Stacy evin kapısını açarken hafif bir gülümseme belirdi yüzünde.

Dönüp kapıyı kapamadan önce sevgi dolu bakışlarla baktı oğlunun arkasından.

«Sonunda dönebildin!» Sert, eleştiri dolu bir ses homurdandı arkasında.

Cord'un içe işleyen bakışları altında Stacy'nin omuzları dikleşti, sonra usulca kocasına doğru döndü. Birazcık düzelen sinirleri tekrar altüst olmuştu.

Zorlama bir sükunetle sordu. «Beni mi arıyordun?»

«Seni aramıyordum,» dedi Cord çelik gibi sert bir sesle. «Herkesin, senin ne kadar hasta göründüğünü anlatan sözlerini dinliyordum.»

Cord'la göz göze gelmemeye çalışarak, «Herkesin söylediğini sanmam,» diye mırıldandı.

«Önce Maria, sonra Travis, sonra da Bill,» diye aksi bir tavırla sıraladı. Cord.

«Bill mi?»

Stacy bu adı duyunca kaşlarını çatmıştı.

«İyi doktorcuğumuz biraz önce telefon edip, şu Paula Hanson denen kadının cuma günü burada olacağını sana bildirmek istedi.» Cord'un açıklaması alay ve küçümseme doluydu.

«Benim halimi nasıl bilmiş?»

Bu sabah kalktığında iyi olmadığının itirafıydı bu. Bir gece önce söylediği acı sözlere rağmen. Cord'un kendisiyle ilgilenmesini istemiyordu Stacy.

Şu anda kendi sağlığından başka bir şey düşünmemesi gerekiyordu çünkü.

Cord, «Telefona Maria cevap verdi,» diye açıkladı. «Ben konuştuğumda, nerede olduğunu merak ediyordu Bill.»

«Atla gezintiye çıkmıştım.»

Stacy kestane rengi uzun saçlarını ensesinden geriye attı. Soğukkanlı olmaya çabalıyordu.

«Yalnız başına.»

Bu suçlama, sertçe söylenmişti.

Stacy belli belirsiz başını kaldırdı. «Kim söyledi sana?» Hank'in söylemediği kesindi.

Cord'un ağzı zalim bir ifadeyle kasıldı. «Ahırlardan çıkarken gördüm seni.» Baskı altında tuttuğu bir şiddetle sandalyesini oturma odasına doğru döndürdü. «Allah kahretsin! Çiftlikte tek başına dolaşman konusunda neler düşündüğümü biliyorsun!»

Stacy ürktü. «Evet, Hank hatırlatmıştı bana,» dedi alçak sesle.

Cord sandalyesini birkaç metre sürdükten sonra durdu.

«Atın tökezleyip düşebilir, ya da seni üstünden fırlatabilir. Uzaklarda bir yerde kendinden geçmiş yattığını düşünerek kâbus görmeye başlamamı mı istiyorsun? Bunun için mi yaptın bunu?»

«Hayır.» Stacy onun peşinden yürüdü. Ellerini sinirli bir şekilde sıkıyordu. «Biraz uzaklaşmak zorundaydım, yalnız başıma kalıp düşünmek istiyordum.»

«Bir atın üstünde, tek başına mı?» diye alay etti Cord. «Düşünmek için bunun şart olduğu aklıma gelmemişti doğrusu.»

«Anlamıyorsun. Yalnız kalmak zorundaydım.»

diye umutsuzca açıklamaya çalıştı Stacy.

Sözünü kesti Cord. «Hayır, anlamıyorum. Eğer yalnız kalmak istiyorsan, odana gidebilirdin. Tek başına ata binmekten çok daha az tehlikeli olurdu bu.»

«Evde kalamazdım. Her şey üstüme üstüme geliyor gibiydi. Uzaklaşmak zorunda...» Birden susup kocasına bir göz attı.

Cord'un bir kaşı acı, hakaret dolu bir alayla kalktı.

«Benden mi?» diye onun yerine tamamladı sözü.

Stacy tereddüt etti bir an, sonra, «Evet, senden,» diye doğruladı. «Dün gece...»

Sonradan pişman olduğu şeyler söylediğini anlatmak istiyordu, ama dili tutulmuştu sanki.

«Ne olmuş dün geceye?»

Cord esmer başını hafifçe bir yana doğru eğmiş, dikkatle bakıyordu.

Stacy kocasının bakışlarına dayanamayıp arkasını döndü. Midesi kasılıyordu. Kendine olan hâkimiyeti ve sükûneti parça parça olmaya başlamıştı; şakakları acıyla zonkluyordu.

«Bu acı tartışmalara daha fazla dayanamıyorum. Bu gergin atmosferden uzaklaşmak ihtiyacındayım...»

Boğazından yükselen hıçkırığı bastırmak için sustu. Cord'un önünde bir kez daha kendini kaybetmek istemiyordu.

«Sonunda işin buraya varacağını düşünmüştüm,» diye soludu Cord. «Bu kadar uzun zaman almasına şaşırdım sadece.»

Stacy dönüp boş boş baktı kocasına. Cord'un gergin yüzünde beliren iğreniyormuş gibi ifa-

deyı görünce soluğu kesildi.

İçin için yanan bir ateş Cord'un gözlerin rengini daha da koyulaştırıp sert, kara bir mas gibi parlamasına neden oluyordu.

«Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok diye hor gören bir tavırla konuştu genç ada

«Bill, işini kolaylaştırmak için gerekeni söyl dı zaten. Dün gece başını omuzuna dayayıp a ladın mı yoksa?»

«Neden söz ettiğini anlamıyorum.»

Stacy hafifçe kaşlarını çattı. Gerçekten ak karışmıştı.

«Sahi mi? Biraz önce uzaklaşmak ihtiyacın da olduğunu söylemedin mi?» Cord küstah, gu rurlu bir tavırla konuşuyordu.

«Evet, ama...» Stacy şaşkınlıkla kaldırd omuzlarını.

«Bill'in bir doktor olarak düşüncesi, bender ve çiftlikten birkaç hafta uzaklaşman gerekti ği yolunda.» Derin bir soluk aldı Cord. Meydan okur gibi kaldırmıştı başını. «Çok fazla gerilim altında olduğunu düşünüyor gibiydi. Sinirlerinin kopacak kadar gerilmiş olduğunu söyledi.»

Stacy bunları inkâr etmek arzusuyla ağzını açtı, ama gizli gizli kendisi de aynı şeyden korkuyordu. Şu anda da çok kötü bir şekilde titremekteydi. Tüm çabasına rağmen önüne geçemiyordu bunun.

«Benim için kolay olmuyor,» diye mırıldandı sonunda.

«Bill'in bugün beni arayacağını bildiğin, söyleyeceklerine inanmamı istediğin için mi dün geceki olayı sahneledin?»

Bu hakaretten yaralanan Stacy, «Hayır!» di

e haykırdı.

Cord, «Başkalarının da ne kadar üzgün olduğunu görmelerini sağladın bu sabah,» diye ekledi. Karısının karşı çıkmasına hiç aldırış etmemişti.

Stacy kızgınlıkla hatırlattı. «Beni uyandırdın. Onun için geldim odana. O aptalca gururun, kendine acıman ve aramızda fiziksel bir ilişki olmamasında ısrar etmenle tartışmayı başlatan sensin. Boynumu büküp, 'Siz nasıl emir buyurursanız öyle olsun, efendim,' dememi mi bekliyordun?»

«Bana numara yapma, Stacy!» Cord'un tutmaya çalıştığı öfkesini yansıtan sesinde vahşi bir ton vardı. «Bunun devam etmeyeceğini bilmem gerekirdi. Yürüyebileceğim umuduna böyle umutsuzca sarılmanın nedenini tahmin etmem gerekirdi. Çabaladığın için sana saygı duymalıyım.»

«Numara yapmak mı? Çabalamak mı? Neden söz ediyorsun sen?» Stacy'nin aklı tamamen karışmıştı. «Söylediklerimin hepsi gerçek. Birkaç hafta dinlenmem gerektiğini sana söylemesini istemedim Bill'den. Bunu bana söylediğinde hayır demiştim ona.»

Cord soğuk soğuk güldü.

«Ne yaparsan yap, ama sevgi dolu bir eş görüntüsünü bozma,» diye acı bir tavırla alay etti. «Her şeyi çarpıtıp asıl zarar gören taraf senmişsin gibi görünmeye dikkat et.»

«Zarar gören taraf olduğumu hiçbir zaman iddia etmedim,» diye feryat etti Stacy, çaresizlik içinde.

«Başkaları bunu senin yerine yapıyorlar.»

Ağzının iki yanındaki çizgiler, insanların iyiliğine ınanmayan kötü bir alaycılıkla derinleşmişti.

«Neden yapsınlar?»

«Bir sakatla, sabırsız ve acı duygularla dolu biri haline gelen bir erkekle evli olduğun için sempati duyuyorlar çünkü.»

«Hiç olmazsa bunu kabul ettin.» diye ağzının içinden söylendi Stacy.

Cord ters, aksi bir tavırla, «Evet, kabul ettim,» dedi. «Sen de benim söylediğimin doğru olduğunu neden kabul etmiyorsun?»

«Ama ne söylediğini bilmiyorum ki.» diye karşı çıktı Stacy. Sesinde sinirli bir tonlama vardı.

«Sonunda çiftlik hayatından sıkıldın, değil mi?» Cord dondurucu bir soğuklukla, yabancı gibi bakıyordu.

Stacy donup kalmıştı. «Ne dedin?»

«Kazadan önce o kadar kötü değildi, değil mi?» dedi Cord alayla. «Bir hayli geziyorduk. At satın almak için, ya da alışveriş için... Bebekken Josh seni meşgul ediyordu. Başlangıçta çiftlik hayatı hâlâ yeni bir deneydi. Ama sonra...» Uzanıp kendi bacağını tuttu. Dudakları garip bir anlatımla kıvrıldı. «Kaza oldu.» Bakışlarını Stacy'ye çevirdi.

Kocasının söylemeye çalıştığı şey şoka uğratmıştı genç kadını konuşamıyordu. Kulaklarına ınanamıyormuş gibi baktı Cord'a.

«Bu geçen yıl farklı oldu ama. Ya çiftliğe ya da hastaneye mahkûm oldun,» diye sürdürdü sözünü Cord. «Tekdüzeliği bozacak küçük yolculuklar olmayınca, yaşam yorucu ve can sıkı-

cı bir hal aldı. Sıkıldın, bıktın. Genç olduğun için, hayatında heyecanlı şeyler olsun istiyorsun. Gezip görmek, arada bir eğlenmek istersin.»

«Babamla bütün dünyayı dolaştım ben,» diye karşı çıktı Stacy. Serbest fotoğrafçı olan babasıyla yaptığı gezileri hatırlamıştı. «Her şeyi gördüm.»

«Değişik insanlarla dolu kentlerden kilometrelerce uzak bir çiftliğin sıkıcı yaşamına neden ayak uyduramayacağını çok daha iyi açıklıyor bu.» Sesindeki duygusuz tonlamaya rağmen, buz gibi bakışlarında ayıplayan, kınayan bir anlatım belirmişti. «Hayatının sonuna kadar yatalak biri olarak kalabileceğim olasılığını kabul etmek istemiyorsun. Çünkü bu, can sıkıntısının hiç sona ermeyeceği anlamına geliyor. Kısa yolculuklar, tatiller, dans ve eğlence olmayacak artık. Hayatın boyunca bana bakacaksın.»

«Benim için bir sakıncası yok ki bunun.»

Cord küstah bir tavırla, «Ne kadar süre için?» diye sordu. «Şu anda beni yalnız bırakmaktan suçluluk duyuyorsun. Başka birinin dinlenmen gerektiğini söylemesi için bu küçük olayı düzenledin. Böylece, bu senin fikrin olmayacaktı.»

«Öyle bir şey yapmadım ben,» diye öfkeyle karşı çıktı Stacy. Cord'un nasıl olup da böyle düşünebildiğine şaşıyordu.

«Yaptın, kahrolasıca. Kabul et bunu,» diye soludu Cord. «Birkaç hafta beni terk edersen, geri döndüğünde rahatlamış olacağını düşünüyorsun. Ama altı ay sonra gene sıkılacaksın ve gene kısa bir tatil yapmak isteyeceksin. Dön-

düklen birkaç ay sonra gene gitmek isteyeceksin ve bu, sonunda bir daha hiç geri dönmeyene kadar sürecek.»

«Doğru değil bu. Burası benim evim!» Cord'un bitmek bilmeyen haksız sözleri karşısında Stacy iyice öfkelenmişti.

«Ne söylediğini bilmiyorsun sen.»

«Hayır, biliyorum!» Cord bağırmaya başlamıştı gökgürültüsü gibi çıkıyordu sesi. «Annemi unutuyorsun! O da senin gibi lüks yaşama alışmıştı. Refah içinde şımartılmıştı. Başlangıçta çiftlik hayatının sertliği, kabalığı onun da kişiliğinin maceracı yönünü harekete geçirdi. Ama kısa zamanda bıktı bu yaşamdan ve sonunda o sözde uygar dünyaya geri döndü.»

«Senin annene benzemiyorum ben.» diye şiddetle karşı çıktı Stacy. Kahverengi gözlerinde şimşekler çakıyordu.

«Sahi mi?» diye alay etti Cord. «Bill'in tıbben önerdiği tatile çıkarken Josh'ı yanına almaya hiç niyetin olmadığına iddiaya girerim. Annemin beni terk ettiği gibi, sen de onu terk edeceksin.»

«Onu terk edecek değilim! Tatile falan da gitmiyorum!» diye haykırdı Stacy.

Cord vahşi bir tavırla. «Tabii gitmeyeceksin,» dedi. «Çünkü ben babam değilim! Gitmene izin vermeyeceğim. Burada, benimle kalacaksın!»

«Burada kendi arzumla kalıyorum. Sen kalmamı emrettiğin için değil!»

Cord sandalyesinin kenarlarını kavradı. Ellerini öylesine sıkıyordu ki, kollarındaki kaslar kabarmıştı. Sandalyeden kalkıp, Stacy'nin ya-

nına geliverecek gibiydi.

«Burada benim karım olarak kalacaksın.» Stacy'nin söylediklerini duyduğunu belirten bir hali yoktu. «Nikâh sırasında ettiğimiz yeminlere sadık kalacaksın. Hastalıkta ve sağlıkta...»

«Onlardan birini yanlış söylemişiz.» Genç kadının sesi, denetleyemediği bir öfkeyle titriyordu. «İyi ve kötü günlerde değil, *acı* ve kötü günlerde dememiz gerekirmiş!»

Stacy dönüp odadan çıkacaktı ki, verandaya açılan kapının önünde duran Josh'ı gördü.

Çocuğun iri, siyah gözleri acıdan daha da koyulaşmış gibiydi. Babasının öfke dolu yüzünden annesinin bembeyaz kesilmiş yüzüne çevirdi bakışlarını.

Çarpıcı sessizlik birkaç saniye sürdü. Cord da Stacy de ateşli tartışmalarının Josh tarafından duyulduğunu anlamışlardı. Kendini ilk toplayan Stacy oldu, oğluna doğru bir adım attı.

Ama Josh hemen geri çekildi. Kaçacakmış gibi bir hali vardı.

«Josh!»

Cord'un emreden sesi durdurdu çocuğu. Korku dolu bir bakış fırlattı babasına. Cord yeniden konuştuğunda sesinde öfke yoktu. «Buraya gel, oğlum. Korkacak bir şey yok.» Yumuşak, ama emredici bir sesle konuşuyordu.

Josh annesine bakarak tereddüt etti. Stacy, «Korkacak bir şey yok,» diye tekrarladı. Elini oğluna uzattı.

Josh belirgin bir gönülsüzlükle, ayaklarını sürüyerek yürüdü annesine doğru. İpek gibi yumuşak siyah saçlarla kaplı başını öne eğmişti.

ama dertli kara gözleri annesini de, babasını da dikkatle gözlüyor, kirpiklerinin arasından bir ona, bir ötekine bakıyordu.

Oğlu, uzattığı elini görmezden gelerek ihtiyatlı bir tavırla karşısında durduğu zaman Stacy'nin kalbi acıyla burkuldu.

Çömelip, titreyen ellerini oğlunun omuzlarına koydu.

-Tamam, Josh,- diye yatıştırmaya çalıştı çocuğu: Sesi titriyordu. -Tartışıyorduk, hepsi bu. Bizim tartışmalarımızı daha önce de duydun.-

-Birbirinize bağırıyordunuz.- Josh'ın alt dudağı sarkmıştı, neredeyse ağlayacaktı.

Stacy dudağını ısırarak Cord'a baktı. Kocasının yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı, ağzı çizgi halini almıştı. Ellerini de kucağında kenetlemişti.

-Şey... baban bana sinirlendi,- diye başladı Stacy. Oğlunun anlayabileceği bir açıklamada bulunmaya çalışıyordu.

Zordu bunu yapmak. Cord'la aralarında geçen gerilim dolu sahne hâlâ kafasının içinde dönüp durmaktaydı.

Kocasının söyledikleri yaralar açmıştı Stacy'de. Ve bunların acısı düşüncelerini uyuşturuyordu.

Josh tatmin olmamış bir sesle sordu. -Neden?-

-Çünkü... tek başıma atla gezintiye çıktım.- Küçük çocuğu kollarının arasına almak arzusuyla dolu, gergin bir tavırla gülümsedi. -Görüyorsun ya, düşüp bir yerimi incitebileceğim için baban sinirlendi. Tek başıma olduğum için kimsenin haberi olmazdı düştüğümden. İnsan ba

zen, biri için endişe ettiği ve bu yüzden çok sinirli olduğunda, bağırmaya başlar. Hepsi bu.»

Josh göz ucuyla babasına baktı; bu açıklamayı doğrulamasını ister gibiydi. Cord derin bir nefes alıp, sımsıkı birbirine kenetli duran ellerini çözdü.

«Doğru, Josh.»

Tekrar annesine dönen çocuk, acılı sakin yüze dikkatle baktı. Kara gözlerinde hâlâ emin olamamış gibi bir anlatım vardı.

«Uzaklara mı gidiyorsun, anne?»

«Tabii ki hayır!» Stacy ellerinin titremesini saklamak için oğlunun yakasını düzeltti. «Eğer gidersem, ayakkabılarını kim bağlar sonra,» dedi gülümsemeye çalışarak.

Josh, «Babam gideceğini söyledi,» diye hatırlattı.

«Baban dedi ki...» Stacy boğazına tıkanan yumruyu gidermek için yutkundu. «Baban burada, seninle ve onunla oturacağımı, hep... hep burada kalacağımı söyledi. Bir aileyiz biz çünkü.»

Gözlerini kırpıştırdı çocuk. «Emin misin?»

Stacy başıyla onayladı. «Eminim.»

«Tamam.» Josh tatmin olmuş bir halde, beyaz dişlerini göstererek gülümsedi.

Stacy parmağını oğlunun burnuna değdirdi. «Hey, bir fikrim var.»

Başını merakla yana eğip, «Neymiş o?» diye sordu Josh. Gözleri eskisi gibi berrak ve parlaktı.

«Öğleden sonraya kadar beklemek yerine, neden şimdi top oynamıyoruz?»

«Tabii!» diye heyecanla bağırdı oğlan. «Ba

bam da bizimle dışarı gelebilir, değil mi?»

Stacy gergin bir tavırla gülümsedi. «Kendisine sor.»

Cord'un yerine cevap verebiliyordu bir zamanlar. Ama kendisine söylediği şeylerden sonra, tam bir yabancı gibi görünüyordu. Onu hiç tanımamış gibiydi Stacy.

Josh hevesle Cord'a döndü. «Gelip bizi seyredecek misin, baba?»

Cord başını salladı. «Evet.»

Ayağa kalkan Stacy oğlunun saçlarını karıştırdı.

«Git de sopanla topunu bul,» dedi. «Birkaç dakika sonra dışarıda buluşuruz.»

Josh ikinci kez tekrarlatmadı bu sözü, dışarı fırladı. Gözleriyle onu izleyen Stacy, oğlu dışarı çıktıktan sonra da birkaç saniye bakışlarını kapıdan ayıramadı. Yorgun bir tavırla parmaklarını saçlarının arasından geçirip, geriye doğru attı. Sonra Cord'a doğru yürüdü. Tükenmiş hissediyordu kendini.

«Seni dışarı çıkarayım,» diye mırıldandı, tekerlekli sandalyenin arkasına doğru giderken.

Yanından geçerken Cord bileğini yakalayarak durdurdu onu. Stacy sabırlı, heyecansız bir tavırla baktı ona

«Senden özür dilemem gerek,» dedi Cord usulca Stacy'nin damarlarında hayat yeniden kaynamaya başladı, ama kocasının söylediklerini duyunca birden, başlamadan bitti her şey. «Josh'ı kolayca bana karşı bir silah olarak kullanabilirdin, ama yapmadın.»

Stacy silkinerek bileğini kocasının elinden kurtardı. «İğrenç bir şey bu söylediğin.» Boğu-

lacak gibiydi. «Benim ya da senin değil, *bizim* çocuğumuz o. Asla taraf tutturmam ona.»

Cord gergin bir tavırla, «Bunu düşündüğüm için özür diledim,» dedi.

«Son zamanlarda seni tanıyamıyorum.» Neredeyse korkuyla baktı kocasına. «Bir yabancıyla yaşıyormuşum gibi geliyor bana. Sana ya da yuvamıza karşı, anneninkilere benzer duygular beslediğimi bir an bile olsa, nasıl düşünebildiğini anlayamıyorum.»

Cord sessizce baktı yüzüne, dudakları alaylı bir tavırla kıvrılmıştı. «Ama daha fazla dayanamadığını, uzaklaşmak ihtiyacında olduğunu bana söyleyen sensin. Bunu hayalimde uydurmadım.»

«Ama...» Dilinin ucuna gelen sözcükler yeni bir tartışmaya yol açacaktı. Stacy susup, çaresizlikle iki yana salladı başını. «Yeniden başlamayalım.»

«Başlamayacağız,» dedi Cord. «Sadece, sana, karım olduğunu ve gitmene asla izin vermeyeceğimi hatırlatmak istiyorum.»

Stacy kocasının sesindeki sahiplenici tona isyan etti. Acımasız bir kararlılıkla değil de sevgiyle söylendiğinde kendisini hazla titreten aynı sesti bu. Ne kadar çok şey değişmişti.

«Dışarı gitsek iyi olacak.» Sert bir cevap verme dürtüsünü bastırarak iskemleyi ittı. «Josh bizi bekleyecek.»

Verandaya çıktılar.

BEŞİNCİ BÖLÜM

«Maria.» Stacy başındaki geniş kenarlı şapkayı düzelterek mutfağa girdi.

«Evet?» Şişman Meksikalı kadın, musluğun başında kahvaltı bulaşıklarını yıkıyordu. İşine ara vermeden, omuzunun üstünden baktı Stacy'ye.

«Çocukların yazlık otlağa götürecekleri sığırlara bakmak için Travis'le birlikte gidiyoruz. Arayan olursa öğle yemeğinden hemen önce döneceğimi söyle. Josh ön bahçede oynuyor.»

Yaşlı kadın, «Ona göz kulak olurum,» dedi.

«Teşekkürler, Maria.» Stacy gitmek üzere bir iki adım attı, sonra tekrar geriye döndü. «Ha... Miss Hanson, Dr. Buchanan'ın Cord'a yardım etsin diye tuttuğu kadın bugün geliyor. Ben yokken gelirse, eşyalarını koridorun sonundaki odaya yerleştir.»

«Odayı temizleyip havalandırırım.»

«İyi. Görüşürüz.» Kısaca el sallayıp hızlı ön kapıya doğru yürüdü Stacy.

Cord'un odasının önünden geçerken radyonun çaldığını duydu, ama dışarı çıktığını söylemek için durmadı. Nerede olduğunu merak ederse, Maria'ya sorabilirdi.

Aralarındaki engel bir buzdağı kadar katı ve soğuktu. Eridiğini gösteren bir belirti de yoktu görünürde.

Cord'un acı suçlamaları çok derinden yaralamıştı Stacy'yi. Bunlara aldırış etmemeyi, ya da görmezden gelmeyi başaramıyordu. Sinirli haline verip, söylediklerinin üstüne bir çizgi çekmek olanaksızdı; bunu yapamayacak kadar incinmişti genç kadının duyguları.

Kamyonet araba yolunda park etmişti. Travis kaldırımın üstündeki kırmızı üç tekerlekli bisikletin önünde çömelmişti. Josh adamın arkasında durmuş, gidonu sıkıştırmasını izliyordu.

Kapının kapandığını duyunca, ikisi de başlarını kaldırıp baktılar. Stacy zorla gülümsedi onlara.

«Josh'ın gönlü olsun diye tüm oyuncaklarını tamir etmeye kalkarsan, sonra bir saniye bile rahat vermez sana, Travis,» dedi.

Travis uzun bacaklarının üstünde doğrulurken, «Benim için dert değil,» diye gülümsedi. Josh'ın parlak siyah saçlarını karıştırdı. «Gidon fazla oynuyorsa insan üç tekerlekli bir bisikleti doğru dürüst kullanamaz, değil mi?»

«Doğru.» Josh kesin bir tavırla başını aşağı yukarı salladı.

Stacy sevgi dolu bir hoşgörüyle içini çekti. «Şımarık bir çocuk olmasına şaşmamak gerek. Çiftlikte herkes onun hizmetinde.» Uyaran bir tavırla baktı oğluna. «Bisikletini onardığı için Travis'e teşekkür ettin mi? Bunu yapmak zorunda değildi.»

Josh, Travis'e yan gözle bakıp dudağını ısırırken beyaz dişleri parladı. «Teşekkür ederim.» dedi çabucak.

«Bir şey değil,» diye cevap verdi adam.

Stacy derin bir soluk aldı. «Gitsek iyi olacak.»

Sonra oğluna döndü. «Uslu ol.»

«Ben de gelemez miyim?» diye surat astı oğlan.

«Bu sefer olmaz.» Kesin bir tavırla başını iki yana salladı Stacy. «Bahçeden bir yere ayrılma. Maria nerede olduğunu merak etmesin.»

Josh homurdanarak suratını buruşturdu. «Travis samanlıkta yeni doğmuş iki tay olduğunu söyledi. Gidip onları bile göremez miyim?»

«Hayır. Yemekten sonra, ikimiz birlikte gidip görürüz. Ben dönene kadar burada kalacaksın. Maria'nın gözünün önünde olman gerek. Anladın mı?»

Oğlan yarım ağızla, «Evet,» diye mırıldan

Stacy daha terbiyeli bir cevap istiyord «Evet, ne?»

«Evet efendim, burada oynayacağım,» de Josh gönülsüz bir tavırla.

«Yemek zamanı dönerim.» Stacy arabaya do ru yürüdü. Travis de onu izliyordu.

Direksiyonun başına geçen adam, «Hari bir çocuk,» dedi.

«Evet.» Stacy sakin konuşuyordu, ama sesi de gururlu bir hava vardı.

Motor çalışınca oğluna el salladı. Gidişini i leyen çocuğun küçük vücudunun görüntüsü y niden yüreğini sızlattı. Cord'un, sağlığı yüzü den kendisini terk etmek istediğini düşünme kötüydü, ama onu oğullarını da terk etmek i temekle suçlaması affedilmez bir şeydi.

Duyduğu umutsuzluktan omuzları çöktü. Di seğini camın kenarına dayamış, yumruk yap tığı elinin tersini şiddetle ağzına bastırıyord Dışarı bakmaya başladı, ama beyni, gördüğ

hiç bir şeyi algılamıyordu.

«Keşke birkaç gün gitmen konusunda Cord'un seninle konuşmasına izin vermeseydin.» dedi Travis, birkaç dakika süren sessizlikten sonra.

«Ne?» Stacy şaşkın, aklı karışmış bir şekilde hızla ona doğru çevirdi başını.

Travis tekerlek izleriyle dolu yoldan bakışlarını ayırıp, donmuş gibi bakan Stacy'ye çevirdi gözlerini. «Bisikletini onarırken Josh söyledi.» diye açıkladı. «Söylemediği şeyleri de ben tahmin ettim.»

«Ne... ne söyledi sana?» diye kekeledi Stacy.

«Önceki gün ikinizin, senin gitmen konusunda tartıştığınızı duyduğunu söyledi. «Çit kapısına yaklaşıyorlardı. Travis kamyonetin hızını azalttı. «Cord'un, gitmene izin vermediğini söyledi Josh.»

Travis tekrar kendisine bakınca başını çevirdi Stacy. Onun zeki bakışlarından kaçmak istiyordu. Fazlasıyla anlayışlı biriydi. Ne düşündüğünü belli etmeyen bir sesle, «Anlıyorum,» diye mırıldandı.

Travis inatçı bir tavırla, «Davandan vazgeçme bu sefer, Stacy,» dedi. «Çiftliğin ve Cord'un baskısından bir süre uzaklaşman gerek. Genelde her şeyden uzaklaşmalısın.»

Stacy'nin önünde iki seçenek vardı. Ya Cord'a gitmek konusunu kendisinin açmadığını söylemek, ya da Travis'in, kendisinin böyle bir şey istediğine ve Cord'un onu reddettiğine inanmasına izin vermek. İlkini yaparsa, Josh'ın tartışmayı yanlış anladığını açıklamak zorunda kalacaktı. Stacy ikinci yolu tercih etti. Hâlâ ken-

disine acı veren tartışmalarını başkasıyla konuşmak istemiyordu.

Travis çit kapısının önünde aracı durdurduğu sırada kasıtlı bir aldırmazlıkla, «Sanırım öyle yapmam gerek,» dedi Stacy. Sonra çabucak aşağı atladı. «Ben açarım.»

Hızla çit kapısına doğru gidip ardına kadar açtı ve Travis'in geçmesini bekledi. Kamyonet çitin öteki tarafında durunca kapıyı kapadı ve tekrar kâhyanın yanına bindi. İçinden, konunun kapanmış olmasını diliyordu. Bir kilometre kadar, hiç konuşmadan gittiler.

«Birkaç günlüğüne bir yere gitmek istediğini söylemedin Cord'a, değil mi?» Travis gözünü yoldan ayırmamıştı.

Stacy gözünün ucuyla inceledi onu. Güçlü keskin hatlı profiline ve kovboy şapkasının altından belli olan, kır düşmüş şakaklarına baktı. Sezgileri fazlasıyla güçlüydü. Travis'in keskin gözleri kendisine doğru dönünce bakışlarını kaçırdı.

«Neye dayanarak söylüyorsun bunu?» Aldırış etmez gibi görünmeye çalışıyordu.

«Cord'u terk etmek konusunda çok hoşgörüsüzdün,» diye cevap verdi. «Fikrini değiştirmiş olsaydın, en az onun kadar inatçı davranırdın. Seni kararından vazgeçirmesine izin vermezdin. Bu da, Josh'ın tartışmanızı doğru anlamadığı anlamına geliyor, değil mi?»

Stacy, «Tartışmaları ya da onların nasıl başladığını gerçekten anlayabilir mi biri?» diye belirsiz bir cevap verdi.

«Çok ender olarak. Konuşmak ister misin bu konuda?»

Stacy boşver dercesine omuzlarını kaldırdı. «Cord her zamankinden daha mantıksızdı, o kadar.»

Travis usulca, «Gitmeni o mu önerdi?» diye sordu.

«Ona benzer şey.» Stacy'nin ne düşündüğünü anlamak olanaksızdı.

Travis kaşlarını çattı. «Cord'un, hayatının sonuna kadar yatalak kalma ihtimali olan birine bağlı kalmandansa, onu temelli olarak terk etmeni istemek gibi şövalyevari bir davranışta bulunduğunu söyleme sakın bana.»

«Aslında...» dedi Stacy. Dudakları acı bir alayla kıvrılmıştı. «Benim öyle düşünüp bunu istediğime inanıyor. Evlendiğimiz sırada ettiğimiz yeminleri hatırlatıyordu bana. Hastalıkta ve sağlıkta...» Kendi kullandığı sözcük dökülüverdi dudaklarından. «...acı ve kötü günlerde.»

«Buna inanmam!» Sözcükler iğreniyormuş gibi çıkmıştı Travis'in ağzından.

«Ne yazık ki doğru,» diye mırıldandı Stacy.

Travis öfkesini bastırmaya çalışarak, «Nasıl...» diye başladı.

«Lütfen.» Stacy gergin bir sesle kesmişti sözünü. «Gerçekten konuşmak istemiyorum bu konuda. Hiç bir şeyi değiştirmez bunu konuşmak.»

«Cord'la konuşup birkaç gerçeği açıklayabilirim ona,» dedi Travis dişlerinin arasından.

«Hayır.» Stacy bu öneriyi hemen reddetti «Tartışmamızdan söz etmemem gerekirdi.»

«Sen söylemedin, Josh söyledi.»

«Aslında neyi tartıştığımızı açıkladıktan sonra çok komik oluyor bunu söylemen,» diye pis-

manlıkla gülümsedi Stacy. «Yapmamam gerekirdi. Kişisel sorunlarımız, Cord'la ikimizin üstesinden gelmemiz gereken şeyler.»

Bundan sonra ikisi de konuşmadılar. Sessizlik, sığırların sürülmesi için merkez alınan tepeye varmalarıyla kesildi. Sonra, ilkbaharda doğan danalar, sürünün güdülmesi, otlakların durumu ve kuyulardaki su düzeyi gibi konularda konuşmaya başladılar.

Ana sürü uzaktaki bir tepeyi aşmaya başladığında, Stacy'nin dikkati Travis'le kovboyların başkanlığını yapan Ike'ın konuşmalarından uzaklaşıverdi. Sığırları gözden gizleyen toz bulutu, Stacy'yi geçmiş yılların tatlı anılarına götürmüştü. Cord'la savaş halinde olduğu ilk sürü toplama yolculuğunu hatırladı.

Evlendikten sonra her yıl en az bir geceyi kırda, sürülerin arasında geçirmişlerdi. Asıl kamp alanından uzakta, ateşin yanına serilmiş bir uyku tulumunu paylaşarak yatarlardı. Stacy'nin Cord'u küstah bir tiran, Cord'un da onu şımarık bir kentli olmakla suçladıkları o ilk yolculukla ilgili şakalar yapıp birbirlerine takılarak kahkahalar atarlardı.

Ruhsal ve fiziksel olarak ne kadar yakındılar birbirlerine... Şimdi, hiç olmadıkları kadar uzaklaşmış olduklarını bilmek, Stacy'de, yüreğine görünmez bir hançer saplanıyormuş gibi bir duygu yaratıyordu.

Rüzgâr değirmeninden uzaklaşarak ötekilerin konuşmalarına katıldı. Geçmişi unutabilmek için şu anın sorunları içinde kaybolmak ihtiyacındaydı. Ama Travis eve dönmelerini önerdiğinde duyduğu rahatlık hissi, bu çaba-

sında pek başarılı olamadığını gösterdi ona.

Üstü açık kamyonetler ve treylerlerle atlar getirilirken, Travis kamyoneti çiftlik binalarına giden yola doğru çevirmişti bile. Stacy, adamın yol boyunca birkaç kez kendisine baktığını sezdi. Ama konuşmaları yalnızca çiftlik işleriyle sınırlı kaldı.

Eve vardıklarında küçük bir otomobilin araba yolunda park etmiş olduğunu gördüler. Fizyoterapist Paula Hanson'ın o gün geleceğini bir an için unutan Stacy bir süre merakla baktı. Sonra kadın geldiği için huzursuzluk ve umut karışımı garip bir duyguya kapıldı.

Kamyoneti küçük otomobilin arkasına park eden Travis, «Terapistin arabası mı bu acaba?» dedi.

«Sanırım,» diye başıyla onayladı Stacy. «Bugün başka birini beklemiyorduk.» Kapının kolunu tuttu ve bir an duraksadı. «Neden bu gece bizimle yemiyorsun, Travis?»

Kahverengi gözler düşünceli düşünceli süzdü genç kadını. Travis'in onlarla birlikte yemek yemesi alışılmamış bir şey değildi. Sık sık davet ederdi Stacy onu.

«Cord'un terapiste karşı tutumu nasıl?» O an için yemek davetini duymamış gibi davranıyordu.

Stacy tuttuğu kapı koluna baktı. Gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu. Yeri geldiğinde Cord bunu söyleyecekti nasıl olsa.

«Boş yere zaman kaybı olduğuna inanmış gibi.» Cord'un fikrinin çok daha belirgin olmasından korkuyordu.

«Bu gece tampon görevi yapmamı istiyorsun,

öyle mi?» Dudakları anlayışlı bir ifadeyle kıvrılmıştı.

«Onun gibi bir şey.» Stacy hafifçe gülümsedi. «Miss Hanson'ın buradaki ilk gecesinin mümkün olduğu kadar samimi geçmesini istiyorum.»

«Evli değil mi?»

«Hayır.»

«Yemeğe geliyorum o halde.» Göz kırptı. Şakacı ses tonuna rağmen, kadının herhangi bir lişkiye elverişli olup olmadığıyla hiç ilgilenmediği, sesinden açıkça belli oluyordu.

«Teşekkürler.» Kapıyı açıp dışarı çıktı. «Saat yedi iyi mi?»

Travis, «Gelirim,» dedi. Selam verir gibi parmağını alnına kaldırıp arabayı döndürdü ve evin arkasındaki çiftlik binalarına doğru sürdü. Stacy limon yeşili küçük otomobile bir kez daha baktıktan sonra eve doğru yürümeye başladı. Farkına varmadan omuzlarını gerip başını kaldırmıştı.

Oturma odasının eşiğinde durup, kanepede oturan kadına baktı. Uzun sarı saçlarını arkaya doğru tarayıp, mavi ipekli bir eşarpla ensesinde toplamıştı.

Deniz mavisi bir pantolon uzun bacaklarını sarıyordu. Cajun boz renkli burnunu ayağındaki beyaz sandalların hemen yanına koymuş dinleniyordu. Pantolonuyla aynı renkli, kolsuz, örgü bir bluz vardı sırtında. Endamlı ve güzel bir kadındı.

«Ee... Mrs. Harris?» Stacy kendisini incelemeyi bitirince, berrak bir sesle konuşmaya başlamıştı Paula Hanson. «Ne dersiniz, onunla başa çıkabilecek gibi miyim?»

Ağır ağır gülümseyince, Stacy birden, kadının yüzünün çok güçlü hatları olduğunu unutuverdi. Alnı çok düzdü. Burnunun ucunda belli belirsiz bir çukur vardı ve çenesi, güçlü çene kemiklerinden dışarı doğru çıkıntılıydı. Ama gülümseme bu yüze bir canlılık getirmişti. Kurnazlık taşımayan, aldatıcı olmayan bir gülümsemeydi bu. Kadının mavi gözleri bile biraz parlamıştı.

«Ne?» diye sordu Stacy. Biraz önceki soruyu unutuvermişti.

Paula Hanson'ın yüzü derhal ciddileşti ve ayağa kalktı. Stacy tahmin ettiği gibi, onun uzun boylu olduğunu gördü.

«Siz Mrs. Harris'siniz, değil mi?» Başını hafifçe bir yana eğdi. İpekli eşarbının bir ucu omuzunun arkasına düşmüştü.

«Evet, Stacy Harris'im ben,» diye çabucak gülümsedi genç kadın. İçeri girip elini uzattı. «Siz de Paula Hanson'sınız. Geldiğinizde burada bulunamadığım için özür dilerim.»

«Üzülecek bir şey yok, anlıyorum.» Uzun parmaklı bir el, sıkıca kavradı Stacy'ninkini. «Maria odamı gösterip, yerleşmeme yardım etti. Öğle yemeğine kadar döneceğinizi söylemişti.»

«Her şeyin yolunda olduğunu umarım.» Ama kadının Cord'dan hiç söz etmediğini fark etmişti Stacy. Karşılaşmamışlar mıydı acaba?

«Çok iyi.» Tekrar kanepeye çöküp, sehpanın üzerinde duran içkisini aldı.

Derin bir soluk aldı Stacy. «Kocamla henüz karşılaşmadınız, değil mi?»

«Hayır.» Bakışları Stacy'ye, sonra da dikkatle incelemek istiyormuş gibi bardağın içindeki

buzlara döndü. «Çekip gideceğim umuduyla, tıpkı kötü bir rüyaymışım gibi beni görmezlikten gelmek istediğini sanıyorum.»

Stacy bu sözü yalanlamaya kalkmadı. «Geldiğinizin farkında, değil mi?»

«Ah, evet,» dedi Paula. «Maria kapısını vurup haber verdi, ama kocanız buna pek heyecanlanmadı.»

«Afedersiniz...»

«Özür dilemenize gerek yok,» diye çabucak sözünü kesti Paula Hanson. «Bill... Dr. Buchanan... durumu açıkladı. İnanın, daha önce de karşılaştım böyle şeylerle.»

Stacy döndü. «Gidip bakayım, öğle yemeğini bizimle yiyecek mi?»

«Benim için dert etmeyin,» diye omuz silkti kadın ve domates suyundan bir yudum aldı. «Er geç çıkmak zorunda o odadan.»

«Mümkün olduğu kadar çabuk Cord'u görmek istediğinizi düşünmüştüm,» diye açıklama yapmak zorunda kaldı Stacy.

«Aslanın yelesine yapışmak için yeteri kadar zaman var. Bu işi aç karnına yapmak gerekmez,» dedi Paula Hanson kuru bir sesle. «Çok açık ve lafımı sakınmadan konuşurum ben, Mrs. Harris. O yüzden, kocanız hakkında öğrendiklerimin, çok kötü bir hasta olduğuna inanmama neden olduğunu söylersem, size hakaret etmek gibi bir niyetim olmadığını bilin. Onunla tanışmayı birkaç saat sonraya bırakmak beni rahatsız etmez.»

«Haklısınız herhalde.» Tekrar kadına doğru döndüğünde, Stacy'nin dudakları zevkle kıvrılmıştı. Bu durumun gülünç yanlarını görmeye-

li ne kadar olmuştu? Çok, çok uzun bir süre. Cord, Paula Hanson'ın profesyonel yardımına ne kadar muhtaçsa, kendisinin de kadının sert, iğneli nüktelerine ihtiyaç duyduğunu hissediyordu. «Lütfen Stacy deyin bana,» diye ekledi.

«Peki, teşekkür ederim.» Sarışın kadın eğilip, ayağının dibinde yatan köpeğin başını okşadı. «Bu arkadaşın adı ne?»

«Cajun.» Sahibesinin, sesini duyan hayvan kuyruğunu sallamaya başladı, bir yandan da hayran hayran Stacy'ye bakıyordu. «Sizden hoşlanmışa benziyor.»

«Hayvanlar sonunda benden hoşlanırlar.» Hafif alaycı bir kıvrım belirmişti gene dudaklarında.

Cord'u ima ettiğini anladı Stacy. Gerçekleşmesini umduğu bir kehanet gibiydi bu söz. Şimdi Paula Hanson'ı tanıdıktan sonra, ilk gösterdiği tepkideki kıskançlığı hissetmiyordu artık. Evin acıyla bozulmuş havasında bu kadının varlığı taze bir soluk gibiydi.

Maria'nın tombul vücudu yuvarlanır gibi girdi oturma odasına. «Yemek birkaç dakikaya kadar hazır olur,» dedi.

«Teşekkür ederim,» diye gülümsedi Stacy. Sonra yemek odasına doğru baktı. «Josh nerede? Yıkanması için çağırmadın mı?»

«Dışarıda. Piknik yemeği hazırladım ona,» diye açıkladı Maria. «Mister Cord'un yemeği ne olacak? Sofraya geliyor mu? Yoksa bir tepsi mi hazırlayayım ona?»

«Kendisine sorman gerek. Döndüğümden beri konuşmadım onunla,» diye cevap verdi Stacy.

Maria büyük yatak odasına doğru yürürken,

Stacy kanepede oturan kadına döndü. «Öğle yemeğine yetişebildiğim iyi oldu. Yoksa burada ilk yemeğinizi tek başınıza yemek zorunda kalacaktınız. Oğlumuz Josh'la tanıştınız mı?»

Paula Hanson başıyla evetledi bu soruyu. «Arabayla geldiğimde dışarda oynuyordu. Büyüdüğü zaman kadınların kalplerini yerinden hoplatacak. Ben çocukları severim, ama oğlunuz gerçekten büyüleyici.»

«Babası da öyleydi.» Stacy'nin dudaklarındaki tebessüm, geçmiş zamandan söz ettiğini fark edince sönüverdi. Ama Cord'un herhangi bir şeye karşı çekici davrandığından bu yana çok zaman geçmişti.

«Kötü huylu, mantıksız erkekler üzerinde uzmanlaştım ben. Büyüleyici olmak yerine, hırlamalarına alışkınım, onun için rahatsız olmayın, Mrs. Ha... Stacy,» diye düzeltti Paula. «Bu benim işim. Onları eski hallerine döndürmek yani.»

Stacy buna cevap veremedi. Aynı şeyi düşünerek ne çok dua etmişti. Hafifçe gülümsedi. Sonra, «Bana izin verir misiniz, Miss Hanson?» dedi. «Toz içindeyim. Yıkanıp birkaç dakikaya kadar dönerim.»

Maria büyük yatak odasından çıkarken Stacy merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Cord'un sofraya gelip gelmeyeceğini sormak için durmadı.

Paula'nın dediği gibi, fizyoterapistin evdeki varlığını görmezden gelmeye çalışıyordu kocası. Bunun için yapacağı en iyi şey de odasından dışarı çıkmamaktı.

Cord'un inatçılığı karşısında içini çekti Stacy.

ALTINCI BÖLÜM

Stacy merdivenlerden inerken, Cord'un tekerlekli sandalyesinin yemek odasının kapısında gözden kaybolduğunu görerek, şaşkınlıkla durakladı. Kocasının yeni tedavi konusundaki fikrini değiştirmiş olabileceği düşüncesiyle kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı.

Çabucak aşağı inip Cord'un peşinden gitti. Genç adam sandalyesini eşikte durdurmuştu; sarışın kadını süzdüğü belli oluyordu.

«Demek mucize yaratıcısı sizsiniz,» dedi Cord alaylı bir sesle. Şüpheciliği bir nebze bile azalmamıştı. Stacy'nin içinde kabaran umut sönüverdi.

«Demek siz de sakatsınız.» Paula Hanson alaycı meydan okumaya aynı şekilde karşılık vermişti.

Cord'un burun delikleri öfkeyle açılıp kapandı. «Doğru,» dedi. «Ve öyle kalacak kadar şanslıyım. Onun için, gitmeyi düşünmeye başlasanız iyi olur.»

Paula, «Durumumun avantajlarından biri de,» dedi pürüzsüz bir sesle, «bir vakayı üzerime aldığımda, ne zaman gideceğimi sadece doktor söyleyebilir. Sizden emir almam, Mr. Harris. Aslında tam tersi doğru bunun. Siz benden emir alırsınız.»

«Çok alırım!» Cord'un çenesinde bir kas

giriyordu.

«Oh, alacaksınız,» diye garanti eder gibi konuştu sarışın kadın. Sesi ipek gibiydi. «Görüyorsunuz ya, bütün gün tekerlekli sandalyede oturmaktan kaslarınız zayıf düşmüş, ama ben bir at kadar güçlüyüm. Fazladan, ben hareket edebiliyorum, sizse sakatsınız. Yani, eğer emirlere uymazsanız, uymanızı sağlayacağım.»

«Bundan şüpheliyim,» diye dalga geçti Cord.

«Sizden daha iri erkekleri silkip attığım oldu,» diye omuz silkti kadın.

Cord başını bir yana eğdi, siyah saçları ışıkta parlıyordu. «Bir kadının böyle bir şeyle övünebileceğini sanmazdım.» Paula'nın cinsiyetini vurguluyordu alaycı bir şekilde. «Erkekleri cezbedecek özelliklerden yoksun olduğunuz için geliştirdiğiniz bir korunma mekanizması mı bu?»

«Cord!» Stacy kocasının böyle zalimce ve aşağılayıcı olabilmesi karşısında şaşkınlıkla donа kalmıştı. Paula Hanson çekici bir kadındı. Hızla yemek odasına yürüdü. Cord'un evlerine gelmiş bir konuğa karşı böylesine terbiyesizlik etmesine de şaşıyordu. Özür diler gibi baktı Paula Hanson'a. «Afedersiniz, Miss Hanson.»

«Özür dilemeyin.» Sarışın kadının bu iğneli sözlerden etkilenmiş gibi bir hali yoktu. «Bundan daha kötü davranışlarla karşılaştım. Sözleri, tekerlekli sandalyeye mahkûmken karşı cinsi cezbedememe korkusunu yansıtıyor sadece.»

«Küstahsınız!» Cord'un sesi çok vahşi çıkıyordu.

«Terbiyesiz ve haddini bilmez biriyim aynı zamanda,» dedi çabucak Paula, ama hâlâ kız-

gınlık belirtisi yoktu sesinde. «Sert sözlerle gözümü korkutmaya çalışmanızın bir yararı olmaz. Hemen karşılık veririm çünkü.»

Cord'un ağzı ürkütücü bir şekilde kasıldı. «Kovuldunuz!»

«Bir şeyi unutuyorsunuz. Beni kovamazsınız. Sizin için değil, Dr. Buchanan için çalışıyorum.» diye hatırlattı Paula.

«Bir gerçeği göz ardı ediyorsunuz,» diye zalimce bir memnuniyetle cevap verdi Cord. «Sizden kurtulmak için Bill'e artık doktorum olmadığını söylemem yeter.»

«Kes artık!» diye öfkeyle karşı çıktı Stacy. «Aptalca gururun işin içine karıştı diye böyle bir şansı nasıl bir yana atabilirsin, Cord?»

Cord öfkeyle sandalyesini Stacy'den uzaklaştırarak masaya doğru gitti.

«Bu tedavi zımbırtısının zaman kaybından başka bir şey olmadığını ne zaman kabul edeceksin?» diye homurdandı.

«Ne zamandan beri zaman bu kadar değerli bir nesne oldu?» Stacy'nin gözleri alev alev yanıyordu. «Bütün gün sandalyede oturup saniyelerin geçmesini gözlemekten başka bir şey yapmıyorsun. Yapacak daha iyi bir işin olmadığına göre, tedaviyi denemen gerekir. Kaybedecek hiç bir şeyin yok ki.»

Cord, Stacy'ye ters ters bakarken, «Bakın bu doğru, Mr. Harris,» diye söze karıştı Paula. «Bunu kabul edecek cesaretiniz yoksa da, doğru. Ama bu konuyu düşünün biraz. Siz düşünürken, evinizde birkaç gün ücretli bir tatil yapmak beni rahatsız etmez. Sonunda hiç bir şey yapmadan oturmaktan da sıkılırım, öyle

değil mi?» Giderek artan bir tatlılıkla konuşuyordu kadın.

«Sözümü ağzıma tıkamaya çalışmayın,» diye uyardı onu Cord.

«Öyle yapacak olsaydım, yedirirdim size o sözleri,» diye omuz silkti Paula.

Cord tekerlekli sandalyesini Stacy'ye doğru döndürdü.

«Defet şu kadını,» diye kükredi. «Onun gibi bir baş belası olmadan da yeteri kadar cehennem azabı çekiyorum zaten.»

Bu sözlerden fena halde bozulan Stacy, inanmazlıkla baktı kocasına. Ama bu küçültücü sözlere gülmekle yetindi Paula.

«Hiddetlenmenizin hiç bir yararı olmadığını öğrenemediniz mi?»

«Bir söz daha söylersen, seni bu evden dışarı atarım,» diye homurdandı Cord.

Paula ondan birkaç adım ilerde duruyordu. Yürüyüp tekerlekli sandalyede oturan adamın karşısına dikildi ve ellerini beline koydu.

«Neden yapmıyorsunuz, Mr. Harris?» dedi aynı fikirdeymiş gibi. «Şu tekerlekli sandalyeden kalkıp neden atmıyorsunuz beni dışarı? Eğer bunu yapacak kadar erkek olduğunuzu sanıyorsanız tabii.» Cord çaresiz bir öfkeyle iskemlenin demir kolluklarını sıktı. «Ama yapamazsınız, değil mi?» diye gülümsedi Paula usulca.

Cord'un sert ağzı sımsıkı kapanmış, esmer yüzü duyduğu öfkeyle kararmıştı. İskemleyi döndürüp, telefonun durduğu sehpaya doğru sürdü.

«Dr. Buchanan'a telefon etmek zahmetine

katlanmayın,» dedi Paula sakin bir tavırla. «Şimdi onu doktorunuz olmaktan men ederseniz, karınız, kendi başınıza karar veremediğinizi öne sürerek yeniden işe alabilir onu. Bana katlanmak zorundasınız, Mr. Harris.»

Paula'dan yana çıkmaya cesaret edemeyeceğini düşünerek Stacy'ye baktı Cord. «Bunu yaparım, Cord,» dedi genç kadın, sözcüklerin üstüne basa basa.

Cord alıcıyı yerine çarptı. «Sana güvenemeyeceğimi bilmem gerekirdi,» diye bağırdı.

«Meseleye bir de şöyle bakın, Mr. Harris,» dedi Paula. «Birkaç haftalık tedaviden sonra, eğer tekerlekli sandalyeden kalkmayı başarırsanız, beni kapı dışarı etmenin size vereceği zevki düşünün. Böyle bir şeyi istemez misiniz?»

Cord dişlerinin arasından, «Büyük bir zevk olur bu,» dedi.

«İyi. Mesele halloldu,» diye başını salladı kadın. Sonra masaya gitti. «Şimdi neden iyi bir çocuk gibi odanıza gitmiyorsunuz? Sofrada surat asan bir çocuk bulunmadığı zamanlar yemek daha tatlı geliyor insana.»

«Hay kör şeytan!»

«Burada kalacaksanız, terbiyeli davranmalısınız.» Paula alayla sırıttı. «Unutmayın, ben efendiyim, siz de emirleri alan kişi.»

Stacy, Cord'un alev alev yanan kara gözlerinin uzun boylu, sarışın kadına delip geçermiş gibi baktığını gördü. Ama Paula'nın sakin tavrında bir parçacık bile değişiklik olmamıştı. Birkaç saniye sonra sandalyesini öfkeli bir tavırla sürerek odadan çıktı Cord.

Paula sessizce gülerken derin bir soluk koy-

verdi. «Onu zor durumda tutmak için bir kamçıyla bir iskemle gerektiğini düşündüm bir an. Tam bir erkek.»

Cord'un gözden kaybolduğu noktaya bakarken bir yumru tıkandı Stacy'nin boğazına. «Öyleydi,» diye mırıldandı.

«Öyleydi değil,» diye düzeltti Paula. «Tam bir erkek. Benim sorunum, bütün bu yırtıcı vahşiliği ve canlılığı egzersizlere kanalize etmeyi başarmak.» İçini çekerek masaya oturdu. «Hastalarıma âşık olmaktan vazgeçme kararım uçup gitti işte.»

Stacy inanmazlıkla bakıyordu ona. «Pardon, anlayamadım?» Doğru duymuş olamazdı.

İri, mavi gözler ona döndü. «Sonunda hastalarıma âşık olduğumu başından bilmen gerekirdi. Onlara bağlanmadan yapamıyorum.» Yaramaz bir parıltı belirmişti gözlerinde. «İtiraf etmem gerekirse, çoğu on üç yaşından küçük. O yüzden, duygularım pek karşılık görmüyor. Fazlasıyla platonik olanları saymazsak tabii. Kocanın sunacağı şeyleri düşününce, ona karşı bağışık olamayacağımı biliyorum.» Paula susup, başını hafifçe yana eğerek baktı Stacy'ye. «Bu işi almam konusunu yeniden düşünecek misin, Stacy? Bunu yapmanı anlayışla karşılarım. Cord benim kocam olsaydı, ona yaklaşacak her kadını kıskanırdım. Tabii kendimi aptal yerine koyup neler hissettiğimi anlamasına fırsat vermeden.»

Cevap vermeden önce duraksadı Stacy, bir sürü düşünce geçiyordu kafasından. Sarışın kadının dürüstlüğüne hayranlık, Paula'dan hoşlandığını bilmek ve kadının Cord'a yardım ede-

ceğine güvenmek...

Kocasının Paula'ya âşık olabileceği korkusu da vardı bu düşüncelerin arasında. Daha önce de hastalar kendilerine bakan hemşirelere âşık olmuşlardı ve Stacy son haftalardan sonra, artık güven içinde hissedemiyordu kendini.

«Hayır, yeniden düşünmeyeceğim bu konuyu,» dedi sonunda. Bencilce korkusuna teslim olmayı reddediyordu. «Kalmanı isterim.»

«Cevap vermeden önce düşündüğüne memnun oldum,» dedi Paula. «Çünkü, Cord'unkine olduğu kadar senin güvenine de ihtiyacım var. İkinizin güvenini birden kazanmaya savaşarak enerjimi ikiye bölmek istemem.»

«Üzülme.» Stacy'nin yüzünde solgun bir tebessüm belirdi. «Ayrıca, bir gece kâhyamızı da yemeğe çağırdım. Uzun boylu, esmer, yakışıklı bir bekârdır. Belki duygularını Cord yerine ona doğru kanalize edebiliriz.»

Paula gülümsedi. «Bu da bir fikir. Ah, Maria da yemeği getiriyor işte. Korkarım, bir at kadar güçlü olmakla kalmıyorum, aynı zamanda bir at kadar çok yiyorum.»

Gerçekten, güzel yemeklerden hoşlanan birinin iştahıyla tabağındakileri silip süpürdü Paula. Maria peynir tatlısıyla taze meyve getirmeden hemen önce Josh yemek odasına girdi ve biraz yalvardıktan sonra bir tabak da kendisine verilmesi için kandırdı kadını.

«Bebek tayları görmeye götüreceğine söz vermiştin, anneciğim,» diye hatırlattı, tatlıyı atıştırırken.

«Yemekten sonra hemen gideriz.»

Josh, «Sen de gelmek ister miydin, Paula?»

diye neşeyle sordu. «Daha yeni doğuruldular.»

Stacy, «Taylar yeni doğdular,» diye düzeltti oğlunun dilbilgisi yanlışını.

Josh boş boş baktı annesine. «Ben de onu söyedim.»

«Adıyla seslenmek için Miss Hanson'dan izin aldın mı peki?»

«Öyle diyebileceğimi söyledi,» diye başını salladı Josh.

«Ben izin verdim.» Paula'nın yüzüne o yavaş tebessüm yayılmıştı gene. «Küçük bir oğlan bana Miss Hanson demeden de, evde kalmış bir kız olmakla yeteri kadar suçlandım zaten. Sen de bana Paula de Stacy, lütfen.»

«Bizimle ahırlara gelirsen seviniriz,» diye Josh'ın davetini tekrarladı Stacy.

«Severek gelirim. Doğma büyüme Texas'lıyım, ama dört dörtlük bir çiftlikte daha önce hiç bulunmadım. Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim.»

«Seni gezdiririz. Değil mi, Josh?»

«Tabii.» Önündeki tatlı kâsesi tertemiz olmuştu. İskemleden yere atlarken, «Sana her şeyi gösteririz,» dedi. «Koyunlarımız, keçilerimiz, atlarımız, sığırlarımız...» Saydığı listeyi kesip bir soru soruverdi. «Ata binmeyi biliyor musun?»

«Üzgünüm, ama bir atın önüyle arkasını birbirinden ayıramam.» Paula ellerini kaldırdı. Güldüğünü belli etmemeye çalışıyordu.

Kadının cehaleti karşısında kaşlarını çattı Josh. «Kuyruğun olduğu yer arkasıdır.»

«Bana göstermelisin.» Paula elini uzattı çocuğa. Josh çiftliği gezmeye gitmek için sabırsızlanarak yapıştı bu ele.

Gezileri boyunca Paula, işin büyüklüğü karşısında duyduğu hayranlığı belirtip durdu. Bir yabancının gözleriyle bakınca Stacy bile biraz şaşıyordu. Yıllardır o kadar alışmıştı ki çiftliğe, kıymetini takdir etmeden olduğu gibi kabul etmeye başlamıştı.

Eve dönerlerken Paula bir ara durup, «Gerçekten bunları yönetiyor musun?» diye sordu. Dönüp, ufka kadar uzanan çiftlik topraklarına baktı.

«Evet.» Stacy gülümsedi. Paula kadar onu da şaşırtmıştı bu gerçek. «Kâhyamız Travis Mc Crea'yla birlikte. Onun yardımı olmadan yönetebileceğimi düşünecek kadar aptal değilim.»

«Şovenist bir düşünceyle söylememiştim,» dedi Paula çabucak. «Bir kadının bir erkek kadar başarıyla çiftlik yönetememesi için hiçbir neden yok. Sadece, kocanın buna tepkisinin ne olduğunu merak etmiştim.»

«Cord'un mu?» Stacy hafif bir şaşkınlıkla çattı kaşlarını. «Ne demek istediğini anlamadım?»

«İşlerin onsuz da tıkır tıkır işlemesi kendine olan güvenini biraz sarsmış olmalı diye düşünüyordum. O kadar gururlu ve bağımsız ki çiftliğin parçalanmasını dilediğini iddiaya girebilirim... gizli gizli istiyordur en azından.» Düşünceli, soru dolu açık mavi gözleri Stacy'y süzdü. «Yoksa bazı kararların alınmasında onun da katkısı var mı?»

Cord'un kendisini onu korumaya, büyüklük taslamaya çalışmakla nasıl suçladığını hatırlayan Stacy, 'hayır' dercesine başını salladı ve uzaklara baktı. «Travis'le ben çiftliğin yöneti

reddetti.»

«Anlıyorum.»

«Gelmiyor musunuz?» Josh kaldırımın üstünde sabırsızlıkla bekliyordu. Maria'nın akşamüstleri verdiği süt ve kurabiyeleri yemek için sabırsızlanıyordu.

Hep birlikte eve doğru yürürlerken, «Bana çevreyi gezdirdiğin için teşekkür ederim,» dedi Paula. «Bu gezi bir keşif oldu benim için. Umarım programını fazla aksatmadı.»

«Hayır. Öğle sonrası sıcağını büroda çiftliğin hesap işleriyle uğraşarak geçiririm genellikle. Çalışmadan önce birkaç saatimi de Josh'a ayırırım.» Paula ön kapıyı açarken saatine baktı Stacy. «Yemekten önce bir sürü iş yapacak zamanım var hâlâ. Travis'e yedide gelmesini söylemiştim, ama Maria yemeği yedi buçukta servis yapmayı düşünüyor.»

«Sen çalışırken, yemeğe hazırlanacak zamanım var demek.» Kendisiyle alay ederek güldü Paula. «Umarım sen'in bekâr kâhyayı etkilerim bu gece.»

Büyük yatak odasına açılan kapı aralıktı. Stacy, Paula'ya cevap vereceği sırada Cord'un kendisini çağırdığını duydu.

«Stacy!»

Paula gözlerini devirerek baktı Stacy'ye. Kral hazretlerinin, kükreyerek onu huzuruna çağırdığını söyler gibiydi bu bakışları. Stacy gülümsedi.

«Bağışla. Sonra görüşürüz, Paula,» diye mırıldanarak yarı açık kapıya doğru yürüdü.

Odaya girdiği zaman, «Neredeydin?» diye

sordu Cord.

«Josh yemekten sonra yeni tayları görmek istedi. Miss Hanson da daha önce böyle bir çiftliği hiç görmediği için, ona çevreyi gezdirdim.» Cord'un sesindeki diktatörce tonlama karşısında sükûnetini korumak zor geliyordu Stacy'ye.

«Yılan dilli kaltak!» diye homurdandı kocası.

«Senin davrandığından daha kaba ve kötü değildi davranışı,» diye keskin bir sesle hatırlattı Stacy. «Bugün öğleden sonra Josh'la birlikteyken görseydin, onu nasıl yanlış değerlendirdiğini anlardın. Bir sürü ana babanın çocuklarıyla birlikteyken olduklarından çok daha doğal ve rahattı. Miss Hanson çocuklara nasıl davranılacağını ve onlarla nasıl başa çıkılacağını çok iyi biliyor.»

«Benimle başa çıkabilme yeteneğini onaylayan bir açıklama mı şimdi bu?» diye sordu Cord. Kötü bir alaycılıkla kıvrılmıştı dudakları.

«Hayır,» diye parladı Stacy. «Ama bugün kaba bir yumurcak gibi davrandığını inkâr edecek değilim. Susturulmayı hak etmiştin.»

«Daha önce de bana karşı tavır aldığını açıkça belli etmiştin.» Gözlerini kısarak, içe işleyen suçlayıcı bakışlarla süzdü karısını. «Gitmene izin vermediğim için böyle mi intikam alıyorsun benden?»

«Neden bu kadar mantıksızsın?» diye boğuk bir sesle karşı çıktı Stacy. «Taraf tutma sorunu değil bu. Senin için iyi olacağına inandığım şeyi yapıyordum. Tek nedenim bu. Hiçbir zaman, gitmek istediğini söylemediğini hatırlata-

rak yeni bir tartışmaya neden olmaktan kaçındı.

«Benim hayatım ve vücudum söz konusu olduğuna göre, ne yapacağıma da ben karar veririm.» dedi Cord. «Sen değil.»

«Hayatın benimkini ve Josh'ınkini etkilediği sürece, benim de hakkım var.»

«Buradaki hayatından, bu sarışın engerek yılanının dostluğundan hoşlanacak kadar sıkıldığının farkında değildim.»

Cord tekerlekli sandalyesini pencereye doğru sürdü. Stacy'nin sözlerine verecek cevap bulamadığı için konuyu değiştirmişti.

«Sıkılmaya vakit bulamayacak kadar meşgulüm. Evet, yorgunum; ama sıkılmıyorum,» diye içini çekti Stacy. «Miss Hanson çalışan bir konuk, ama bizim konuğumuz. Bu gece yemek sırasında bunu hatırlamanı ve ona göre davranmanı isterim.»

«Sofraya oturmama izin verdiğini mi söylemek istiyorsun?» Cord sağ omuzunun üstünden baktı karısına; bir kaşı kibirli bir şekilde alnına doğru yükselmişti. «Sofrada benim varlığıma katlanacağını bildirerek şereflendiriyor beni ha? Yoksa, akşam yemeğimi yemeden odamda oturmamı emretmediği için ona şükran mı duymam gerek?»

Parmakları sandalyenin kol dayayacak yerlerine gömülecek gibiydi. «Kendi evimde bana emirler veriyor, gerçekten küstah bu kadın.»

«Senin karşında cesaretle direnebilmesi için küstah olmak zorunda.» diye cevap verdi Stacy. «Artık bu konuda tartışmak istemiyorum. Vaktimi çok daha yapıcı şeylere harcayabilirim.

Travis'i yemeğe davet ettim bu gece. Saat yedide burada olur.»

«Ne yaptın?» Cord küçük görüyormuş gibi bir tavırla soluğunu koyverdi. «Bu geceki yemeği bu cadı için bir parti haline mi getirdin? Neden yoluna kırmızı halılar döşeyip, bando mızıkayla karşılamadın bir de?»

Stacy katı bir tavırla, «Adı Paula Hanson, cadı değil.» diye düzeltti. «Lütfen bunu aklından çıkarma. Ve bir parti falan değil. Umarım, utanç verici sahneler yaşamayacağımız hoş bir gece olur.»

«Şimdi seni utandırıyorum.» Eğleniyormuş gibi alaylı bir tonlama vardı sesinde. «Bundan sonra ne gelecek, Stacy? Beni görmeye katlanamayacak mısın?»

«Tanrı aşkına, Cord!» diye bağırdı Stacy. «Söylediğim her şeyi çarpıtma. Sadece, bu gece yemekte Miss Hanson'a hakaretler yağdırmanı istemediğimi kastettim.»

«Travis'i de bu yüzden mi çağırdın?» diye dalga geçti Cord. Kadının adını alaylı bir biçimde vurgulayarak, «Miss Hanson'a arkadaşlık mı edecek, yoksa konuşmayı tehlikeli olmayan konularda mı tutmaya çalışacak?» dedi.

«Umarım ikisini de yapar.»

Kısa süren bir sessizlik oldu.

Sonra yorgun yorgun içini çekti Cord. Bütün o küçük gören alaycılığı ve acılığı kendisini terk etmiş gibiydi. Ensesini ovuşturdu.

«Sataşmak, azarlamak için çağırmadım seni buraya, Stacy.» dedi katı bir tavırla. «Nasıl başladığını bile bilmiyorum. Bu günlerde herkese saldırır oldum.»

«Neden çağırdın beni?» Stacy değişen ortama uyum sağlamaya çalışıyordu.

«Seni merak ettim. Sandığımdan daha uzun bir süre kayboldun ortalıktan. Maria, Josh'ın da seninle birlikte olduğunu söyledi. Ben...» Cord duraksadı. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu. «Bu gece için üzülme. Mucize yaratıcına iyi davranırım.»

Kocasının sesindeki, insanların iyiliğine güvenmeyen alaycı tonlama karşısında dudağını ısıran Stacy, «Teşekkür ederim, Cord,» diye mırıldandı. «Eğer bana ihtiyacın olursa, çalışma odasında olacağım. Yemekten önce yapacak işlerim var.»

Geçmiş yemeklerin gergin, huzursuz gerginliğinden sonra, o geceki yemeğe hâkim olan cana yakın, hoş hava son derece hoşuna gitti Stacy'nin.

Bu güzel ortam Travis'le Paula arasında hemen oluşan uyumdan, birbirlerine karşı duydukları saygı ve hoşlanmadan kaynaklanıyordu.

Konuşma genellikle ikisinin arasında geçiyordu. Stacy arasıra karışıyordu söze. O öğleden sonra çiftlikte yaptığı kısa gezinti Paula'nın çiftlik işleri ve özellikle sığırların sürülmesi hakkındaki merakını artırmış gibiydi. Travis ona bilgi verdi.

Çiftlikle ilgili her işten giderek nefret eder bir hale gelmiş olan Cord şaşılacak bir dayanıklılık gösterip, yemek boyunca sessizliğini korudu.

Paula'ya hakaret etmediği için minnettarlık duymaya çalıştı genç kadın, ama bu durum bi-

le fazla rahatlatıcı değildi. En az Cord kadar memnun edilmesi zor biri haline gelmeye başlıyordu. Maria tatlı tabaklarını kaldırıp kahve getirdiği sırada kendi kendine iç çekti.

Yaşlı kadın, Cord'un önüne de bir fincan koymuştu.

«Hayır!» dedi genç adam bağırır gibi. Sözcük, neredeyse kendiliğinden, patlar gibi çıkmıştı dudaklarından. Bastırmaya çalıştığı bir şiddetle sandalyesini masadan uzaklaştırdı Cord. Sesindeki hafif kabalığı denetlemeye çalışarak, «Kahvemi verandada içeceğim, Maria,» diye mırıldandı.

Kimseyi davet etmeden sandalyesini camlı kapılara doğru sürdü. Onları yanında istemediğini anlamamaya imkân yoktu.

Paula yüzünü hafifçe buruşturarak, «Neden doğrudan doğruya bizim arkadaşlığımızı istemediğini söylemedi?» diye mırıldandı. «Ne demek istediğini anlayabilirdim.»

Kadının ince esprisine hafifçe güldü Travis. Stacy gergin bir şekilde gülümsedi. Onlardan özür dilemesinin, ya da Cord'un davranışına bir bahane uydurmasının anlamı yoktu. Gene de içinde bir şey, kocasının kendisini tek başına verandaya sürgün etmesine izin vermiyordu.

Cord'un fincanını tekrar tepsiye koyan Maria'ya baktı. «Ben de kahvemi verandada içeceğim, Maria,» dedi. Hafif bir baş eğişiyle konuklarına, «Bağışlayın,» dedikten sonra iskemlesinden kalktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Maria tekerlekli sandalyenin yanındaki sehpanın üstüne tepsiyi yerleştirirken kısa bir teşekkür mırıldandı Cord. Bakışları tepsideki ikinci fincana takılmıştı.

Havadakı görülmez elektriklenmenin farkında olan Stacy kocasının arkasında durdu bir an. Sonra Cord'un, yalnız kalma arzusuna aldırış etmeden yürüyüp, yanındaki şezlonga oturdu.

«Ne arıyorsun burada?» diye sabırsızca dişlerinin arasından homurdandı Cord. Sonra Stacy'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan devam etti. «Eğer konuklarımızı kabaca yalnız bıraktığımı söylemek için geldiysen, boşuna nefes tüketme. İçerde kalsaydım, verdiğim sözü tutabilir miydim, bilmem. Onun için, bu küçük terbiyesizlik gösterisine şükret.»

«Ediyorum.» Stacy arkasına yaslanıp, kahvesini yudumladı.

Yıldızların ışığı Cord'un sımsıkı kenetlenmiş çenesine vuruyordu. «İçeriye, konuklarımızın yanına gitmen gerekmez mi?» Isıran alaycılığının altında vahşi bir şeyler gizliydi. «Onları eğlendirmek için birimizin içerde olması lazım.»

«Travis konuk sayılmaz,» dedi Stacy tarafsız bir sesle. «Bir süre Paula'ya arkadaşlık edebilir.»

«Kâhya değil de ailenin bir üyesiymiş gibi konuşuyorsun.»

Stacy, «Sanırım öyle görüyorum onu,» diye kabul etti. «Bütün bu zaman boyunca bize ne kadar yardımcı olduğunu anladığını sanmıyorum.»

«Sana yardımcı oldu, demek istiyorsun.» Acı bir anlatımla kıvrıldı dudakları. «Bütün dertlerini anlatıp omuzunda ağlıyor musun?»

«Kimsenin omuzunda ağlamam ben.»

Bunu yapamayacak kadar bağımsız olduğunu biliyordu Stacy. İçini birilerine dökmek ihtiyacını zaman zaman duymasına rağmen hem de. «Travis'in bize yardımından söz ederken, çiftliğin yönetilmesi yüküne nasıl omuz verdiğini kastetmiştim. Kişisel olarak bana yardım etmesinden söz etmiyordum,» dedi.

Cord'un aksini iddia etmesine rağmen, Travis'in Stacy'nin sorunları hakkındaki bilgisi, tanık olduğu olaylara ya da yaptığı tahminlere dayanıyordu.

«Yardımına o kadar müteşekkirsin ki, o barakûdayla yalnız bıraktın onu.» Cord'un sesinde yine alay vardı.

Stacy derin bir soluk aldı. İçinde parlamak üzere olan öfkeyi denetlemeye çalışıyordu. Cord kavga etmeye kararlı görünüyordu, ama kendisi de buna zorlanmamaya kararlıydı.

Yavaş, ama kasıtlı bir tonlamayla, «Buraya biraz temiz hava almaya geldim, Cord,» dedi. «Seninle tartışmaya değil. Sessizlik ve huzurun tadını çıkarmak istemiyorsan, verandanın başka bir yanına gidebilirim.»

Cord elindeki fincanı sertçe tabağına koydu

Bunu izleyen sessizlikte Stacy'nin kalbi hızlı hızlı çarpmaya başladı. Temiz hava alma arzusu değil, Cord'un, kendisinin arkadaşlığını arzuladığı duygusu neden olmuştu dışarı çıkmasına. Stacy onun arkadaşlığını istiyordu, ama tartışacaklarsa, hayır. Bugünlük dayanabileceği bütün acı ve öfkeli konuşmalara sabahtan beri katlanmıştı.

Yavaş yavaş duyduğu gerilim azaldı ve Stacy gevşedi; başını şezlongun arkasındaki yastığa dayadı.

Yıldızlarla dolu gökyüzüne bakarken, düşünceleri sığırların sürülmesine kaydı. Oralarda bir yerde, bir atlı sürüyü kontrol ediyor, arkadaşları kamp ateşinin çevresinde uyurken o atının üstünde nöbet tutuyordu. Cord'la birlikte o ateşin başında geçirdikleri geceleri hatırlayınca, bir yumru tıkandı boğazına.

Bu rahatsız edici görüntüden uzaklaşmak için, kafasını sığırların sürülmesi işinin teknik yönlerine vermeye çalıştı. Bu yılki sürü, Travis'in söylediğine göre, inanılmaz derecede kolay ve olaysız geçiyordu.

-Sığırların sürülmesi işinin bu kadar iyi gitmesi çok rahatlatıcı.- Dalgınlıkla söylenmiş bu sözler çoktan ağzından çıktıktan sonra, sessizliği bozan şeyin kendi sesi olduğunu fark etti Stacy.

Cord'a yan gözle, çabucak bakarak soluğunu tuttu. Önünde çiftlik işlerinden söz edildiğinde çenesinde beliren seğirmeden iz yoktu şu anda yüzünde. Başını göğe doğru kaldırmış yıldızlara bakarken rahat ve sakin görünüyordu.

-Kamp ateşinin, dumanın kokusunu duyuyo-

rum neredeyse,» diye yumuşak bir sesle mırıldandı Cord.

Konuşmadan birbirlerine baktılar. Sonsuz gibi gelen saniyeler boyunca sürdü bu bakış ve bir ara, Cord'un tekerlekli sandalyesi sessizce Stacy'nin uzandığı şezlonga doğru kaydı. Stacy onun, ne yaptığının farkında olup olmadığından emin değildi.

Hemen oracıktaydı kocası; elini kımıldatsa dokunuverecekti ona. Ama kımıldamadı Stacy. Kendisiyle olan herhangi bir fiziksel temasa daha önce gösterdiği tepkiler çok acı bir şekilde dağlamıştı yüreğini. İlk temas ve okşama ya Cord'dan gelirdi, ya da hiç olmazdı.

Cord'un kıpırtısız durduğu birkaç saniye boyunca Stacy onun kolları arasında olma özlemiyle kıvrandı. Cord ona doğru eğildi, belinin biraz üstünden tutarak kendine çekti. Stacy kocasının sert ağzına doğru kendiliğinden uzandı.

Cord'un yakıcı, sahiplenen öpüşü genç kadının yumuşak dudaklarını dağladı. Bu aç arzuya karşılık verirken, damarlarında bir ateşin dolaştığını duyuyordu. Kocasının güçlü, sert yüzünü avuçlarının arasına aldı.

Hemen sonra, Cord'un elleri yavaş, ama kesin bir hareketle uzaklaştırdı onu kendisinden. Stacy'nin elleri, kocasının yüzünü avuçlarının arasında tutuyormuş gibi uzanıp kalmıştı havada. İstemeyerek kirpiklerini araladı. Cord'un gözlerinde derin bir acı vardı.

«Stacy, hayatım,» diye fısıldadı. «Ne yapıyorum ben? İkimizi de mahvediyorum. Acı ve kötü günler demiştin. Ama ikimiz de daha ne ka-

dar bu acıya katlanabiliriz?» Başını çevirdi. Profili, yıldızların ışığında amansız bir silüet gibi görünüyordu. «Tanrım, bana yardım et. Gitmene izin veremem. Asla bırakmam seni!»

«Cord... ben gitmek istemiyorum ki,» diye boğuk bir sesle mırıldandı Stacy. «Bütün istediğim, benden uzaklaşmaman. Yaşamını paylaşmak istiyorum.»

Cord'un başı acı bir alaycılıkla kalktı. «Ben paylaşamam. Paylaşacak neyim var? Tekerlekli sandalyem mi? Benim hapishanem o.» Kötü, alaycı bir zevkle kıvrıldı dudakları. «Tekerlekli sandalye benim hapishanem, ama senin gardiyanın benim. Asla serbest bırakmayacağım seni.»

«Serbest kalmak istemiyorum,» diye karşı çıktı Stacy. Hafif bir acı vardı sesinde.

«Neden korkuyorum, biliyor musun?» Buz gibi gülümsemesinde neşeden eser yoktu. «Bunu o kadar sık söyleyeceksin ki, sonunda bir gün inanacağım sana... gerçeğin bu olmadığını bildiğim halde...»

«Hayır.» Zorla bastırdığı bir hıçkırığın arasında boğuldu Stacy'nin sesi. Cord duymamıştı kendisini yalanlayan bu sözcüğü.

Sandalyenin tekerleklerinin dönerken çıkardığı ses duyuldu. Stacy başını önüne eğdiği için, onun eve girdiğini görmedi. Ümitsizce dua ediyormuş gibi ellerini kucağında kenetlemişti. Duyduğu acıdan haykırmak istiyordu genç kadın, ama gözyaşlarını tuttu.

Travis ve Paula'yla karşılaşacak kadar kendini denetleyebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Yüzüne dökülen saçlarını yorgun bir

tavırla geriye itip içeri girdi.

Cord'u oturma odasında görünce birden durdu. Kocasının odasına çekildiğini sanmıştı oysa.

Cord sert bir bakışla tepeden tırnağa süzdü onu. Stacy'yi harap eden duygu fırtınasından eser yoktu bu bakışta. Elindeki sigaranın dumanı, siyah saçlarını çevreliyordu.

Stacy odaya girerken hiç ses çıkarmamıştı. Ama Paula havada bir değişiklik olduğunu sezmiş gibi başını kaldırıp baktı. Mavi gözlerini kısarak kısa bir bakış fırlattı Stacy'nin solgun yanaklarına, hemen ardından yüzü sıcak bir tebessümle aydınlandı. «Tam zamanında geldin, Stacy.» Yan gözle Travis'e baktı. «Ben de her yıl yaptığınız at satışı konusunda Travis'ten bilgi almaya çalışıyordum. Bu işi senin yönettiğini söyledi, son birkaç yıldır kişisel olarak ilgileniyormuşsun bu işle.»

«Doğru.»

Nerede olduğunu sormadıkları ve konuşma böyle tehlikesiz bir konuda yoğunlaştığı için memnundu. «Ne öğrenmek istiyorsun?»

Paula, «Şey, ben...» diye başladı.

«Konuşabileceğimiz başka bir şey yok mu?» diye birden kadının sözünü kesti Cord. Sigarasını öfkeyle tablaya bastırdı.

Paula'nın ona dönen başı meydan okur gibi kalktı. «Stacy'ye satışlarla ilgili olarak şimdi ne yapacağını soracaktım sadece.»

«Sizin için ne fark eder ki?» Cord aynı meydan okuyan bakışlarla karşıladı onun sözlerini.

«Benim için bir şey fark etmez,» diye omuz silkti Paula. «İlgi duyuyorum sadece.»

«Ben duymuyorum.»

«Çiftlikte neler olup bittiğiyle ilgilenmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?» Uzun, düşünceli bir bakışla baktı Paula, Cord'a.

«Tamamen bunu kastediyorum.»

«Sizin çiftliğiniz sanmıştım.» Paula önündeki sehpanın üzerinde duran paketten bir sigara aldı. Sigarayı dudaklarının arasına koyduğu anda Cord'un çakmağının alevi sigaranın ucuna dokunmuştu bile. Stacy, Paula'yla kocasının bakışlarının sarı alevin üstünden birbirine kenetlendiğini gördü.

«Benimdi.» Cord geçmiş zamanı vurgulayarak konuşuyordu. «Kazadan beri Travis'le Stacy işletiyorlar. Artık benim işim değil.»

«Neden?» Paula bir duman bulutu salıverdi dudaklarının arasından.

Cevap, «Bütün kararları onlar veriyor,» oldu.

«Eğer sizin çiftliğinizse, neden siz vermiyorsunuz?» diye meydan okudu kadın.

«Eğer fark ettiyseniz, Miss Hanson,» dedi Cord. Küçük görüyormuş gibi bir ton vardı sesinde. «Bu büyüklükte bir çiftliği tekerlekli sandalyeden yönetmek zor bir iş.»

«Zor, ama imkânsız değil, Mr. Harris.» Aynı resmiyetle cevap vermişti kadın. «Tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuş başka erkekler sizinkinden çok daha büyük ve karmaşık holdingleri yönetiyorlar.»

Cord'un büyük bir zorlukla denetleyebildiği öfkesini gösteren tek şey, çenesinde seğiren kastı. «Sahi mi?» diye sözcüğü uzatarak, aldırmaz bir tavırla sordu.

«Sizinle ilk karşılaştığımda, o tür bir erkek

olduğunuzu düşünmüştüm.» diye devam etti Paula. «Bir kadının hayatınızı yönetmesine izin vereceğiniz hiç aklıma gelmemişti; kendi karınız bile olsa. Tabii...» İlgisizce omuz silkti, «başlangıçta bir erkek olduğunuzu düşünmüştüm.»

«Ne demek bu?» Cord'un sesi buz gibiydi.

«Açıklamama gerek olmadığına eminim.» diye iri gözlerini kırpıştırdı Paula. «Karınızın eteklerinin arkasına saklanan ve bütün kararları almasına izin veren sizsiniz. Kendi kaderinizin efendisi olduğunuz söylenemez.»

Cord'un erkekliğine yapılan bu hakaret karşısında endişeyle dudağını ısırdı Stacy. Öne doğru bir adım attı ve gözlerinin içine bakan Travis başını iki yana sallayınca durdu.

Cord'un, iskemlesinde geriye yaslanıp sessizce, ama neşesiz bir şekilde güldüğünü görünce, şaşkınlıkla içini çekti Stacy.

«Belden aşağı vurmadan duramıyorsunuz, değil mi?» Sarışın rakibine gözlerini kısarak baktı Cord. İğneli bir alayla gülümsüyordu.

«Neden kurallara uyayım? Sizi düşünen, sizin için üzülen insanları incitirken siz aldırıyor musunuz?» Cord'un ne demek istediğini anlamamış olması ihtimaline karşı, Stacy'den yana baktı açık açık. Gözleri genç kadının ağzının ve gözlerinin çevresindeki gerilim dolu çizgilerde dolaştı.

Cord onun bakışlarını izledi. Duygusuz yüzünde bir parça bile suçluluk ya da pışmanlık yoktu. Sonra Paula'ya döndü tekrar; küstah, gururlu bir tavırla kaldırdı başını.

«Dilediğiniz kadar vurabilirsiniz belden aşağı, Miss Hanson.» dedi sakin bir tavırla «Bir

nebze bile üzmez beni. Karıma gelince...» Kendisini tepeden tırnağa süzen bakıştaki alay Stacy'nin kanını dondurdu. «Stacy ile ben birbirimizi anlıyoruz. Ne istediğini biliyorum onun. Ama sizin bildiğiniz konusunda ciddi şüphelerim var. Şimdi hepinize iyi geceler diliyor ve rahatsız edici varlığımdan kurtarıyorum sizi.»

Tekerlekli sandalyeyi hareket ettirdiği sırada Paula, «Sanırım, asıl kendini rahatsız hisseden sizsiniz, Mr. Harris,» dedi.

Cord durdu. Paula'nın meydan okuyan gözlerine aynı şekilde bakıp gülümsedi.

«Sıkılıyorum, ama rahatsız değilim.» Gülümsemesi derinleşti. «İşin doğrusunu isterseniz, Miss Hanson, sizinle yaptığımız bu küçük kavgaların can sıkıntımı hafiflettiğini anlamaya başlıyorum.»

Cord'un odadan çıkışını bir sessizlik izledi, herkes kapıya bakıyordu. Onun bu fikir değişikliği karşısında hepsi bir parça şaşırmıştı; bunun ne anlama geldiğini düşünüyorlardı.

Paula bir soluk alarak, «İkinci raund berabere,» dedi. «Yarın üstün gelmek istiyorsam, çok dikkatli olmam gerek sanırım.»

«Cord, kimsenin uzun süre kendisine üstün gelmesine izin verecek biri değildir,» dedi Travis. Yüksek sesle düşündüğünün farkında değildi. «Kedi gibi, her zaman ayaklarının üstüne düşer.»

«Umarım, ben de o kadar çeviğimdir,» diye ekledi Paula düşünceli bir tavırla.

Buz gibi bir el belkemiğinden aşağı dolaşıyormuş gibi geldi Stacy'ye; ürperdi. Dünya altüst oluyordu. Ama bunu durduracak ne bir

şey söyleyebiliyor, ne de yapabiliyordu. Biraz önce Cord ona 'hayatım' demişti. Hemen ardından, kendisini terk etmek istemediğini söylediğinde, inanmamıştı buna.

Boğazına bir şey tıkandı. Miğdesi bulanmaya, bacakları vücudunu daha fazla taşıyamayacakmış gibi büküimeye başlamıştı. İki yana sallandı. Kasılan mide kaslarını yatıştırmak istermişçesine bir elini karnına bastırıyordu.

Kaçıp gitmek ihtiyacındaydı; aklına ilk gelen mantıklı bahaneye yapışıverdi. «Ben... Josh'a bir bakayım.»

«Stacy.»

Daha attığı ilk adımda durdurmuştu Paula'nın sesi onu. «Aklımdayken, yarın sabah evde olacak mısın?»

«Ben...» Düşünemiyordu. Yarın çok uzaklardaydı ve aklını o uzaklardaki yarın üzerinde toplayamıyordu.

Travis yumuşak bir sesle, «Yarın sabah kente inmekten söz ediyordun,» dedi.

«Oh, evet, tabii.» Acı acı güldü Stacy. Titrek bir elle şakağını ovuşturdu. «Satış kataloğuna konacak bir yaşındaki hayvanların listesini matbaaya götürmem gerek.» Sinirleri müthiş yıpranmıştı. «Bir şey mi istiyordun, Paula?»

«Hayır.» Paula kısa bir nefes çekip önündeki tablaya bastırdı sigarasını. «Kocanın egzersizlerine başlayacağım, senin nerede olacağını merak ettim.»

«Eğer yardım etmemi istersen, kente inmeyi öğleden sonraya erteleyebilirim.» Neredeyse umutsuz bir tavırla önermişti bunu Stacy. Ne kadar zayıf ve bulanık olursa olsun, Cord'la

olan her bağı sürdürmek istiyordu.

«Bunu yapma.» Sarışın kadın başını iki yana salladı.

«Sorun değil. Ben... yardım etmek istiyorum.»

Stacy ilk kez Paula'nın yüzünde bir şüphe ve tereddüt dalgasının belirip kaybolduğunu gördü. Stacy'den yana, ama ona bakmadan konuşuyordu.

«Aslında, burada bulunmazsan daha iyi olur, Stacy. En azından, işin başında bulunmamak gerek.» Sonra çabucak ekledi. «Korkarım ki, yardım değil, kocanın zihnini ve düşüncesini egzersizden başka yöne çekmeye neden olur varlığın. Niyetin ne kadar iyi olursa olsun. Terapist - hasta ilişkisi çok önemlidir, özellikle kocanınki gibi bir vakada. Ayrıca, ilk birkaç gün Cord için bir hayli zor olabilir. Onu o kadar çok düşünüyorsun ki, içgüdüsel olarak işleri onun için kolaylaştırmaya çalışabilirsin. Üzgünüm, ama kişisel bir şey değil bu tedavi işi.»

«Anlıyorum.»

Sahiden anlamış mıydı? Bilmiyordu Stacy. Artık bilmediği ya da anlayamadığı o kadar çok şey vardı ki. Cord da bunların arasındaydı.

«Bağışlayın,» diye mırıldanarak çıktı odadan.

Ertesi sabah Paula, Cord'la birlikte egzersizlere ve tedaviye başlamadan önce evden ayrılmak niyetindeydi Stacy. Ama bir sürü ufak tefek iş arka arkaya gelince, saat dokuz buçuğa kadar çalışma odasından çıkamadı.

Satılması kararlaştırılan bir yaşındaki tayların ve kısrakların listesi elinde çalışma odasından çıktı. Büyük yatak odasının kapısı aralıktı. Stacy'nin bakışlarını bir mıknatıs gibi çekti

bu kapı. Can acısını anlatan boğuk bir inilti duyunca duraksadı.

Cord'un vahşi bir sesle, -Kahrolasıca! Canı mı yakıyor bu.- diye mırıldandığını duydu.

Paula'nın cevabı da aynı kabalıktaydı. -Kahrolasıcanın öyle olması gerek. İşimiz bitmeden daha çok yanacak canın.-

Belirsiz bir huzursuzlukla, -Kadınların kaba konuşmasından hoşlanmam.- dedi Cord.

-Bir kerecik de olsa, aynı görüşü paylaşıyoruz, Mr. Harris. Ben de erkeklerin kaba konuşmasını çirkin bulurum.-

Stacy birden, konuşmalara kulak misafiri olduğunun farkına vardı. Bunu fark edince, hemen ardından, planladığı gibi erkenden gidebilecekken, kasıtlı olarak oyalandığı şüphesi içini kemirmeye başladı. Suçlu bir acelecilikle, kapıdan dışarı attı kendini.

Paula'nın tahmin ettiği gibi, ilk hafta pek kötüydü. Stacy'nin sabahları kendi kendini evden sürgün etmesi, kendisini evinde bir davetsiz misafir gibi hissetmesine neden oluyordu. Gün boyu evde geçireceği süre için izin alması gerekiyormuş gibi geliyordu ona.

Gösterdiği fiziksel ve duygusal çaba Cord'u kötü huylu biri yapmıştı. Düşünceli sessizlikten, saldırgan bir alaycılığa varan bir dizi değişik ruh haline giriyordu her gün. Kırıcı sözlerinden Paula da payına düşeni almasına rağmen, Stacy'ye asıl hedef kendisiymiş gibi geliyordu.

Stacy'nin kocasına duyduğu aşk Cord'a, onu incitebilmesi için çok büyük bir güç verdiği için, genç adam özellikle Stacy'ye saldırıyor gi-

bı görünüyordu belki de. Cord zehir gibi diliyle kalbini yaralarken, için için korkuyla büzülüyordu Stacy, ama ne kadar yaralandığını hiç belli etmiyordu. Kocasının acı sözleri nasıl Paula'ya hiç dokunmuyorsa, kendisine de dokunmuyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Çatalıyla, tabağındaki domatesli ton balığı salatasını didiklerken, söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Cord'un derin düşüncelerle dolu suskunluğu, masanın havasını ağırlaştırmış, dayanılmayacak kadar ezici bir hale getirmişti. Çatalın sivri ucu cızırtılı bir ses çıkardı tabağın üzerinde.

Parlak kara gözleriyle ona baktı Cord. «Şunu yiyecek misin, yoksa tabağında oradan oraya itip duracak mısın?»

Kocasının bu ani dikkati altüst etmişti Stacy'yi. Çatalı bırakıp, titreyen ellerini kucağında kavuşturdu. Ellerinin titremesini Cord'un delip geçici bakışlarından saklamaya çalışıyordu.

«Çok aç değilim,» dedi zorlama bir sükûnetle.

«O zaman yemeğinle oynamaktan vazgeç,» diye homurdandı Cord.

Sessizlik uzadı tekrar. Paula'ya bakan Stacy, kadının acı duygularla dolu gerilime karşı nasıl bu kadar aldırmaz davranabildiğini merak etti. Yoksa sadece, Stacy'den daha iyi rol mü yapıyordu?

«Tedavi... nasıl gidiyor?» diye kekeleyerek sorunca Cord'un karanlık bakışları tekrar ondan yana döndü.

«Bana değil, Paula'ya sor.» Küstahça bir hor görmeyle açılıp kapanıyordu burun delikleri

«Uzman olması gereken kişi o.»

Fizyoterapistin bıçağı kırmızı domatesi ikiye böldü. «Sizin için adım Miss Hanson, Mr. Harris,» dedi Paula pürüzsüz bir sesle. «Hoşlanıp saygı duyacağım biri olduğunuz zaman bana Paula demenize izin vereceğim, daha önce değil.»

«Miss Hanson.» Kadının adını söylerken, kötü bir alaycılıkla kıvrıldı Cord'un dudakları. «Benden hoşlanmışsınız hoşlanmamışsınız, umurumda bile değil.»

«Benim için de öyle, Mr. Harris,» diye fazlasıyla tatlı bir tebessümle karşılık verdi Paula. Mavi gözleri Stacy'ye döndüğünde, yapmacık bir üzüntüyle parlıyordu. «Soruna gelince, Stacy, alacağın yolun her santimi için kavga ettiğinde, yavaş ilerliyor insan.»

«Günlük dile çevirirsen, çok acı ve az ilerleme demek bu,» diye kuru bir sesle lafa karıştı Cord.

Stacy'nin dudakları neşesiz bir tebessümle kıvrıldı. «Ne zamandan beri böyle iyimser oldun, Cord?»

«Ne?» Boş boş baktı karısına Cord.

«Demin, biraz ilerleme olduğunu kabul ettin. Hiç olmamasından iyi bu da.»

Öfkeyle soludu Cord. «Lanet olsun. Fazlasıyla az,» diye mırıldandı. Vahşi bir şeyler vardı sesinde. Ve hemen ardından kaşının birini kaldırarak Paula'ya döndü. «Afedersiniz, Miss Hanson.»

Kadının dolgun dudaklarında bir tebessüm titreşti. «Önemi yok, Mr. Harris.»

Kıskançlık yeşil bir alev gibi yaladı Stacy'

nin içini ve bu berbat duygunun kendisini tüketmesine fırsat vermeden hemen masadan kalktı.

«Bağışlayın, yapmam gereken işler var,» diye mırıldanarak dışarı çıktı.

Çalışma odasına girince kapıyı kapayıp sırtını dayadı. O sabahki konuşmalarını duymamış olsaydı, kaba konuşma konusunda birbirlerine büyük bir incelik ve kurnazlıkla takılmalarını anlamayacaktı. Gizli şakaları paylaşıyorlardı Cord'la Paula. Kıskançlık acıları içinde, onları baş başa bıraktığı sabah saatleri boyunca daha başka neleri paylaştıklarını düşündü.

Geniş kenarlı şapkası, o sabah bıraktığı yerde, kâğıt sepetinin üzerinde duruyordu. Şapkayı kaptığı gibi çalışma odasından ve evden çıkıp gitti.

Ahırda, şaşkınlıkla baktı Hank, Stacy'ye. «Kısrağı eyerlemek mi?» diye sordu. «Günün bu sıcak saatinde ata mı binmek istiyorsunuz?» Merakla inceledi Stacy'nin yüzünü. «İyi misiniz, Miss Stacy?»

«Tabii iyiyim.» Çok sert çıkmıştı sesi. Asabi ruh halini Hank'e daha fazla belli etmemek için dudağını ısırdı.

«İşin çoksa, Candy Bar'ı ben kendim eyerlerim, Hank.»

«Ben yaparım,» diye homurdanarak yürüdü yaşlı adam. Onun, «Buralarda biri kafayı üşütmüş, ama o kişi ben değilim,» diye mırıldandığını duydu Stacy.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yeşil kamyonet, dar yoldan ahırlara doğru ilerledi ve eve doğru yürümekte olan Stacy'ye yaklaşırken yavaşladı. Araç yanında durana kadar bekleyen genç kadın, direksiyondaki Travis'e yorgun bir tavırla gülümsedi.

«Selam, Travis. Yıllardır görüşmemişiz gibi geliyor bana.» Stacy'nin, yanındayken kendini sürekli tetikte ve diken üstünde hissetmediği tek kişiydi kâhya.

«Şu son üç gündür oldukça yoğundu işlerimiz,» dedi Travis. «At satışıyla ilgili hazırlıklar nasıl gidiyor?»

Stacy çarpık bir tebessümle, «İyi,» dedi. Sonra, «Sanırım,» diye ekledi.

«Ya Cord?» Stacy'nin bitkin, yorgun ama çekici yüzünde dolaşan kahverengi gözleri düşünceliydi. Genç kadının çökük yanaklarından, ne kadar zayıfladığı belli oluyordu. «Paula geleli iki hafta olacak neredeyse. Bir gelişme var mı?»

«Benim bildiğim kadarıyla yok.» Stacy sıkılgan bir tavırla uzaklara baktı.

Cord'un sağlığında bir düzelme olduğu ya da olmadığı konusunda kendisine bilgi verilmemişti. Durumda bir gelişme olup olmadığıyla ilgili sorular defalarca dilinin ucuna gelmiş, ama kendiliğinden bir şey söylemediği için, soramamıştı Paula'ya.

«Zaman gerekir sanırım.» diye omuz silkti Travis.

-Evet, tabii. Öğle yemeğine eve gidiyorum. Bana eşlik etmek ister misin?»

Travis merakla kaşlarını çattı. «Cord'la Paula sofrada olmayacaklar mı?»

«Olacaklar tabii.» Sinirli sinirli gülümsedi Stacy.

'Bana' derken dili sürçmüştü, ama sofrada kendisini istenmeyen üçüncü kişi gibi hissetmeye başladığı bir gerçekti. Bir kenara itildiği duygusunun kendi kuruntusu olduğunu biliyor, ama bir türlü rahat hissedemiyordu kendisini onların yanında.

«İsterdim, ama...»

«Anlıyorum,» diye sözünü kesti Stacy. Gülümsüyormuş gibi gerdi ağzını. «İşin var,» diye kullanabileceği bir bahane sundu Travis'e. «Başka zaman gelirsin.»

«Bu davetini hatırlatırım sana.» diye gülümsedi adam. Motoru çalıştırdı ve kamyonet hızla ileri doğru atıldı.

Keşke Paula'yla Travis'in arasında bir şeyler olsaydı. İçini çekti Stacy. Ama olmamıştı. Birbirlerine karşı dostça davranıyorlardı, ama henüz fazla bir şey yoktu aralarında.

Eve doğru yürümeye başladı. Binaya yaklaştıkça sinirleri geriliyordu. Ağzı ve boğazı kurumuştu. Yemek gene tatsız geçecekti. Son günlerde kendini yemek yemeye zorluyordu, ama yutmayı başardığı lokmaların sayısı çok azdı.

-Selam, anneciğim!»

Josh çimlerle kaplı hafifçe meyilli ön bahçede koşarak ona doğru geliyordu. Güneşte yan-

mış göğsünde sular parıldıyordu. Kırmızı mayosu sımsıkı yapışmıştı ince vücuduna. Islak saçları, güneş ışığında kuzgun kanadı gibi parlıyordu.

Stacy hoşgörüyle gülümsedi. «Gene bahçe hortumuyla oynamışsın.»

«Hayır, yüzüyordum,» dedi Josh neşeyle.

Stacy'nin yüzündeki gülümseme siliniverdi.

«Josh!» Oğlunu omuzlarından yakalayarak sertçe sarstı. «Yalnız başına yüzmemen gerektiği bin defa söylendi sana. O havuza girmemen gerek yanında ba...» Stacy 'baban ya da ben' demek üzereydi, ama çabucak değiştirdi cümleyi. «Yanında bir büyük olmadan. Şimdi bütün günü odanda geçir bakalım.»

Josh'ın kara gözleri kızgınlıkla parladı. «Ama babamla Paula da benimle beraber havuzdalardı!»

«Bana yalan söylemenden hoşlanmıyorum, Josh!» diye azarladı onu Stacy. Yıpranmış sinirleri her an patlamaya hazır hale getirmişti genç kadını.

«Yalan söylemiyorum. Doğru bu,» diye ısrar etti Josh. «Üçümüz birlikte yüzdük.»

Şüpheyle baktı oğluna Stacy. «Baban da mı?» diye inanmazlıkla sordu.

«Paula bunun, babamı daha kuvvetli yapacak bir tedavi olduğunu söyledi. Her gün yüzüyorlar. Paula bugün benim de onlarla birlikte yüzebileceğimi söyledi.» Josh açıklamasını, 'İşte bu kadar!' dercesine, sert bir baş sallamasıyla noktalamıştı.

«Ben...» Stacy şaşkınlık içinde bocalıyordu. Yüzmenin bir tedavi yöntemi olarak kullanıl

dığını duymuştu, ama Paula'nın da uyguladığı hiç aklına gelmemişti. «Bilmiyordum. Afedersin, Josh.»

Annesinin özür dilemesini asık yüzle kabul etti Josh. Alt dudağı somurturcasına dışarı doğru kıvrılmıştı.

Keşke Paula ya da Cord bu sabah yüzmelerinden söz etmiş olsalardı kendisine... Bu olayların hiç biri meydana gelmezdi o zaman. Josh gibi o da kızgınlık ve içerleme duygusuyla dolmaya başlamıştı.

Eve girince dosdoğru büyük yatak odasına yürüdü. Evinde olup bitenleri öğrenmesinin zamanı gelmişti. Ne yapıldığını, ne zaman, nerede ve neden yapıldığını bilmek hakkıydı.

Yatak odasının kapısı açıktı. Eşiğe doğru bir adım attı ve Cord'un yarı çıplak bir vaziyette çarşaf örtülü bir masanın üstüne uzanmış olduğunu görünce, olduğu yerde durdu. Kocasının beline mavi bir havlu sarılıydı. Daracık havlu omuzlarının ve sırtının kıpır kıpır oynayan kaslarını, esmer, kıvırcık kıllarla kaplı bacaklarını gözler önüne seriyordu. Yüzükoyun yatan Cord bir eline dayadığı başını duvara doğru çevirmişti. Islak saçları daha koyu ve kıvırcık görünüyordu.

Bir çift el Cord'un çıplak sırtına yağ döküp ovmaya başladı ve biçimli bir vücut Stacy'yle Cord'un arasına giriverdi.

Paula'nın elleri Cord'un çıplak omuzlarında ve sırtında bildik bir yakınlıkla dolanırken yüreği gıptayla doldu. Cord'a dokunan, onu okşayan kişinin kendisi değil de Paula olması, kıskanç bir öfke çığlığının boğazından yüksel-

mesine neden oldu. İşkence çekiyormuşçasına iniltili çıkan hıçkırığını, ağzını elinin tersiyle kapatarak boğmaya çalıştı. Titreyen bacaklarının üstünde, geriye doğru birkaç adım attı.

Üç adım kadar gerilemişti ki, Cord'un konuştuğunu duyarak durdu. Bir yandan da, onları dinlediği için kendinden nefret ediyordu.

«Ellerinle çok para kazanabilirsin, Paula,» diye mırıldandı kocası. Sesi Stacy'nin yürek atışlarını hızlandıran, içine arzu ateşleri salan o boğuk, okşayıcı tondaydı.

Paula! Kıskanç bir ses beyninin içinde çığlık çığlığa bağırıyordu. Ona Paula denmişti!

Genç kadının sofrada söylediklerini hatırladı Stacy. «...hoşlanıp saygı duyduğum biri haline geldiğinizde bana Paula demenize izin veririm.» Paula'nın karşı çıkıp çıkmayacağını, adıyla çağrılması karşısında ne diyeceğini merak ederek soluğunu tuttu. Elinin mafsallarını ısırıyordu bir yandan da.

«Zengin olmakla ilgilenmiyorum,» dedi sarışın kadın sakin bir sesle.

Karşı çıkmamıştı. Yıkıcı, kahredici bir acıyla kalbi parçalandı.

«Ne istiyorsun peki?» Cord'un kararlı ve ilgili sesi, rastgele bir merakla konuşmadığını belli ediyordu.

«Her kadın ne isterse onu. Doyurucu ve ödüllendirici bir meslek, bir yuva ve bir erkek.» Kısa bir an sustu. Sonra ekledi. «İlle de bu sırayla olması şart değil.»

'Cord değil! Cord'a sahip olamazsın,' diye sessizce feryat etti Stacy.

«Memnun edilmesi zor biri misin?» dedi Cord

alayla.

«Çok.» Kasıtlı bir havailik vardı sesinde.

«Seni alacak erkeğin işi zor.» Cord'un sesinde eğleniyormuş gibi bir hava vardı.

«Ama benimle başa çıkabilecek kadar da erkek olacak.» Cevabının neşeli havasına rağmen, Paula'nın bunları söylerken çok ciddi olduğu belli oluyordu.

Cord, «Bir meydan okumaya benziyor bu,» diye kıkırdadı.

«Boks eldivenlerini alıyor musun?»

Stacy, *Paula'nın* şaka mı yaptığını, yoksa Cord'a ilgi duyduğunu ona anlatmaya mı çalıştığını anlayamıyordu. Daha geldiği gün, hep hastalarına âşık olduğunu söyleyerek uyarmıştı Stacy'yi.

Gözleri yanarak hızlı hızlı oturma odasına yürüdü Stacy, ama ağlamadı. Daha fazlasını duymaktan korkuyordu. Buz gibi bir dehşet duygusu yatak odasındaki yarı giyinik iki insanın ve Cord'un vücuduna rahatça dokunan ellerin görüntüsü dışında tüm duygularını dondurmuş gibiydi. Kendisine yasaklanan dokunuşlar...

Koltuğa çöktü. Görmeyen gözlerle geniş pencereden dışarı bakmaya başladı.

Çevresindeki dünyaya karşı kör ve sağır, dakikalarca oturdu. Odada yalnız olmadığını fark etmesi için Maria'nın birkaç kez seslenmesi gerekti ona. Boş boş baktı kadına.

«Ne istedin, Maria?» diye sordu dümdüz bir sesle.

«Sizi telefonla arıyorlar.»

«Adını ve numarasını al, benim daha sonra arayacağımı söyle. Şu anda kimseyle konuşmak

istemiyorum.»

«Öğleden sonra arayacağınızı söylerim.»

«Bugün olmaz. Öğleden sonra evde yokum.» Sesi son derece duygusuzdu.

«Artık hiç evde durmuyorsunuz,» diye üzgün bir sesle, azarlar gibi konuştu yaşlı kadın.

«Doğru, artık hiç evde durmuyorum.» Sonra biraz canlanarak, «Yemek hazır mı?» diye sordu.

«Bir dakika sonra hazır olur.»

Kadın odadan çıkarken Stacy de yerinden kalkıp, yıkanmak üzere yukarı çıktı.

Önündeki meyve salatasını sessizce yerken kendini bir robot gibi hissediyordu Stacy. Dili ne tatlının ne de acının tadını alıyordu.

Paula'nın dikkatini Stacy'nin sessizliği değil, karşısında oturan ve doğal olmayacak kadar sessiz davranan Josh çekmişti.

«Bugün çok sessizsin, Josh. Yoruldun mu?» diye neşeli bir tavırla sordu.

Oğlanın küçük başı olumsuz bir anlamda iki yana sallandı, ama bakışları tabağından ayrılmadı.

«Küçük bir sincap gibi cıvıldayıp dururdun her zaman,» diye takıldı Paula. «Korkunç bir şey üzüyor olmalı seni.»

«Bu sabah yüzmeye gittiği için azarladım onu,» diye yumuşak bir sesle açıkladı Stacy. Sarışın kadına bakarken yüzünde en ufak anlam yoktu. «Cord'la ikinizin tedavi için her gün havuzu kullandığınızdan ve Josh'ın tek başına yüzmediğinden haberim yoktu. Oğlum açıklayana kadar, havuza yalnız girdiğini sanı-

yordum. Özür diledim, ama pek bir işe yaramadı herhalde.»

«Afedersin, Stacy. Bildiğini sanıyordum,» diye özür diledi Paula.

Omuzunu silkti Stacy. «Önemi yok. Şimdi biliyorum. Yüzmenin bir yararı oldu mu?»

Tam zamanında gözlerini kaldırdı ve Cord'la Paula arasındaki kısa bakışmayı gördü. Bu bakışın belirttiği samimi, özel bir sırrın varlığı karşısında midesinin altüst olduğunu hissetti.

«Bir zararı olmadı,» diye cevap verdi Paula çekingen bir tavırla.

Bir acı dalgası kapladı Stacy'yi. «Bağışlayın,» diye mırıldandı. «Şimdi aklıma geldi, Maria önemli bir telefon mesajı olduğunu söylemişti bana. Derhal aramam gerekiyor.»

Çok zayıf bir bahaneydi, ama o anda daha iyisi gelmemişti Stacy'nin aklına. Yemek odasından çıkarken, kendisi bakmadığı sırada kocasıyla Paula arasında başka gizli bakışmalar olup olmadığını düşünerek kahroluyordu. Kendi hayal gücüne lanet ediyordu, ama Cord'un kara gözlerindeki belirsiz memnuniyet parıltısı ve acı bir alaycılıkla kıvrılan dudakları sürekli besliyordu bu hayal gücünü.

Ön kapıdan dışarı süzüldü. Bakışlarıyla birbirlerine neler söylediklerini merak etmeden onlarla bir daha aynı sofrayı paylaşamayacağını biliyordu. Bu işkenceye katlanmamaya karar verdi.

Ondan sonraki birkaç gün her şeyi yeniden düzenlemeye başladı Stacy. Travis, akıllılık ve makul bir şekilde düşünebilmeyle arasındaki bağı oluşturmuştu. Paula geldiğinden beri her

hafta birkaç gece yemeğe çağırmıştı onu Stacy. Şimdi çiftlik işleri için buluşmaları öğle yemeğine rastlıyordu. Travis bu davranışın garip olduğunu düşündüyse bile, bir tek kelime bile söylemedi bu konuda. Boş zamanlarını sürekli olarak kendisine ayırmasını istemesini de aynı soğukkanlılıkla karşılıyordu.

Stacy'nin sürekli göz ardı ettiği soru, bütün bunların nerede sona ereceğiydi. Bu günü gününe yaşama ebediyen süremezdi. Burnunun dibinde, Cord'la Paula arasında bir ilişkinin gelişmekte olduğunu daha ne kadar bilmezlikten gelebilecekti?

İyi ama, ne yapabilirdi ki? Şüphelerini Cord'a söyleyerek, eğer yanılıyorsa, kendini aptal yerine mi düşürecekti? Yoksa Paula'yı suçlayıp, Cord'dan uzak durmasını mı isteyecekti?

İçini çekerek, kestane rengi saçlarını kulaklarının arkasına attı. Ayakları eve doğru götürüyordu onu, gözleri yere dikiliydi. Çocukça zevk dolu bir çığlık geldi ev tarafından. Ardından bir su şapırtısı duyuldu. Büyük çiftlik evinin batısındaki yüzme havuzunu gören bir noktaya gelmişti. Evin kırmızı çatısı görüşünü engelliyordu.

İki adım daha atarsa, yüzme havuzunu ve içindeki üç kişiyi görebilecekti. Cord'un gökgürültüsü gibi patlayan kahkahası o uzaklıktan Stacy'ye kadar ulaştı. Kocasının böyle güldüğünü en son ne zaman duyduğunu hatırlamaya çalışırken göğsü sıkıştı. Geçirdiği kazadan hemen sonra, yaşadığına şükrettiği sırada gülmüştü böyle.

Paula'nın sarışın başını Cord'unkinin yanın

da gördü. Kadın dönüp bir şey söyleyince, tekrar güldü kocası. Stacy kanın tuzlu tadını ağzında hissedene kadar ısırdı dudağını. Kendisi böyle güldürmeyi başaramamıştı Cord'u, ama Paula güldürüyordu işte.

Kıskançlık bir kez daha sarstı genç kadını. Yüzme havuzunda oynayan erkek, kadın ve çocuğun görüntüsü bir aile tablosu gibiydi, ama yanlıştı bu tablo. Anneyi çizmesi gereken kendisiydi, Paula değil. 'Neden birlikte bu kadar mutlu görünüyorlar?' diye sessizce feryat etti.

«Eğleniyor gibiler, değil mi?» Stacy başını hızla sesin geldiği yöne çevirdi. Gözleri irileşmiş, yüzünün bütün kanı çekilmişti. Travis'in gözleri endişeyle karardı.

«Seni ürkütmek istememiştim.»

«Ben... tamam... ben... geldiğini duymadım.» Stacy sakin olmaya çalıştı. «Erken geldin. Öğle yemeğinden önce beklemiyordum seni.»

Eve doğru döndü. Travis'in dikkatini yüzme havuzundakilerden uzaklaştırmak istiyordu. Onlardan söz ederken kendine hâkim olabileceğini sanmıyordu.

«Bugün birlikte yemek yiyemeyeceğim. O yüzden, seni belki bulabilirim diye uğradım. Şu anda bir işin yoksa, şu hububat faturalarını inceleyip, bizim kayıtlarımızdaki rakamlara neden uymadığına bir bakalım.»

«Bir işim yok.» Tanık olduğu sahneyi daha fazla seyretme olanağı bulamadığına memnundu.

Ne yazık ki, büro işi de umduğu huzuru sağlayamadı ona. Önlerine yığılı kâğıtları incelerken, bir ara, dikkatini yaptığı işin üstüne top-

lamayı unuttu. Gözlerini pencereye çevirip dışarı, araba yoluna bakmaya başladı. Havuz tarafından gelen kahkaha ve konuşma sesleri bir süre önce kesilmişti, ama sesler durmadan kafasının içinde çınlayıp duruyordu hâlâ.

«Stacy, ne oldu?»

Yavaş çekim bir filmdeymiş gibi ağır ağır çevirdi başını. «Ne?» diye sordu. Sesini duyuyor, ama ne söylediğini anlamıyordu.

Kaşlarını çatarak dikkatle yüzüne baktı Travis. «Ne oldu, dedim. Neden ağlıyorsun?»

Stacy yanağına götürdüğü elinin ıslandığını görünce şaşırdı. Çabucak sildi gözyaşlarını, ama yenileri birbiri ardından yanaklarından aşağı süzülmeye devam etti. Istırap ve utanç içinde ayağa kalkıp Travis'e döndü arkasını.

«Bir şey olmadı. Gerçekten.» Sesi, yalanını açığa vurarak titredi ve daha çok ağlamaya başladı.

Travis doğrulurken iskemlesinin çıkardığı ses duyuldu. Stacy onu kandıramadığını biliyordu. Çabuk çabuk gözlerini silip gülümsemeye çalıştı

«Bana ne oluyor, bilmiyorum. Özür dilerim, Travis.» Çenesinin ve dudaklarının titremesini durdurmak için elini ağzına bastırdığı için sesi bir garip çıkıyordu. «Delirdiğimi sanmış olmalısın.»

«Sanırım ters bir şey var,» dedi Travis sakin bir sesle. «Konuşmanın bir faydası olur mu dersin?»

«Evet... hayır!» İki eliyle ensesini ovuşturdu. «İyice karıştı aklım.» Hıçkırır gibi bir soluk çıktı ağzından. «Biliyorum, aptallık ediyorum.

ama sen de gördün onları.»

«Cord'la Paula'yı mı?»

«Kahkahalarını duymadın mı?» Travis'in yakışıklı yüzüne ve şakaklarına kır düşmüş dalgalı siyah saçlarına baktı. Sonra erkeğin düşünceli bakışlarından kurtulmak arzusuyla arkasını döndü. «Onu tekrar güldüren kişi ben olayım isterdim. Çok... bencilce, değil mi? Bencil ve kıskanç?»

Tekrar yüzündeki gözyaşlarını sildi eliyle. «Ben böyleyim işte.» Sesi alçak ve yenilmiş çıkıyordu. «Çok yakın... çok dostlar. Biliyorum... eminim. onlar...» Stacy şüphelerini kelimelere dökemiyordu. Boğazına bir yumru tıkandı ve omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Travis'in önünde böyle kendini kaybetmesi çok küçültücüydü.

Travis geniş elleriyle onu omuzlarından yakaladı ve kendine doğru döndürdü. Stacy kendini kaybetmiş gibiydi; yüzünü onun gömleğine gömerek ağlamaya başladı. Travis, tıpkı bir çocuk gibi şefkatle sallıyordu onu, bir yandan da saçlarını okşuyordu. Stacy defalarca hıçkırarak özür diledi.

«Şşş,» diye yatıştırdı onu Travis. «Çok uzun bir süredir her şeyi içine atıp sinirlerini harap ettin. Eninde sonunda olacaktı bu.»

«Olmasını istemedim ki,» diye mırıldandı Stacy.

Travis tatlılıkla gülümsedi. «Şimdi konu bu değil.»

«Keşke düşünmeseydim... Cord... Paula...» Dudaklarını sımsıkı bastırarak, başını iki yana salladı.

«Eğer Cord'la Paula arasında bir şeyler olduğunu düşünüyorsan, hayal gücünü fazla kullanıyorsun demektir.» diye tatlı tatlı azarladı onu Travis.

«Buna inanmak isterdim.» Gerçekten, umutsuzca istiyordu buna inanmayı.

Travis parmağını çenesinin altına koydu ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı, gülümsedi. «Yalnızca zaman meselesi bu.»

Stacy de titrek dudaklarıyla ona gülümsedi. Onun yüreklendirici sözlerini değerlendiriyor ve haklı olduğunu umuyordu. Yaşlarla ıslanmış gözlerinde hâlâ bir güvensizlik, bir tereddüt vardı. Travis işten sertleşmiş, nasırlı eliyle, büyük bir tatlılıkla onun yanağındaki yaşları sildi.

Stacy'nin gözleri adamın sert hatlı yüzünden bileğine gitti. Bakışları daha bileğe varmadan yarı yolda duruverdi. Çalışma odasının kapısı açılmış ve uzun boylu bir erkek eşikte belirmişti. Parlak, kara gözlerindeki sevinçli anlatımı tehdit edici bir hiddete dönüşüverdi. Çılgınca bir öfkeyle Stacy'yi delip geçiyor gibiydi bu gözler.

Genç kadının ağzı, inanmazlıkla bir karış açılmış, Cord'a bakakalmıştı. At nalı şeklinde, yürümeye yardım eden bir aygıta dayanmış, iki ayağının üstünde dikiliyordu. Ayakta duruyordu! Sevinç ve neşeden ağlamak istedi Stacy, ama konuşamadı bile.

Yüzünün ve gözlerinin birden parladığını gören Travis, başını çevirip omuzunun üstünden baktı ve o anda elini Stacy'nin yüzünden çekti. Bir an Stacy'nin duyduğu memnuniyet ve

şaşkınlık onun da yüzünde belirdi. Ama Travis, Cord'un yüzündeki buz gibi ifadeyi de fark etmişti. Stacy, Cord'un iyileşmesinin o kadar etkisindeydi ki, kocasında birden meydana gelen gerilime dikkat bile etmiyordu.

«Önce Colter'ın karısı, şimdi de benim karım, öyle mi, Travis?» Buz gibi bir sesle konuşuyordu Cord. «Başkasına ait olmayan bir kadın bulamıyor musun sen?»

«Yanılıyorsun, Cord,» diye cevap verdi Travis. Çok sakindi.

Cord'un sesindeki şiddet karşısında donup kalan Stacy, sonunda, kocasının gördüğü şey hakkında nasıl bir fikre kapıldığını anlayabildi.

«Sana inanacak kadar aptallık etmişim. Defol burdan, Travis! Hemen, şimdi!»

Kendisine destek olan at nalı biçimindeki çerçeveyi bir eline alıp, bacaklarını yarı sürükleyerek ilerledi.

«Yanlış şeyler düşünüyorsun, Cord.» diye karşı çıktı Stacy. Kocası hâlâ vahşi bakışlarla süzüyordu Travis'i.

Travis, «Tamam, Stacy,» dedi. «Hemen gidiyorum.» Kendisini zor tuttuğu belli oluyordu. Travis hızlı adımlarla odadan çıktı gitti. On kapının kapandığını duyunca, Cord elmas gibi parlayan kara gözlerini Stacy'ye çevirdi. Kocasının yüzündeki hor gören, aşağılayan anlatımı görünce ürperdi genç kadın.

«Üzgünüm,» dedi. «Travis beni teselli etmeye çalışıyordu, hepsi bu kadar.»

«Buna inanmamı mı bekliyorsun?»

«Doğru söylüyorum.»

Çaresizlikle başını iki yana salladı. Bakışları

kocasının dimdik duran vücudunda gezindi. «Ah, Cord, şu tekerlekli sandalyeden kurtuldun!» Kör gibi ona doğru yürüdü. Travis'le ilgili aptalca yanlış anlamayı unutmak, Cord'un iyileşmesinin sevincine katılmak istiyordu. «Ben...»

«Sürpriz olsun istemiştim. Ne sürpriz ya!» Dudakları acıyla gerilmişti.

Gözlerinde yanan kara alevler, Stacy'ye, kapıyı açtığı sırada gördüğü sahneyi yeniden hayalinde canlandırdığını anlatmaya yetmişti.

«Lütfen tartışmayalım,» diye yalvardı.

Parmak uçlarıyla tereddütle, Cord'un, yürütücünün üzerinde duran eline dokundu. «Yeniden ayaklarının üzerine basabildiğin için mutlu olmamız gereken bir an bu. Ne kadar oldu? Ne zaman oldu?»

Cord elini onun dokunuşundan kaçırdı. «Önemi var mı?» dedi alaylı bir sesle. «Söyle bana, Stacy, bir erkeğin kolları arasında olmak naşıl bir şey?»

Çekingen okşayışını reddetmesi acı verdi Stacy'ye. Uzak, küstah bir tavırla karşısında dikiliyordu.

«Paula sana dokunduğu, boynunu ve omuzlarını ovduğu zaman nasıl oluyor, onu söyle sen,» diye meydan okudu.

«Konuştuğumuz şeyle hiç ilgisi yok bunun. Kendi sadakatsizliğini onu kullanarak haklı çıkarmaya çalışma.»

«Ne fark var ikisinin arasında?» Kaskatı duruyordu kocasının karşısında. Yüreği, Cord'un kendisini yalanlamasını, Paula'yla arasında onun sandığı gibi bir şeyler bulunmadığını söy-

lemesini diliyordu.

Ama bu soruyu duymazdan geldi Cord. «Çiftlik hayatından sıkıldığını, bir yere bağlı olmaktan bıktığını biliyordum. Ama başka bir erkeğin kollarında değişiklik arayacağın hiç aklıma gelmemişti.» İğreniyormuş gibiydi.

Stacy elinde olmadan ürktü, sonra topladı kendini. «Travis'le sadece arkadaş olduğumuzu söylesem, bana inanır mısın?»

«Kör değilim!» Dudakları alayla kıvrıldı. «Kapıyı açtığımda kucaklaşırken gördüm sizi.»

«Ve gördüğün her şey inanırsın, öyle mi? O zaman ben de inanırım! Sanırım söyleyecek daha fazla bir şey kalmadı, değil mi?» Oldukça sakin çıkıyordu sesi, ama kapıya doğru yürürken bacakları titremeye başladı.

«Travis'in bir saat içinde çiftliği terk etmesini istiyorum.»

Stacy'nin eli kapı tokmağında kaldı. Geri dönüp kocasının buz gibi kara gözlerine baktı. «Bu çiftliği ben yönetiyorum Cord, sen değil.» Sesi çok yumuşak çıkıyordu. «Travis'i işe alan benim, gitmesini de ben söyleyeceğim. Ve böyle bir şey yapmaya da hiç niyetim yok.»

Başka bir şey söylemeden kapıyı açıp hole çıktı. Büyük bir gayretle yürümeye ve peşinden gelmeye çalışan Cord'un, küfür ettiğini duyabiliyordu. Uyandırdığı, kışkırttığı bu korkunç öfke karşısında titredi. Çabucak evden çıktı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Travis kamyonetin çamurluğuna dayanmış, başındaki geniş kenarlı kovboy şapkasını geriye doğru itmiş, sigara içiyordu. Stacy'nin gelişini ifadesiz bir yüzle izledi.

«Açıkladın mı?»

Gözleri Stacy'nin gergin yüzünde ve inatçı bir tavırla kaldırdığı çenesinde dolaştı.

«Cord, kendi kanısına, beni dinlemeye yanaşmayacak kadar güveniyor.»

«Üzgünüm.» Elindeki sigarayı yere atıp çizmesinin topuğuyla ezdi.

«İkimiz de üzülecek bir şey yapmadık,» diye cevap verdi Stacy, öfkeli bir gururla.

«Biliyorum.» Tepelerin arasında kıvrılarak uzanan ve anayola ulaşan yola dikti gözlerini. «Ama gitmemi söylerken haklıydı Cord. En iyisi bu olabilir. Ben ortalıkta olmazsam, seni dinlemesi olasılığı artar.»

Stacy şiddetle reddetti bu fikri. «Hayır! Bizzat ben istemedikçe, hiçbir şekilde buradan ayrılmanı istemiyorum.»

Bu isteği dikkatle düşünen Travis tereddütle, «Şimdilik kalacağım,» dedi. Gönülsüz tavrı, kalmasını istemekle Stacy'nin hata ettiğini düşündüğünü gösteriyordu.

«Teşekkür ederim,» diye mırıldandı şükranla. «Cord'un Natalie'yi kastederek söyledikleri için

de özür dilerim.»

Travis derin bir soluk alıp gene uzaklara baktı. «Onu seviyorum.» Acı acı kıvrıldı dudakları. «Korkarım nerede 'severdim' diyeceğimi bilmiyorum. Belki hiçbir zaman diyemeyeceğim. Ama aramızda fiziksel hiç bir şey olmadı. Hep Colter'ın karısı olarak kaldı. Asla benim olmadı. Şimdi mutlular ve bundan daha fazlasını da dileyemem.»

Birden dönüp arabaya doğru yürüdü. «Hâlâ param ödendiğine göre, çalışsam iyi olur.»

Stacy onu durdurmaya kalkışmadı. «Sonra görüşürüz, Travis. Teşekkürler... her şey için.»

Öğle yemeğinde eve döndüğünde Cord'la tekrar yüzleşmelerini bekledi Stacy. Ama masada karşı karşıya geldiklerinde, buz gibi bir sessizlikten başka bir şey olmadı aralarında. Daha yemek bitmeden, Stacy kocasının böyle buz gibi duracağına, bir yanardağ gibi patlamış olmasını dilemeye başlamıştı bile.

Cord'un dondurucu tavrı ondan sonraki üç gün boyunca devam etti. Stacy buzları eritecek herhangi bir girişimde bulunmuyordu. Bir kez açıklamaya çalışmış, ama Cord dinlememişti kendisini. Yeniden deneyemeyecek kadar inatçı ve gururluydu.

Yatağın ayakucuna oturmuş, saçlarını fırçalıyordu.

Bir zamanlar, Cord'la aralarındaki ilişkinin daha kötü olamayacağını düşünmüştü. Bugünkü haline bakınca, ne kadar yanıldığını anlıyordu.

Yatak odasının kapısı hafifçe vurulunca, birden kasıldı, kalbi ümitle çarpmaya başladı.

«Kim o?» Cord'un güçlükle atılan adımlarının sesini duymamıştı, ama yerdeki kalın halı sesi boğmuş olabilirdi.

«Benim... Paula. İçeri girebilir miyim?»

«İçeri gel.» Düşman ajanını orduya sokmaya benziyordu bu. Kapı açılırken saçlarını fırçalamayı sürdürdü Stacy. Başını kaldırıp bakmadı. «Ne istiyorsun, Paula?»

«İnşallah yatmamıştır diyordum. Seninle konuşmak istediğim bir şey var.» Stacy'nin sesindeki soğukluğu fark etmemiş gibiydi.

«Neymiş o?»

Paula davet beklemeden, köşedeki kadife kaplı koltuğa oturuverdi.

«Son günlerde eski ters ve kaba kişiliğine büründü Cord.»

Stacy oturduğu yerden kalkıp tuvalet masasına gitti, aynanın önünde durdu. «Ben de fark ettim,» diye aldırmaz bir tavırla konuştu. Aslında kendisiyle bir kelime bile konuşmamıştı Cord, ama herkese bağırdığını duyuyordu Stacy.

Paula, «Bir bakıma, bunu bekliyordum,» dedi. Oturduğu koltuktan kalkıp Stacy'nin yanına geldi. «Artık ayakta durabiliyor, yürütücü yerine de koltuk değneği kullanmaya başladı. Ama istediği kadar rahat hareket edemiyor henüz. Buraya geldiğimde, tedavi için onu zorlamak zorunda kalmıştım. Şimdi kendisi gereğinden fazla uğraşıyor.»

Stacy, «Anlıyorum,» diye mırıldandı. Ama tüm dikkatini saçlarını kabartmaya vermiş gibiydi.

«Zihnini ve ilgisini başka yöne çekecek bir şey bulamazsam, fazla yorulacak.»

Stacy'nin bir şey söylemesini bekleyerek sustu Paula. Ama sesini çıkarmadı genç kadın Paula'nın bir şey önermek üzere olduğunu seziyordu. «Yeniden çiftliğin yönetimine katılması için bir neden yok. Bu konuda onunla konuşmanı istiyorum.»

«Olmaz!» Stacy'nin alevli bakışları aynada Paula'nınkilerle karşılaştı. Ne için olursa olsun, Cord'u kendisi aramayacaktı. Elindeki fırçayı masanın üzerine bırakıp pencereye doğru yürüdü. «Bir yararı olmaz. Travis de, ben de daha önce defalarca istedik bunu.»

Paula sakin, ama katı bir tavırla, «Yeniden denemelisin,» dedi.

«O... beni dinlemez. Sen kendin söylesen çok daha iyi olur.»

«Eğer hâlâ, onun yardımına ihtiyacın olmadığını, ona büyüklük taslamaya çalıştığını düşünüyorsa, seni dinlemeyebilir. Ama sana bakan herkes, çok fazla çalıştığını anlar, Stacy. Yapman gereken tek şey, bütün bunlarla artık tek başına başa çıkamadığını söylemek. Tartışılamayacak bir gerçek bu.»

Paula'nın sözleri doğru olmasına rağmen, Stacy bir türlü kabul edemiyordu bunu, reddetmek istiyordu. Onun için hiç cevap vermedi.

«Stacy, neyin var senin?» diye sordu Paula. «Cord'un tamamen iyileşmesini istemiyormuş gibi davranıyorsun..»

«Doğru değil bu!» Hızla Paula'ya çevirdi yüzünü.

«Cord'la aranızda bir şey oldu, değil mi? Mavi gözler Stacy'yi dikkatle süzdü. «Ne oldu?»

Dikkatli bakışlardan kaçmak için arkasını

döndü Stacy. «Cord'a sorman gerek.» dedi kesin bir tavırla.

«Sordum. Kendi işime bakmamı söyledi.»

«Öyleyse, benim de cevabım aynı.»

«Senden geliyorsa eğer, kabul etmem böyle bir cevabı,» dedi Paula. «Burnumu kendime ait olmayan işlere soktuğumu düşünüp düşünmemene aldırmıyorum. Benim tek endişem Cord ve onun için neyin iyi olduğu. Senin de yalnız bunu düşündüğünü sanmıştım, küçük anlaşmazlıklara aldırış etmeyeceğini düşünmüştüm.»

Stacy gözlerini, büküp durduğu parmaklarına dikerek, Paula'nın, Cord'a duyduğu aşkı kullanıp kendisine şantaj yapmasına isyan etti için için.

«İlgileniyorum, endişeleniyorum.» Sesi fısıltı gibiydi.

«Öyleyse konuş onunla. İşin birazını senin omuzlarından alması için ikna et onu. Bütün gün kara kara düşünmekten başka yapacak bir şey ver ona.»

«Pe... peki, tamam.» Stacy alnını ovuşturarak, gönülsüz bir sesle konuşuyordu. Görmeyen gözlerle tavana baktı. «Yarın konuşurum onunla.»

«Bu gece konuş,» dedi Paula. «Yarına ertelemek işi kolaylaştırmaz.»

Stacy döndü ve dik dik bakan mavi gözlerle karşılaştı. Dilinin ucuna kadar gelen öfkeli sözleri yuttu. Bir kelime bile söylemeden odadan dışarı çıkıp hızla merdivenlerden aşağı indi.

Cord'un odasının kapısına gelince cesareti kırılır gibi oldu. Tereddütle kapalı kapıya baktı bir an. Sonra çabucak tıklattı ve cevap beklemeden açıp içeri girdi. Cord yatağın ayakucunda,

ayakta duruyordu. Bir eliyle karyola demirini tutmuştu. Yüzü kararlılıkla sertleşmişti. Başını kaldırıp baktı. Stacy'yi görünce soğuk, uzak bir kibirlilikle dikildi esmer başı.

«Ne istiyorsun?»

Kocasının soğuk bakışlarını görmezden gelen Stacy, biraz uzakta duran koltuk değneklerine baktı. «Ne yapıyorsun?» diye sordu. Cord'un bacaklarının belirgin biçimde sallanışı tehlikeyi haber veriyordu.

Bir bacağını öne doğru yarı sürükleyip yarı kaldırarak, Stacy'ye doğru döndü Cord. Dudaklarının bir köşesi, gülüyormuş gibi yukarı doğru kalktı.

«Hareketi görmedin mi?» diye acı acı dalga geçti. «Bu da benim yürüme biçimim.»

«Düşebilirdin ama,» diye karşı çıktı Stacy. Paula'nın ne demek istediğini anlıyordu. Cord şu anda, kapasitesinin çok üstünde şeyler yapmaya zorluyordu kendini.

«Senin sahte ilgi ve endişe gösterilerini dinlemeye mecbur değilim,» diye alay etti Cord. «Neden geldiğin konusuna dön. Arkadaşlığıma duyduğun arzunun seni buraya getirmediğini biliyorum.»

Stacy'nin ağzı, bu sözleri inkâr etmek üzere açıldı, ama bir şey söylemeden kapandı tekrar. Nefesini boşa harcamış olacaktı. Cord inanmazdı ki kendisine.

«Yardımına ihtiyacım var,» dedi sonunda.

Cord'un bir kaşı küstah bir inanmazlıkla kalktı. «Ne için?»

«Çiftliğin işleri çok fazla gelmeye başladı. Hepsiyle başa çıkamıyorum artık.» Bu sözler-

deki gerçek payı büyüktü. Yaklaşan at satışlarının eklediği yük olmadan da, çiftliği yönetmek bir insanın tüm vaktini alan bir işti.

«Sorun ne?» diye sert bir sesle dalga geçti Cord. «Travis'le buluşmak için sıvışabileceğin boş zamanların yetmiyor mu? Fazlasını sağlamamı mı bekliyorsun?»

Cord'un küçümseyişi, neredeyse fiziksel bir darbe gibi inmişti Stacy'nin üstüne. Nereye gittiğine aldırış etmeden yürüdü; kendisini tüketen acı ve öfkeden kurtulmak istiyordu.

«Travis'in, senden istediğim şeyle uzaktan yakından ilgisi yok,» dedi titrek ve alçak bir sesle.

«Sahi mi?» diye hırladı kocası. Sertçe bileğinden yakalayıp kendine doğru çekti Stacy'yi. Cord'un sert vücuduyla bu ani temas genç kadının soluğunu kesti. Cord bileğini bırakıp, başının arkasındaki saçlarını avuçlayarak çekti. Stacy, duyduğu acıyla büzüldü.

Gözleri kocasının ateş gibi yanan gözlerine dikildi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Cord'un bakışları Stacy'nin aralık, nemli dudaklarına dikilmişti.

«Travis iyi bir âşık mı, benim ateşli Stacy'm?» diye tıslar gibi konuştu. Gözlerini karısının boynunda dolaştırdı. «Onun için de öyle kedi yavrusu gibi mırıldanıyor musun?»

Başka bir erkeğin okşayışlarının izlerini silmek istiyormuş gibi, acımasızca, ezerek, çürüterek öpmeye başladı boynunu. Dudakları bir an kulağının yanında oyalandı, sonra kulak memesini zalimce ısırmaya koyuldu.

«Yapma, Cord, lütfen!»

İtirazı, Cord'un ağzının ezici baskısı altında boğuluverdi. Kocasına doğru yaslanan Stacy, onu reddedemeyeceğini biliyordu. Öfke ve hor-görüden kaynaklanmış bile olsalar, Cord'un okşayışlarını istediği acı bir gerçekti.

Cord'a yaslandığı sırada, kocasının bacakları bükülüverdi. Yatağı tutabilmek için onu bırakmak zorunda kaldı. Hemen uzanıp endişeyle Cord'a destek olmak istedi Stacy.

«Sana yardım edeyim,» dedi.

Cord dengesini korumaya çalışarak ondan uzaklaştı. «Yardımını istemiyorum!» diye hiddetle söylendi. «Git buradan!»

Cord'un zalim öpüşleriyle şişen alt dudağını ısırarak bir adım geriledi Stacy. Sonra dönüp, kör gibi kapıya koştu.

Cord arkasından, «Kıymetli Travis'ine söyle,» diye bağırdı. «Buluşmalarınıza daha fazla zaman ayırmanı sağlaması için kocanı kandıramadın!»

Stacy kapıda durdu. «Son kez söylüyorum, Cord. Travis'in buraya gelişimle hiç ilgisi yok.» Sesi acıyla titredi. «Sığırtmaç atları müzayedesine bir hafta kaldı. Yapacak herşeyle başa çıkamıyorum.»

Bu odaya gelmesinin nedenini düşündü ve son bir gayretle, «Paula'yla konuştum,» dedi. «Çiftliğin yönetimine yardım etmenin tedavini etkilemeyeceğini söyledi.»

Arkasını dönüp kapının kolunu tuttu, çevirdi.

«Ne zaman konuştun Paula'yla?» diye sordu Cord, sakin bir sesle.

Stacy'nin kaşları çatıldı. «Birkaç dakika ön-

ce. Yukarıda.» Kapının kolunu bırakıp Cord'a döndü. «Ne fark ettirir ki bu?»

«Bu senin mi, yoksa onun mu fikri?» Gözlerini kısarak bakıyordu.

«Paula'nın fikriydi,» diye doğru söyledi Stacy. «Ama yardıma ihtiyacım olduğu gerçeğini değiştirmez bu. Cord, senin yardımına... senden hiç bir şey istemeyeceğimi söylemiştim, ama şimdi yalvarıyorum. Sensiz yapamam.» Söylediği her sözü kelimenin gerçek anlamıyla, yürekten gelerek söylüyordu. Ama hemen ardından gururu ağır bastı ve, «Hiç olmazsa defterleri tutarsın,» diye ekledi.

Cord onun önerisini tartıyor, ciddiyetini ölçüyor gibiydi. Sonra istemeye istemeye başını salladı. «Defter tutma işini ben yaparım. Şimdi git ve beni yalnız bırak.»

Tekrar yatağın yanında yürümeye başladı Cord. Yükün büyük kısmını kollarına vererek ilerliyordu.

Yardım etme isteğinin reddedileceğini bilen Stacy odadan çıktı. Halsiz halsiz tırmandı merdivenleri, Paula'nın odasına doğru yürüdü. Kapıyı açıp eşikte durdu.

«Cord yardım etmeye karar verdi,» dedi sadece.

Paula gülümsedi. «Onu ikna edeceğini biliyordum.»

Stacy'nin dudakları acıyla kıvrıldı. Kendi yardım talebinden çok, Paula'nın adının Cord'u etkilediğini hissetmişti. Bir şey söylemeden dönüp odasının yalnızlığına sığındı. Vücudu, Cord'unkinin anısıyla doluydu. Kocasının vücudunun anısı sürekli kafasında, vücudunun her

zerresindeydi. Bu gece rahat yüzü görmeyecekti. Ondan sonraki iki gece de öyle...

Yorgun bir tavırla ön kapıyı açtı. Neden öğle yemeği için eve geldiğini merak ediyordu. Yemek yiyemeyecek kadar yorgundu, bir yumurta kabuğu kadar kolay kırılıverecekmiş gibi hissediyordu kendini.

Çalışma odasından kâğıt hışırtıları geliyordu. Kapı açıktı. Stacy, Cord'un içerde çalıştığını tahmin etti. Sessizce yürüyüp geçmek istedi.

«Stacy! İçeri gel!»

Cord'un emredici sesi tam adımını attığı sırada yakalamıştı Stacy'yi. Çalışma masasının arkasında oturuyordu. Yüzü öfkeyle kararmıştı.

«Ne istiyorsun?» İşi olduğunu, bir an önce gitmesi gerektiğini söylemek ister gibiydi Stacy.

«Bunu açıklamanı istiyorum.»

Elinde tutuğu kâğıtları masanın öbür ucuna, Stacy'ye doğru fırlattı.

Dönüp kaçmak arzusuyla bir an olduğu yerde kaldı genç kadın, sonra kararlı bir tavırla omuzlarını dikleştirerek masaya doğru yürüdü ve kâğıtları aldı. Satılacak bir yaşındaki tayların kataloğuydu bu.

Yanlış hiç bir şey göremeyerek kaşlarını çattı. «Neyin açıklanmasını istiyorsun?»

«Lije Masters'ın aygırının dölünden gelen o iki tay neden listeye konmuş?»

Stacy şaşkınlıkla omuz silkti. «Ne Travis, ne de ben onları satmamak için bir neden görmedik. Damızlık olarak kullanılabilecek üç tane iki yaşında aygırımız var, geçen yıl satın aldığın denenmiş aygır da cabası. Hayvanların ne-

siliierinin ıslahı için kullandığımız iki aygırdan hiç söz etmiyorum.»

Cord'un dudakları korkunç bir öfkeyle gerildi. «Malpais soyunu da hayvanlarımın arasına katmak istediğimi biliyorsun. Cutters'ın kısrağından olan bu tayı ise özellikle saklamak istiyordum.»

«Nereden bilebilirdim ki bunu?» diye öfkeyle karşı çıktı Stacy. «Kafandan geçenleri mi okumam gerekirdi?»

«Biraz mantığını kullanabilirdin.»

«Satılacak tayların seçiminde yardım etmeni istedim senden,» diye bağırdı Stacy. Sinirleri, Cord'un öfkesine dayanamayacak kadar yıpranmıştı. «Travis yalnız ineklerden anladığını, atlar hakkında hiç bir şey bilmediğini söyledi sana. Yardım etmeyi reddettin. Onun için, satılmasını istemediğin hayvanlar da listeye girdi diye beni suçlama. Senin kabahatin bu.»

«Bu kadar aptalca bir şey yapacağını nereden bilebilirdim?» Cord öfkeyle elindeki kataloğu sallıyordu.

Sıcak gözyaşları, Stacy'nin yanaklarından aşağı süzülmeye başladı.

«Artık seni memnun etmek için hiç bir şey yapamam,» dedi boğuk bir sesle. «İşlerin yönetilmesinde bu kadar başarısız olduğumu düşünüyorsan, bundan sonra hepsini kendin yaparsın. Şu andan itibaren istifa ettim.»

Dönüp koşarak odadan çıktı. Gözyaşları önünü görmesini engelliyordu. Boğazından yükselen hıçkırıkları bastırmak istermişçesine, elini ağzına kapamıştı.

Cord, «Stacy, geri dön!» diye bağırdı.

Stacy bu emre, sokak kapısını arkasından çarparak karşılık verdi. Gözü kapalı, rastgele koşuyordu. Birden kendini ahırların önünde buldu. Takım odasının kapısını hızla açtı. Duvardan bir gem ve kendi eyeriyle battaniyesini aldı. Taşıdığı yükün ağırlığına aldırmadan, hızla atların bulunduğu tarafa yürüdü, ama çikolata rengi kısrağı görünürlerde yoktu.

Ötekilerden uzakta, sağlam bir çitin ardında duran atın kişnediğini duyup başını çevirdi.

Bakışları kızıl-doru aygırın üzerinde durdu. Hayvanın mükemmel güzellikteki başı en üst kalasın üstünden uzanmıştı. Parlak kahverengi gözleriyle Stacy'ye bakıyordu.

Stacy kararlı bir şekilde, «Diablo,» diye mırıldanarak hayvanı ötekilerden ayıran çite yürüdü.

Birkaç dakika sonra eğere sıçrayan Stacy, fazlasıyla canlı ve hareketli olan Diablo'ya binmemesi yolunda Cord'un verdiği emre kafasından bir nanik yaptı. Sırtındaki ağırlığı hisseden at hevesli hevesli kıpırdandı. Beyaz bilekli zarif bacakları tozlu yerde eşindi.

Boynunu yatıştırmak istercesine okşayan Stacy hayvanı çit kapısına doğru sürdü. Yan gözle, onları durdurmak için telaşla gelen yaşlı adama baktı. Uzanıp kapının mandalını kaldırdı, ama tamamen açamadan Hank yetişti.

«İn şu attan aşağı!» Kapıyı kapayan Hank, Stacy aklını kaçırmış gibi bakıyordu genç kadına.

«Çekil yolumdan, Hank.»

«Bu aygıra binmemen gerektiğini biliyorsun.»

«Benim atım o, canımın istediğini yaparım.»

Stacy hafifçe topukladı Diablo'yu. Hayvan gövdesiyle kapıyı itmeye başlamıştı. Kendisi de bir eliyle abanarak kapıyı açmaya çalıştı. «Çekil. Hank,» diye uyardı adamı.

«Hiç birimizin bu ata binmene izin vermememiz için kesin emri var patronun!» Hank çit kapısının açılmasını önlemek için uğraşıyordu, ama atla binicisinin güçleri onunkinden çok fazlaydı. Diablo kapının birazcık aralandığını görünce, bütün gücüyle abandı.

«Patronun ne söylediği umurumda bile değil.»

At kapıdan dışarı fırlarken Hank yere yuvarlandı. Stacy yaşlı adamın sağ salim ayağa kalktığını görebilecek kadar bir süre duraklayıp arkasına baktı. Ondan sonra bütün çabasını altındaki hayvanı yönetmeye verdi.

Öteki atların bulunduğu çitle ayrılı bölümlerin arasından geçirerek eve ve geniş kırlara doğru kıvrılarak uzanan yola yöneltti Diablo'yu. Açıklığa çıkınca hayvanı zaptetmek zorlaştı Bir an önce ileri doğru fırlamaya çalışıyordu. Stacy dizginlerin elini kestiğini hissediyordu.

Hareketli hayvan eve doğru koşmaya başladığında, Cord taş döşeli kaldırımın üzerindeydi. Hayvanı denetlemeye çalışan Stacy'ye şöyle bir baktıktan sonra, çevredeki binalardan fırlayan ahır işçilerine bağırarak emirler yağdırmaya başladı. Kendisini, binmesini kesinlikle yasakladığı atın üstünde görünce Cord'un nasıl kızdığını tahmin eden Stacy gülümsedi.

Ama zevki kısa ömürlü oldu. Tüm dikkatini altındaki canlı atı yönetmeye vermek zorundaydı. Son kez özgürlüğü tatmasından beri o

kadar uzun bir zaman geçmişti ki, Diablo şimdi bunu sonuna kadar kullanıp tüketmek istor gibiydi. Kilo kaybı ve uykusuzluk Stacy'nin gücünü azaltmıştı. Aygırı denetlenebilir bir durumda tutmak için gösterdiği çabadan kolları ağrıyordu.

Diablo kararlı bir baş silkişiyle dizginlerin gevşemesini sağlayıp dişlerinin arasındaki gemi azıya aldı. Bir sıçrayışta yön değiştirip araba yolundan, doğudaki dağlara kadar uzanan kırlara doğru saptı ve dörtnala koşmaya başladı.

Rüzgâr Stacy'nin kulaklarında uğulduyordu şimdi. Eyerin önüne yapışıp yüzünü atın yelesine gömdü. Alçak çalıların üzerinden atlayan Diablo kendinden geçmış, mest olmuş, koşuyordu.

Bütün bu çılgınca koşu boyunca nasılsa eyerin üstünde kalmayı başardı Stacy. Evden kilometrelerce uzakta Diablo biraz yavaşlayıp son derece rahatsız edici bir tırısla gitmeye başlayıncaya kadar çevresinin farkına bile varamamıştı. Hayvan hızlı hızlı soluk alarak bir süre daha gittikten sonra, kendisini durdurmak için dizginlere asılan Stacy'ye boyun eğdi.

Yorgun argın eyerden aşağı kaydı, dizleri büküldü ve yere yığıldı genç kadın. Diablo halinden memnun, otlamaya başladı. Bir süre yattığı yerde kaldı Stacy, yavaş yavaş eski gücüne kavuşuyordu.

Ama yeniden Diablo'nun üstüne atlayıp eve doğru sürmeden önce bir saat kadar dinlenmesi gerekmişti.

ONUNCU BÖLÜM

Çiftlik binaları göründüğünde Stacy de, Diablo da yorgun ve susamış bir haldeydiler. Evin batısında alçak bir tepenin üstündeki aile mezarlığını çevreleyen demir parmaklıkların yanında duraklayan Stacy, aşağıdaki koşuşturmayı gözledi bir süre.

Travis'in yeşil kamyoneti evin önünde, araba yolunda duruyordu. Aracın şoför tarafındaki kapısı açıktı. Vücudunun yarısı arabanın içinde, bir bacağını dışarı doğru sallandırarak oturan geniş omuzlu adam Travis'di kuşkusuz.

Koltuk değneklerine dayanarak Stacy'nin gözden kaybolduğu noktaya doğru bakan kişi de Cord'du tabii. Paula da oradaydı. Ellerini beline koymuş, endişeli ve özgün bir merakla bakıyordu.

Stacy üç yüz metre kadar uzaktayken Travis onun geldiğini gördü. Çabucak kamyonetten inip öteki ikisine bir şeyler söyledi. Hızla başını çevirip Stacy'ye baktı Cord. Avının üzerine atlamaya hazırlanan bir kaplanın gerginliği vardı üzerinde.

Travis yürüyüp onu karşıladı, dizginleri tuttu. Bir erkeğin temasından hoşlanmayan Diablo başını aşağı yukarı silkeledi. Aygırın huysuzluğuna aldırmayan Travis, Stacy'nin perişan görünümüne dikkatle baktı.

«İyi misin, Stacy?»

«Evet.» Genç kadının yüzünde solgun bir gülümseme belirdi.

Dizginleri eyer kaşına dolayan Stacy aşağı atlamaya hazırlandı, ama Travis belinden tutarak inmesine yardım etti. Dengesini kaybeden Stacy çok kısa bir süre genç adama tutunmak zorunda kaldı.

Farkına varmadan Cord'dan yana baktı ve kocasının azarlarmışçasına bakan kara gözleriyle karşılaştı. Bir adım atıp Travis'den uzaklaştı.

Cord, «Bu hayvanı buradan götür, Travis,» dedi. «Sana gelince, Stacy...» Sesi tehlikeli bir şekilde alçak çıkıyordu.

Paula durdurmak istermişçesine koluna dokundu. «Onu rahat bırak, Cord,» diye mırıldandı. Mavi gözleri anlayışlı ve sevecen bir bakışla Stacy'nin bitkin yüzünde dolaştı. «Çok yorgun. Bir duş alıp dinlenmeye ihtiyacı var, söylev dinlemeye değil.»

Cord'un çenesinde bir kas seyirdi, ama yarım kalan cümlesini tamamlamasına fırsat kalmadan Paula, Stacy'nin yanına gelip kolunu omuzuna doladı, eve doğru götürürken, «Haydi gel, Stacy,» dedi.

Duştan sonra biraz kendine gelen Stacy pamuklu bir sabahlığa sarınıp odasının penceresinden, kendisini aramak üzere giden adamların dönüşünü seyretti. Kendi yüzünden yarım kalan işleri düşününce suçluluk duydu. Diablo'ya binmek çocukça bir meydan okumaydı.

Tuhaf bir tıkırtı geldi merdivenlerden. Stacy merakla başını kaldırıp dinledi. Ses kendi ka-

pısının önünde durdu. Genç kadın, dışardakinin Cord olduğundan emindi. Bir saniye sonra kapı açıldı, yüzü öfkeden kararmış olan kocası eşikte belirdi.

«Odanda oturarak benimle karşılaşmaktan kurtulacağını mı düşündün?»

Stacy başını iki yana salladı, sonra camdan dışarı baktı. Acı veren duyguların hepsi gene üstüne çullanmaya başlamıştı.

«Neler hissettiğimi bile bile, kasten bindin o ata, değil mi?» Sert, suçlayıcı sesi Stacy'nin sinirlerini mahvediyordu.

«Evet,» diye usulca itiraf etti.

«Çok kötü bir şekilde yaralanabilirdin, bunu biliyorsun, değil mi? O hayvanı kontrol edebiliyormuşsun gibi numara yapmaya da kalkma, kendi bildiğini yapıyordu çünkü.»

Stacy kendini zorlayarak, sesinin düzgün çıkmasını sağladı. «Ama bir yerime bir şey olmadı.»

«Sorun bu değil.»

Stacy iyice sinirlenerek dönüp pencereden uzaklaştı. «Bütün bunları tartışmanın bir anlamı yok. Olan oldu. Aptalca davrandığımı kabul ediyorum. Ben... sinirlerim bozulmuştu.»

«Haklısın,» dedi Cord gergin bir tavırla. «Olan oldu. Bir daha da olmayacak. Akşam olmadan bu çiftlikten gidecek Diablo.»

Cord'un sözlerini birkaç saniye sonra anlayabildi Stacy. «Ne demek istiyorsun?»

«Onu satıyorum,» diye açıkladı Cord, dümdüz bir sesle. «Bu öğleden sonra yaşadıklarımı bir daha asla yaşamak istemem.»

«Senin değil o, satamazsın!» Gözleri öfkeyle

parlıyordu. «Diablo benim atım.»

Cord'un yüzünde kendinden memnun bir gülümseme belirdi. «Çiftlik bana ait. Yönetimini de bu sabah bana devrettin. Ve ben, bu aygırın topraklarımın üstünde yaşamasını istemiyorum. Satışa karşı çıkabilirsin, ama buna hayır.»

«Nasıl yapabilirsin bunu?» Stacy'nin çenesi öfkeden titriyordu.

«Sen bugün yaptığını nasıl yaptıysan, öyle.» diye karşılık verdi Cord.

«Sinirli olduğumu söyledim sana.»

«Ben de, bir daha sinirlendiğinde o ata atlayıp giderek akılsız kafanı kırmamanı garantiye alıyorum.»

«Diablo'yu satamazsın, benim o.» diye tekrarladı Stacy.

Cord'un sesi karısınınki kadar zorlayıcıydı. «Bu çiftlikte bir gece daha kalmayacak o hayvan.»

«Eğer o giderse, ben de onunla birlikte giderim.» diye tehdit etti Stacy. Sözlerinin doğru olduğunu vurgulamak istercesine, küstah bir salınışla arkasını döndü, ama daha bir adım bile atamadan Cord bileğinden yakalayarak, sert bir şekilde kendisine doğru çevirdi onu.

«Buradan ayrılmayacaksın.» Acımasızca sıkıyordu bileğini.

Öteki eliyle, dayandığı koltuk değneğini tutmak zorundaydı Cord. Stacy'nin hızla yüzüne doğru savurduğu elini yakalayamadı bu yüzden. Ve bu tokat güneş yanığı yüzünde beyaz bir iz bıraktı. Bu beyazlık biraz sonra kızarmaya başladı. Bir an kocasının da aynı şekil-

de karşılık vereceğini düşündü Stacy.

Cord taş gibi sert ve duygusuz bir yüzle Stacy' nin bileğini bıraktı; acemice adımlar atarak kapıya doğru yürüdü. Orada bir an durdu, ateş gibi yanan siyah gözleri Stacy'yi süzdü.

«Gitmene izin vermiyorum, onun için boşuna uğraşma.» Bu bir uyarı değildi. Hiç bir şüpheye yer bırakmayan, son derece anlaşılır bir açıklamaydı.

Kapı Cord'un arkasından kapanınca, Stacy çürüyen bileğini ovuşturarak yatağın üstüne çöktü.

Birkaç dakika sonra pencereye gidip, Cord' un gerçekten Diablo'yu gönderip göndermediğini görmek istedi.

Eğer Diablo'yu çiftlikten uzaklaştırırsa, Stacy ne yapacağından emin değildi. Ters ve huysuz davranışlarının, ikisini de içinden çıkılmaz bir duruma sokmasından, gururları yüzünden de, işi düzeltecek ilk adımı atmaya ne kendisinin ne de Cord'un yanaşmamasından korkuyordu.

Aşağıda, yolda ne bir treyler ne de atların taşındığı kamyonetlerden biri görünmüyordu. Umutla, 'Belki de Cord fikir değiştirmiştir,' diye düşündü.

Tam o sırada kapı tokmağının usulca döndüğünü işitip başını çevirdi. Yavaş yavaş aralandı kapı. Josh başını uzatıp içeri baktı. Kara gözleri Stacy'yi bulduğunda, «Hasta mısın, anneciğim?» diye sordu.

Stacy sevgi dolu bir hoşgörüyle gülümsedi. «Hayır. İçeri gelsene.»

Josh hâlâ tereddüt ediyordu. «Maria seni rahatsız etmememi söyledi, ben de hasta oldu-

ğunu düşündüm.»

«Çok yorulmuştum, biraz dinlenmem gerekti, o kadar.»

«Dinlendin mi?» diye sordu Josh, içeri girerken. Yüzü umutla parlıyordu.

Oğlunun bu halinden çok hoşlanan Stacy başını eğerek, «Neden sordun?» dedi.

«Çünkü.» Omuzunu silkti. «Yapacak hiç bir işim yok. Sen bir şeyler bulursun diye düşünmüştüm.»

Josh'ın kara gözlerindeki pırıltılara bakan Stacy son zamanlarda oğluyla çok az vakit geçirdiğini fark etti. Bunu telafi etmemek için bir neden yoktu. «Özellikle yapmamı istediğin bir şey var mı?» diye takıldı oğluna.

Josh yaramaz yaramaz güldü. «Top oynayabiliriz.»

«Daha az yorucu bir şeye, örneğin salıncakta sallanmaya ne dersin?»

«Tamam.» diye kabullendi Josh.

«Giyinmem için biraz zaman ver. Beş dakika sonra aşağıda olurum.»

Oğluyla oynayarak kaygısız, keyifli bir öğleden sonra geçirdi genç kadın. Salıncağı yükseklere doğru itiyor, oğlunun neşeli çığlıklarını dinliyordu. Eve vardıklarında, Josh'ın saçlarını karıştırarak başını okşadı. «Bak bakalım, Maria içecek soğuk bir şeyler yapmış mı?»

«Kurabiye de isteyeyim mi?»

«Peki. Verandada yeriz.»

Josh koşarak içeri girince bir şezlonga oturdu Stacy. Sürgülü cam kapıyı tam kapamamıştı Josh. Oğlunun sabırsızlığına iç çekerek, kapamak için ayağa kalktı.

Birden, bir şeyin düştüğünü duydu. Eli kapının kolunda, duraksadı. Ses çalışma odasından gelmişti. İçeri girip hızla oraya doğru yürüdü. Cord'un düşmüş olabileceğini düşündükçe, kalbi duracak gibi oluyordu.

Paula'nın oturma odasından fırlayıp koştuğunu görünce, korkanın yalnız kendisi olmadığını anladı. Kadının peşinden hızlı hızlı giderken Cord'a önce kendisinin yardım edemeyeceğini biliyordu. Paula çalışma odasına girip gözden kayboldu.

«Seni çılgın, aptal sevgilim!» Stacy, Paula'nın yapmacık bir sitemle konuştuğunu duyuyordu. «Ne yapmaya çalışıyordun Tanrı aşkına?»

Bilinçsizce mırıldanılan bu sevgi dolu sözcükler Stacy'nin adımlarını yavaşlatmasına neden oldu. Damarlarında dolaşan kanın buz gibi donduğunu hissetti bir an.

«Dosya dolabından bazı kâğıtları almaya çalışıyordum.» Cord'un sesi alçak ve fiziksel bir çaba gösteriyormuş gibi gergindi.

«Evet, koltuk değneklerini kullanmadan almaya çalışıyordun,» diye azarladı Paula. «Her şeyi belli aşamalarla yapmak zorunda olduğunu ne zaman öğreneceksin? Eğer daha önce düşüp bacağını kırmazsan, kısa zamanda yürüyeceksin. Bir yerin incindi mi?»

Stacy kapının yanında, içeriyi görebileceği bir yerde durdu. Sarışın kadının Cord'un yanında yere çömelmesini kıskançlıkla izledi. Kocasının esmerliğiyle Paula'nın sarışınlığının oluşturduğu zıtlık yüreğini yakıyordu.

«Kötü bir şekilde yaralanmış bir gururdan

başka bir hasarım yok sanırım.» Cord bir koluna dayanarak doğrulup oturdu, sonra ayağa kalkmak için uğraşmaya başladı.

«Bırak da yardım edeyim sana,» diyen Paula, Cord'un cevabını beklemeden kolunu omuzlarına doladı. Ayağa kalkan Cord dengesini bulmaya çalışarak iki yana sallandı.

Stacy kıskançlığın pençesine düştü yine. Kocasının kolu Paula'nın omzundaydı ve birbirlerine o kadar yakındılar ki... Cord gülümseyip kadının mavi gözlerine sıcak bir şekilde bakınca, acıyla haykırmamak için soluğunu tuttu Stacy.

«Senin gibisi milyonda bir bulunur, Paula,» dedi Cord.

«Sonunda bunu fark ettiğine memnun oldum.»

Cord gülümsedi. «Ancak şimdi söylemeye fırsat buldum.»

Paula'nın sarışın başı, yere bakıyormuş gibi, öne doğru eğildi. Stacy, Cord'un çekiciliğinin etkisini biliyordu, özellikle bu kadar yakındayken... Cord çenesinden tutup Paula'nın yüzünü kendisine doğru çevirdi.

«Biliyor musun?» dedi. «Bu tedavi bittiği zaman seni evden atacağımı sanmıyorum.»

«Dikkat et,» diye boğuk bir sesle uyardı Paula. «Sözünü tutmanı isteyebilirim.»

Cord başını sallayıp gülümsedi. «Evimde dilediğin kadar kalabilirsin.»

Bir an soluğunu tuttu Paula, sonra pek gerçek olmayan bir hafiflikle güldü. «Başka bir kadının burada kalması konusunda Stacy'nin de söyleyecekleri olabilir,» diye uyardı onu.

Cord'un yakışıklı yüzü sertleşiverdi. Temkinli, uzak bir bakış belirdi gözlerinde. Paula'nın çenesini bıraktı.

«Evet,» dedi sakin bir sesle. «Eğer Stacy hâlâ buradaysa.»

Stacy dönüp sarhoş gibi sendeleyerek verandaya çıktı. Karmakarışık düşünceler kafasının içinde dönüp duruyordu. Cord'un bilmece gibi sözleri çınlıyordu kulaklarında, ama hâlâ ne demek istediğini anlamış değildi. Yalnızca, Cord'un, kendisinin gitmesi olasılığı bulunduğunu kabullendiği belli oluyordu. Sorun, Stacy'nin kendi kendine mi, yoksa Cord'un teşvikiyle mi gideceğiydi.

İki gün boyunca, öldürücü darbenin inmesini bekleyerek, amaçsızca dolanıp durdu. Diablo hâlâ çiftlikteydi. Cord'a bu konudaki fikrini değiştirip değiştirmediğini sormaya cesareti yoktu. Böyle bir yüzleşmenin sonuçlarından korkuyordu.

Bütün çiftlik, cumartesi günü yapılacak müzayedenin hazırlık telaşı içindeydi. Satışlara iki gün kalmıştı. Sadece Stacy ve Paula'nın yapacak işleri yoktu. Stacy'nin sinirleri, Cord'un aşkını çalan kadının arkadaşlığına dayanamayacak kadar yıpranmıştı.

Kırmızı çatısı, beyaz boyalı duvarlarıyla sevimli çiftlik evi, Stacy'nin her gün biraz olsun kaçmak zorunda kaldığı boğucu bir zindan haline gelmişti. McCloud kasabasına yaptığı alışveriş gezisi de, Demokles'in kılıcı gibi sürekli tehdit edici bir hal alan ortamdan kurtulmak için bir bahaneydi sadece.

Josh, Stacy'nin eline yapışarak, «Acıktım anne,» dedi.

Stacy saatine baktı. Yemek zamanı gelmişti. Maria'nın kendilerini beklediğini biliyordu, ama geri dönmek için hiç bir arzu duymuyordu.

Zorlama bir neşeyle, «Eve gitmek yerine neden burada bir şeyler yemiyoruz?» diye sordu.

«Yaşasın,» diye baykırdı Josh.

Girdikleri lokantada tanıdık bir yüz vardı. Josh'la Stacy aynı anda gördüler adamı. «Anne bak, Travis amca şurada oturuyor!» Josh'ın bağırması üzerine kâhya da, lokantadaki başka birkaç kişi de onlara baktı.

Josh, Stacy'nin elinden kurtulup kendisine doğru koşarken Travis ayağa kalktı. Stacy bu fazlasıyla anlayışlı bir çift kahverengi gözden kaçmayı tercih ederdi, ama oğlunu izledi ister istemez.

«Selam, Josh.» Travis çocuğun siyah saçlarını okşadı, sonra genç kadına baktı. «Stacy,» diye başıyla selamladı onu.

Sakin çıktığını umduğu bir sesle, «Selam, Travis,» dedi genç kadın. «Seni burada göreceğimizi ummuyorduk.»

«Kasabada bir işim vardı. Dönmeden önce birşeyler yiyeyim dedim. Oturmaz mısın?»

Reddetmek çok kaba bir davranış olacaktı. «Tabii,» dedi Stacy, belli etmediği bir isteksizlikle.

Garsona siparişlerini verdikten sonra, Stacy sinirli sinirli önündeki çatal bıçakla oynamaya başladı. Travis'in baktığını görünce, çabucak kucağına sakladı ellerini. Sürüp giden sessizliği bozmak için, «Çiftlikte işler nasıl gidiyor?»

diye sordu.

Garip bir soru gibi görünüyordu, ama yaklaşık bir haftadır çiftliğin yönetilmesiyle hiç bir ilişkisi olmamıştı genç kadının.

«Pürüzsüz yürüyor. Cord sanki hiç uzaklaşmamış gibi yönetimi ele aldı.»

«İyi,» diye gergin bir tavırla başıyla onayladı Stacy. Kısa bir tereddütten sonra sordu. «Bir şey söyledi mi... ayrılman konusunda?»

«Açık açık bir şey söylemedi.» Kahve fincanını avuçlarının arasına aldı. «Şimdilik benim bacaklarıma ihtiyacı olduğunu söyledi.»

«İşleri ona devrettiğim konusunda daha önce seni uyaramadığım için özür dilerim.» Stacy huzursuz bir halde gözlerini masanın örtüsüne dikti.

«Sanırım ani bir kararla oldu bu.» Travis kahvesinden bir yudum aldı. «Sizin aranız nasıl?»

İşi hafife almaya çalıştı Stacy. «Fazla konuşmadık. Önce ben çiftlik işleriyle bunalıyordum. Şimdi de o başını kaşıyacak vakit bulamıyor.»

Yeni aldıkları boyama kitabının sayfalarını çeviren oğluna baktı. Karşısında oturan adamın düşünceli bakışlarını görmezden geliyordu.

«Ve hâlâ, Paula'yla bir sürü vakit geçirmek zorunda.»

«Hâlâ inanmıyorsun, değil mi...» Garson gelince sustu Travis.

Yemek, Josh'ın dikkatini yeniden masaya yöneltmesine yol açtığı için, yarım kalan cümlesini tamamlayamadı genç adam. Konunun kapanması Stacy'yi rahatlatmıştı.

«Çiftliğe mi döneceksin, Travis amca?» Üçü

lokantanın önündeki kaldırımda bir an durakladıklarında merakla sormuştu Josh.

Travis kovboy şapkasını kafasına yerleştirip 'evet' dercesine salladı başını. «İşimin başına dönmem gerek.»

Josh kesin bir tavırla, «Biz de dönüyoruz,» dedi.

Stacy karşı çıkamadı bu sözlere. Bütün sabah boyunca dükkân dükkân dolaşıp yorulmuşlardı. Josh'ın alışverişe duyduğu ilgi de çoktan kaybolmuştu. Çiftliğe dönmek istemeyişini oğlunun anlamasını beklemiyordu zaten. Kendisi o çiftlikte huzursuz olmaya başlamıştı, ama oğlunun yuvasıydı orası.

Travis, Stacy'ye baktı. «Arabanı nereye bıraktın?»

«Kereste deposunun yanına.»

«Benim kamyonet de orada.» Josh'a bir göz kırptı. «Arabaya kadar boynuma binmeye ne dersin, Josh?» Hevesle başını sallayan çocuğu kaldırıp omuzlarına oturttu. Kıkır kıkır gülen oğlanı dikkatle tutuyordu.

«Deh atım, deh,» diye öne arkaya sallanarak Travis'i daha hızlı gitmeye zorladı Josh.

«Uslu dur, yoksa sırtımdan yere atarım seni,» diye yalancıktan tehdit etti Travis.

Oğlu korkuyla Travis'in boynuna sarılınca Stacy güldü. Karşıya geçmek üzere kaldırımdan inecekleri sırada küçük, limon yeşili bir araba önlerinde durdu.

Stacy gözlerine inanamıyormuş gibi Cord'un buz gibi soğuk bir maskeye benzeyen yüzüne baktı. Şoför mahallinde oturan kocasının ne düşündüğünü belli etmeyen gözleri, oğlunu ta-

şıyan adama bakarken kısıldı.

-Çiftlikte olduğunu sanıyordum, Travis,- dedi düz bir sesle.

Travis, Josh'ı yere indirirken sakin bir sesle cevap verdi. -Kasabada bir işim vardı.-

Stacy onun, Cord'un sözlerinin altında gizli suçlamayı anlamazlıktan gelişine hayran olmuştu. Kocasının çenesi zalim bir ifadeyle kasılınca ürperdi, ama hiçbir şey Travis'i rahatsız etmiyor gibiydi. Colter Langston'la uzun yıllar çalışması sırasında kazandığı bir özellik olmalıydı bu.

Cord'un bakışları ayıplarcasına Stacy'ye döndü. Kâhyayla gizlice randevulaşmakla suçluyor gibiydi karısını.

-Travis'le lokantada karşılaştık. Bir şeyler yemek için Josh'la oraya gitmiştik.- Daha cümlesini bitirir bitirmez, neden Travis'le birlikte olduklarını açıklamaya çalıştığı için kendisinden nefret etti genç kadın.

Direksiyonda oturan Paula, öne eğilip kaldırımda duran üçlüye baktı. -Alışveriş etmeye gelmiştin, değil mi, Stacy?- diye sordu.

-Evet,- dedi genç kadın çabucak.

-Ne aldın?- Cord gözlerini elindeki incecik kâğıt poşete dikmişti.

-Josh'a bir boyama kitabı aldım.-

-Bütün sabah bunu mu alabildin?- dedi Cord alaylı bir sesle.

-Ben... istediğim şeyleri bulamadım.- diye kendini savunmaya çalıştı Stacy. Vitrinlere dalgın dalgın bakmaktan başka bir şey yapmadığını biliyordu.

-Bu kadar boş bir sabah geçirdikten sonra

Travis'e rastlayıp yalnız başına yemek yemekten kurtulman iyi bir şans.» Cord'un sesinde belirsiz bir küçümseme vardı.

«Evet, öyle,» diye gururlu bir tavırla başını dikti Stacy. Sonra birden saldırıya geçti. «Paula'yla birlikte kasabaya ineceğinizi bilseydim, yemekte sizinle birlikte olurdum.»

«Cord'un muayene zamanı gelmişti,» diye açıkladı Paula. «Bill'in de çiftliğe gelemeyecek kadar çok işi vardı.»

«Yemek yemediniz öyleyse.» İkisinin baş başa yemek yerlerkenki görüntüsünü kafasından uzaklaştırabileceği için memnun olmuştu.

Paula, «Mary bizi yemeğe davet etti,» dedi.

Stacy birden yumruklarını sıkınca, bir parmağı kâğıt poşeti deldi. Paula şimdi de en iyi arkadaşlarından birini, Mary'yi alıyordu elinden. «Anlıyorum,» dedi gergin, ama yumuşak bir sesle.

«Şimdi çiftliğe dönüyorduk,» diye açıkladı Paula.

«Biz de.» Stacy kasıtlı bir meydan okumayla Travis'le kendisinden bir çiftmişler gibi söz ediyordu. Cord'un ustura gibi keskin bakışlarına aldırış bile etmedi.

«Orada görüşürüz.» Motoru çalıştıran Paula 'hoşça kal' dercesine el salladı. Stacy aynı şekilde karşılık vermeyi başardı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Stacy'nin dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi. Yastığın üstündeki esmer baş ne kadar sakin ve mutlu görünüyordu. Josh'ın kıvırcık kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşmüştü. Öğle uykusuna yatmamaya kararlıydı, ama Stacy daha öykü kitabının sonuna gelmeden uyuyuverdi.

Kapıyı usulca arkasından kapadı. Bir tek gece bile olsa, bir çocuğun masum ve dertsiz, uykusunu uyuyabilmesinin nasıl bir mutluluk olacağını düşünüyordu. Merdivenleri yarısına kadar inmişti ki, aşağıda Cord'un koltuk değneklerinin çıkardığı sesi duydu,· bir an donmuş gibi kaldı. Cord'un asık yüzü ona doğru döndü.

«Travis'in nerede olduğunu biliyor musun?» diye sordu ters bir sesle.

Stacy, «Hayır,» diyerek tekrar basamakları inmeye başladı.

Cord, «Onun peşinden ayrılmadığını sanıyordum,» dedi alayla.

«Bir sürü yanlış şey düşünüyorsun.»

«Tepeden tırnağa tatlılık ve masumiyet dolusun, öyle mi?»

«Senin olduğun kadar,» diye parladı Stacy.

Dik dik baktı kocası. «Ne demek oluyor bu şimdi?»

«Sen bul.» Karşılıklı imalı sözler etmelerine

izin verdiği için kendine kızıp sabırsızlanarak kocasının yanından geçip gitmeye çalıştı.

«Öyle çekip gitme!» Cord kolundan yakalayıp sertçe kendisine döndürdü onu.

Stacy'nin sinirleri ayaklanıverdi birden. «Tabii olmaz. Düşünülemez bile böyle bir şey. Senin mallarından biriyim ben de, öyle değil mi? Süs olsun diye mi tutuyorsun beni yanında yoksa görünüşünü kurtarmak için mi?»

«Süs için olmadığı kesin.» Bakışları Stacy'nin zayıf vücudunda onu küçük gören bir anlatımla dolaştı. «Kemiklerin sayılıyor. Zayıflaya zayıflaya korkuluğa döndün.»

Cord'un aşağılayıcı tavrı fena halde incitmişti genç kadını. «Aşkından ölüyorum.» Sözcükler elinde olmadan dökülüvermişti ağzından.

Cord bunu duymazdan geldi. «Asıl neden özgürlüğünün sınırlanması.» Stacy'nin kollarına gömdü parmaklarını. «Öyle değil mi? Kabul et, Stacy. Kurtulmak istiyorsun, değil mi?»

'Neden kurtulmak?' diye düşündü genç kadın Cord'un aşkını istemek ve artık o aşka sahip olmadığını bilmekten mi kurtulmak? Paula'yla ikisi yalnızken ne yaptıklarını merak etme işkencesinden mi kurtulmak? Kırık kalbinin verdiği acıdan mı kurtulmak?

«*Evet. Evet. Evet!*» Sesi giderek yükselirken, bir yandan da 'hayır' dercesine başını iki yana sallıyordu Stacy.

Kollarını sıkan parmaklar daha da derin gömüldü. Kan dolaşımını engelliyor, büyük bir acı veriyorlardı. Sonra parmaklarını gevşetti Cord ve yeniden koltuk değneklerini yakaladı. Stacy göğsünden yükselen hıçkırıkları bastır-

mak için acıdan uyuşmuş elleriyle yüzünü örttü.

«Gitmene asla izin vermeyeceğimi söyledim sana.» Sesi uğursuz haber verircesine alçaktı. «Ama böyle davranarak ikimizi de mahvediyorum. Babam annemi gönderdiğinde haklıymış. Neden iki yaşamı birden harap etmeli? Pekâlâ... serbestsin, Stacy. Seni burada tutmayacağım.»

«Ne... ne diyorsun sen?» Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü kocasına çeviren Stacy, bu granit gibi sert hatlardaki anlamı çözmeye çalıştı.

«İstediğini verdim işte,» diye homurdandı. «Şimdi ne istiyorsun?»

Kocasının soğuk ve uzak tavrı karşısında, «Ben...» diye kekeledi. «Senin bunu isteyip istemediğini öğrenmek istiyorum.»

Bir an Cord'un çenesi kasılıverdi. «Stacy... dilediğini yapmakta özgürsün. İstersen gidersin, istersen kalırsın. Ama gene yüzüne baktırma beni.»

Stacy'nin eli yanına düşüverdi, tırnakları avucuna batıyordu. Bu sözlere gururla karşılık vermeye çalışarak başını dikti. «Maria'ya, eşyalarımı toplamasını söyle,» dedi duygusuzca. «Nereye yollanmasını istediğimi ona bildiririm.»

Aksi bir sesle, «Olur,» diyen Cord yoluna devam etti.

Acı dolu bir an gözleriyle onu izledi Stacy, sonra dönüp odasına koştu. Bir valize çok gerekli bir iki parça eşyasını koyduktan sonra hızla odadan çıktı. Cord da, kendisi de Josh'dan söz etmemişlerdi. Gidiyordu, ama Josh'ı da götürecekti. Oğlunun odasına girince, onun eşya-

...apının yanına koydu. Uyuyan oğlunun başucunda durup usulca sarstı onu.

Josh gözlerini ovuşturarak, «Uykum var,» diye mırıldanınca, tatlı bir sesle, «Kalkmak gerek, yavrum,» dedi Stacy. «Gidiyoruz.»

Hemen bütün uykusu kaçmıştı Josh'ın. «Nereye gidiyoruz?»

Stacy'nin hiç bir fikri yoktu. Nereye gittiklerinin önemi yokmuş gibiydi. «Görürsün.» Esrarengiz bir macera havası vermeye çalışıyordu olaya.

Dışarı çıktıklarında aklı karışmış gibi baktı Josh annesine. «Babam bizimle gelmiyor mu?»

«Bu sefer gelmiyor.» Sesi boğuluyormuş gibi çıkmıştı. Arabaya soktu Josh'u.

Stacy bir daha dönüp arkasına bakmadan otomobili sürdü. Geriye, eve bakmaya cesareti yoktu. Bir kez baksa, gidecek gücü kalmayacaktı çünkü.

Kafası karmakarışık, nereye gittiğini düşünmeden gaza basıyordu. Ağlayamayacak kadar büyük bir acı içindeydi. Gözlerini yola dikmiş, ne gördüğünün bilincinde olmadan sürüyordu otomobili. Durduğunun bile farkına varmadı.

«Anneciğim, neden burada duruyoruz?» Josh elini omuzuna koydu. «Neden Mary'nin evine geldik? Yolculuğa çıkmıyor muyduk?»

Mary'nin evi. Sözcükler Stacy'yi sarmalayan sisi delip beynine kadar ulaştı. Bakışlarını Mary Buchanan'ın çiftlik binalarına benzeyen evine çevirdi. İçinde bir şey parça parça olmaya başlamıştı. O 'bir şey' tamamen çökmeden arkadaşına ulaşmak zorundaydı.

«Gel, Josh.» Kontağı kapatıp arabadan çıktı. Oğlunun şaşkınlığına aldırmadan robot gibi yürüyüp zili çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Mary'nin güler yüzü karşıladı onları.

«Stacy, ne güzel sürpriz bu!» diye sevinçle bağırdı. «İçeri gel. Evin kusuruna bakma. Her şey karmakarışık, ama tam ben...»

Stacy'nin, Josh'ın elini tutan parmakları kasıldı. «Bizi misafir edebilir misin?» Sesinde belirgin bir ıstırap vardı.

Mary'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. «Şey, tabii, ama...»

«Cord'u terk ettim.» Arkadaşının kafasında oluşmaya başlayan soruyu cevaplamıştı Stacy.

«Ne yaptın?!» Mary kulaklarına inanamıyormuş gibi bağırmıştı. «Stacy, söylediğin şeyi kastediyor olamazsın! Tanrı aşkına, neden yaptın bunu?»

Gürültüyle bir şeyler çöktü Stacy'nin içinde, gözlerinin önünde kara bir boşluk dönmeye başladı. Bilincini yitirirken, düşündüğü son şey, bu soruya cevap vermek istemediği oldu.

Karanlık, koruyucu bir tül gibi sarmıştı Stacy'yi; beynini, katlanamayacağı o acıdan uzak tutuyordu. Hiç peşini bırakmayan bir görüntü, Cord'un hayali arada bir karanlığı aralıyordu. Stacy onun adını mırıldanıyor, ona sesleniyordu. Erkeğin görüntüsü sessiz bir ayıplamayla bakıyordu ona, sonra da gözden siliniyordu.

Cord'un hayali son kez göründüğünde, ciddiyetle yüzüne bakarak elini tuttu. «Hep yanında olacağım, Stacy,» dedi. «Asla bırakmayacağım seni.»

larını da çabuk çabuk doldurdu valize, sonra kilitleyip kapının yanına koydu. Uyuyan oğlunun başucunda durup usulca sarstı onu.

Josh gözlerini ovuşturarak, «Uykum var,» diye mırıldanınca, tatlı bir sesle, «Kalkman gerek, yavrum,» dedi Stacy. «Gidiyoruz.»

Hemen bütün uykusu kaçmıştı Josh'ın. «Nereye gidiyoruz?»

Stacy'nin hiç bir fikri yoktu. Nereye gittiklerinin önemi yokmuş gibiydi. «Görürsün.» Esrarengiz bir macera havası vermeye çalışıyordu olaya.

Dışarı çıktıklarında aklı karışmış gibi baktı Josh annesine. «Babam bizimle gelmiyor mu?»

«Bu sefer gelmiyor.» Sesi boğuluyormuş gibi çıkmıştı. Arabaya soktu Josh'ı.

Stacy bir daha dönüp arkasına bakmadan otomobili sürdü. Geriye, eve bakmaya cesareti yoktu. Bir kez bakarsa gidecek gücü kalmayacaktı çünkü.

Kafası karmakarışık, nereye gittiğini düşünmeden gaza basıyordu. Ağlayamayacak kadar büyük bir acı içindeydi. Gözlerini yola dikmiş, ne gördüğünün bilincinde olmadan sürüyordu otomobili. Durduğunun bile farkına varmadı.

«Anneciğim, neden burada duruyoruz?» Josh elini omuzuna koydu. «Neden Mary'nin evine geldik? Yolculuğa çıkmıyor muyduk?»

Mary'nin evi. Sözcükler Stacy'yi sarmalayan sisi delip beynine kadar ulaştı. Bakışlarını Mary Buchanan'ın çiftlik binalarına benzeyen evine çevirdi. İçinde bir şey parça parça olmaya başlamıştı. O 'bir şey' tamamen çökmeden arkadaşına ulaşmak zorundaydı.

«Gel, Josh.» Kontağı kapatıp arabadan çıktı. Oğlunun şaşkınlığına aldırmadan robot gibi yürüyüp zili çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Mary'nin güler yüzü karşıladı onları.

«Stacy, ne güzel sürpriz bu!» diye sevinçle bağırdı. «İçeri gel. Evin kusuruna bakma. Her şey karmakarışık, ama tam ben...»

Stacy'nin, Josh'ın elini tutan parmakları kasıldı. «Bizi misafir edebilir misin?» Sesinde belirgin bir ıstırap vardı.

Mary'nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. «Şey, tabii, ama...»

«Cord'u terk ettim.» Arkadaşının kafasında oluşmaya başlayan soruyu cevaplamıştı Stacy.

«Ne yaptın?!» Mary kulaklarına inanamıyormuş gibi bağırmıştı. «Stacy, söylediğin şeyi kastediyor olamazsın! Tanrı aşkına, neden yaptın bunu?»

Gürültüyle bir şeyler çöktü Stacy'nin içinde, gözlerinin önünde kara bir boşluk dönmeye başladı. Bilincini yitirirken, düşündüğü son şey, bu soruya cevap vermek istemediği oldu.

Karanlık, koruyucu bir tül gibi sarmıştı Stacy'yi; beynini, katlanamayacağı o acıdan uzak tutuyordu. Hiç peşini bırakmayan bir görüntü, Cord'un hayali arada bir karanlığı aralıyordu. Stacy onun adını mırıldanıyor, ona sesleniyordu. Erkeğin görüntüsü sessiz bir ayıplamayla bakıyordu ona, sonra da gözden siliniyordu.

Cord'un hayali son kez göründüğünde, ciddiyetle yüzüne bakarak elini tuttu. «Hep yanında olacağım, Stacy,» dedi. «Asla bırakmayacağım seni.»

«Hayır, hayır!» Stacy, bu hayalin hiç bir zaman peşini bırakmayacağının bilinciyle, acı kaderine isyan etmek istiyordu.

Tanıdık ses, «Şşş, sevgilim,» diye yatıştırdı onu. «Dinlenmelisin.» Sonra görüntü bir bulutun arkasında eriyip gitti. Stacy karanlık boşluğu memnunlukla karşıladı. Cord'un hayalinden kurtulmak arzusuyla, en derin köşesine saklandı bu karanlığın.

Stacy uzun bir süre karanlık boşlukta güven içinde kaldı. Sonra bir el tutup kaldırdı kolunu. Neredeyse fiziksel bir şekilde tutup gerçeğe çekiyordu onu. İtiraz etmek istercesine kırpıştırdı gözlerini. Cord'suz katlanamayacağı bu dünyaya dönmek istemiyordu.

«Aramıza dönmeye karar verdin mi, Stacy?» diye tatlılıkla sordu, tanıdık bir ses.

Genç kadın kaşlarını çattı. Bu Cord'un sesi değildi. Sonunda gözlerini açmayı başardığında gördüğü de Cord'un yüzü olmadı. Bill Buchanan'dı başında duran Bill bileğini tutup nabzını sayarken şaşkınlıkla baktı ona Stacy. «Ne... ne oldu bana?» diye mırıldandı.

Doktor hafifçe gülümsedi. «Bir süre bir yerlere gitmediğin için, sonunda olan oldu. Yıkıldın.» Stacy'nin bileğini bıraktı

Aklı karışmış gibi başını salladı genç kadın «Anlamıyorum.»

«Tam bir yorgunluk, bitkinlik vakasıydı,» diye açıkladı Bill. «Vücuduna ihtiyacı olan dinlenmeyi sağlamazsan, o kendisi sağlayıverir. O yüzden bayıldın.»

Pencerenin yanında bir kıpırtı oldu. O yana bakıp da koltuk değneklerine dayanmış duran

Cord'u gören Stacy'nin nabzı birden hızlandı. Arkasından gelen güneş ışığı, yakışıklı yüzündeki ifadenin anlaşılmasını engelliyordu.

«Ne yapıyorsun burada?» Stacy'nin kalbi korkuyla umut arasında gidip geliyordu.

Bill Buchanan gözlerini Stacy'den Cord'a çevirdi. «Sizi birkaç dakika yalnız bırakayım. Ama sadece birkaç dakika. Hâlâ dinlenmeye ihtiyacı var.»

Cord kısaca başını salladı. Doktor odadan çıkınca bir sessizlik oldu. Stacy dikkatle kocasının yüzüne bakıyordu. «Neden buradasın?» diye sordu tekrar. Ve hemen sorusunun cevabını buldu. «Josh'ı almaya gelmiştin, değil mi?» Bilinçaltında Cord'un, oğlunun peşinden geleceğini düşündüğünü fark etti birden. «Onun için geldin, öyle değil mi?» Sesi acıyla titredi.

Cord camın önünden uzaklaştı. Yüzü, ne düşündüğü kesinlikle anlaşılmaz bir maske gibiydi. Yatağın yanında durdu.

«Mary olanları bildirmek için telefon etti. Hâlâ kocanım.» dedi kuru bir sesle. «Geldim, çünkü iyi olduğundan emin olmak istiyordum.»

Stacy başını çevirdi. «Senin için ne fark eder ki?» diye kendine acıyan bir tavırla sordu.

Kocası sabırsız bir sesle, «Seni düşünmekten vazgeçmedim, Stacy.» dedi.

Tabii, böyle olduğunu tahmin ediyordu Stacy. Cord artık onu sevmeyebilirdi, ama o kadar çok şeyi paylaşmışlardı ki, onu düşünmekten, onun için üzülmekten alıkoyamazdı kendini. Zayıf bir sesle sordu. «Josh'ı almayacaksın, değil mi?»

Cord derin bir soluk koyverdi. «Hayır. Josh'ı

almayacağım.» Tereddüt eder gibiydi. «Dinlenmeye ihtiyacın var. İyileşene kadar çiftlikte kalabilirsin.»

«Oraya dönmeyeceğim!» Stacy bu önerinin getireceği sonuçlara, Paula'yla kocasını birlikte görmenin yaratacağı işkenceye daha fazla katlanamazdı.

«Pekâlâ,» dedi Cord sert, zalim bir tavırla. «Çiftliğe dönmem gerek. Yapılacak bir sürü iş var.»

«Evet.» Dokunaklı, acı bir ton vardı sesinde. «Atların satışı yarın, değil mi?»

Gitmek üzere olan Cord durdu, hafifçe çevirdi başını ondan yana. «Uzun bir süre kendini bilmeden yattın, Stacy,» dedi. «Yarın dediğin, aslında bugün. Şu anda müzayede devam ediyor.»

O kadar uzun mu sürmüştü baygınlığı? İrkildi Stacy.

Cord mesafeli bir tavırla, «Sonra görüşürüz,» dedi ve kapıyı açtı.

Stacy, «Hayır,» dedi birden. Kendisi Cord'un aşkına susamışken, onun bu kadarcık ilgisi yetmiyordu Stacy'ye. «Geri gelmene lüzum yok,» dedi katı bir tavırla.

Cord'un omuzları hafifçe dikildi. Ne düşündüğünü belli etmeden, «Belki yoktur,» dedi. «Josh'a iyileştiğini haber vereyim. Çok üzülüyordu.» Ve dışarı çıktı.

Kapı kapanınca, Stacy yüzünü yastığa gömüp sıkı sıkı yumdu gözlerini, ağlamak istemiyordu. 'Dinlen,' demişti Bill Buchanan. Uyulması çok zor bir emirdi bu, ama birkaç dakika sonra bitkin vücudu derin bir uykuya gömüldü.

Kapının açılmasıyla uyandı. Yarı kapalı gözlerinin ardından ziyaretçisine baktı, uyandırılması hoşuna gitmemişti. Uyurken düşünüp hissetmiyordu hiç olmazsa. Paula'yı görünce keyfi iyice kaçtı.

Paula sempatiyle gülümsedi. «Nasıl hissediyorsun kendini?»

Stacy soruyu duymazdan geldi. «Neden geldin buraya?» İçinden, 'Yaraya tuz basmak için tabii,' diye ekledi.

«Josh için bir şeyler getirdim. Buradayken nasılsın, bir bakayım dedim.»

«İyiyim.» Gergin bir tavırla, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. «Lütfen git. Yeteri kadar zarar verdin.» Acı tavrını engelleyemiyordu bir türlü. «Tabii, zaferinin tadını çıkarmak için gelmediysen,» diye ekledi.

Paula kaşlarını çatarak şaşkın şaşkın güldü. «Neden söz ediyorsun sen?»

«Rol yapmayı bırak, Paula. Cord'dan söz ettiğimi çok iyi biliyorsun. Sen kazandın, kabul ediyorum. Şimdi çık git buradan.»

Stacy'nin patlamasını gergin bir sessizlik izledi. Sonra Paula odanın ortasına doğru yürüdü. Mavi gözleri kısılmıştı.

«Sözlerinden hoşlanmadım, Stacy. Dün bayılmadan önce Cord'u terk ettiğini söylemek gibi bazı saçmalıklar yaptığını anlattı Mary. Yoksa önemsiz bir şey mi bu?»

«Pek sayılmaz.» Stacy ağlamamak için büyük çaba harcıyordu. «Cord artık tümüyle senin.»

«İşte bu harika!» Paula belli belirsiz bir alayla, eğleniyormuş gibi bağırmıştı. «Gerçekten benim yüzümden Cord'u terk ettiğini mi söylüyor-

«Küçük maceranızı sürdürürken orada kalmamı beklemiyordun herhalde. Hâlâ biraz gururum var.»

«Macera mı? Cord'la ben mi?» Paula'nın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

«İkinizi birlikteyken gördüm.» Stacy, Paula'nın masumiyet gösterisinden nefret ediyordu. «Gülüyor, kahkahalar atıyor, gizli şakalarınızı paylaşıyordunuz.»

«Beni iyi dinle, şekerim.» Paula başını iki yana salladı. «Aramızda hiç bir şey yok. Kocanla bir maceraya girmeye gözüm kesmediği için değil ama. Yapabilirim çünkü bunu. Ama iki şey beni durdurdu. Biri senden hoşlanıyor olmam. İkinci ve asıl önemli neden de, Cord'la sadece arkadaş olmamız. Çok sıkı kullanılan bir deyimle, beni kız kardeşi gibi görüyor.»

Bu sözlere inanmayı öyle umutsuzcasına istiyordu ki, «Sana inanmıyorum,» dedi Stacy.

«Cord bir tek kadına âşık olacak erkeklerden, Stacy. Ve o kadın da sensin.»

«Ama söyledi...» Başı dönüyordu. Doğru olabilir miydi bu? «Düşündüm ki...»

«Daha kaç kanıta ihtiyacın var?» Paula içini çekti. «Kendinden geçmiş yatarken, zavallı adam bir an bile ayrılmadı başından.»

Rüya değildi demek! Demek bilinçsiz yatarken gördükleri Cord'un hayali değildi.

«Ama...» Aklı karışmış gibi alnını ovuşturdu. «Neden gitmemi söyledi bana?»

«Herhalde senin öyle istediğini düşündüğü için.» Omuzunu silkti Paula. «Artık sevmediği için olmadığı kesin. Aslında, tam tersi doğru

herhalde. Seni, sen istemediğin halde yanında tutamayacak kadar çok seviyor.»

Paula'nın söylediklerinin tümü doğru olabilirdi. Kendi annesi gibi çiftlikten ve çiftlik hayatından sıkılmadığına bir türlü ikna edememişti Cord'u. Ve kocası hâlâ, onun Travis'ten hoşlandığını sanıyordu.

Örtüleri üstünden atıp kalkmaya çalıştı. Gözleri kararınca, gerisingeri yastığa yığıldı. Biraz kendine gelince, tekrar kalkmaya davrandı.

«Ne yaptığını sanıyorsun sen?» Paula yanına gelmiş, onu durdurmaya çalışıyordu. «Tam iyileşmedin.»

«Çiftliğe gitmeliyim.» Stacy kararlı bir tavırla kalkmaya çalıştı. «Cord'u görmem gerek.»

«İşleri düzeltmen gerektiğini biliyorum, ama...»

Yatak odasının kapısı birden ardına kadar açıldı ve Cord, koltuk değneklerine neredeyse hiç dayanmadan, hızla daldı odaya. Kocasını görünce Stacy'nin gözleri parladı.

«Cord!» Kollarını açtı kocasına. Paula hemen uzaklaşmıştı yatağın yanından.

Cord yataktan bir adım ötede durdu. Gözleri karısının yüzünün her santimini ayrı ayrı inceliyor gibiydi. «Travis'le konuşuyordum.» Omuzunun üstünden, eşikte duran Travis'e baktı. «Dedi ki...»

Stacy, Travis'in ne söylemiş olabileceğini tahmin ediyordu. Onunla olan hayali ilişkisi ve Cord'un Paula'yla bir macera yaşadığı yolundaki şüpheleri konusunda gereken şeyleri söylemiş olmalıydı. Kocasının sözünü bir kahkahayla kesti. «Ben de şimdi Paula'yla konuşu-

yordum.»

Cord yatağa oturup sımsıkı göğsüne bastırdı karısını. Yüzünü boynunun çukuruna gömdü. Stacy de bütün gücüyle sarılıyordu ona.

«Doğru o zaman.» Stacy'nin boynunu öpücüklere boğduğu için sesi bir garip çıkıyordu. «Beni seviyorsun.»

Stacy, «Seni seviyorum,» diye fısıldadı Cord'un kulağına.

Cord başını kaldırıp onun aşkla canlanmış, ışıl ışıl yanan yüzüne baktı. Kara gözlerinde, sevecen bir bağlılık ve ateşli bir ihtirası yansıtan alevler yanıyordu. «Seni eskisinden de çok seviyorum, bir tanem.»

Stacy duyduğu mutlulukla kendinden geçmişti. Dudaklarını Cord'un sert, ihtiraslı ağzına uzattı. Ama hafifçe alaylı bir ses dudaklarının birleşmesini engelledi.

«Ne oluyor burada? Âşıklar tekrar kavuşuyorlar, ha?»

Stacy biraz utangaç bir tavırla Cord'un davetkâr dudaklarından uzaklaştı. Parlayan gözleri kapının önünde, karısının arkasında duran Bill'e takıldı. Mary'nin elinde bir tepsi vardı.

«Kesinlikle öyle görünmüyor mu?» diye şarkı söyler gibi konuştu Paula. «Travis'le ben de, burası fazla ısınmadan nasıl ortadan kaybolabiliriz diye merak ediyorduk.»

Mary, «Size sıcak çay getirmiştim ben de,» diye Paula'ya gülümsedi. «Stacy'ye biraz kuvvet verir diye düşünmüştüm, ama ihtiyacı olmadığı açık.»

Cord, Stacy'ye gülümsedi. «Zamanlaman çok kötü, Mary.» Gözlerini zorla Stacy'den ayırdı

«Ama madem geldin, birkaç fincan daha getir. Karımın bir an önce kuvvetlenmesini istiyorum.»

«Burada fazlalık ediyoruz,» dedi Paula. «İkiniz yalnız olmalısınız.»

«Bill bu sabah, kendine geldiğinde Stacy'yi fazla heyecanlandırmamam gerektiği konusunda uyardı beni.» Stacy'nin birden kızaran yanaklarına baktı. «Onun için, hepinizin kalmasında yarar var sanırım. Yoksa Bill'in tavsiyesini unutuveririm.»

«Birkaç dakika kalalım,» dedi Bill. «Mutluluğunuza içecek kadar yani.»

Cord üzüntüyle, «Şimdi şampanya içiyor olmalıydık,» dedi.

Kocasının öpüşüyle hâlâ başı dönen Stacy, «Şampanya değil mi bu?» diye sordu.

«Çayla şampanyayı ayıramıyorsan, kesinlikle âşıksın demektir.» Bill bir kahkaha atıp karısının kolunu tuttu. «Gitme zamanımız geldi sanırım, Mary.»

Paula, «Benim de,» diye onlara katıldı.

Ötekiler çıkana kadar bekledi Travis. Cord ona bakınca, «Ben de gidiyorum,» dedi. «Atların satışı bittiğine göre, çiftlik birkaç günde normal yaşamına döner. Stacy'yle ikiniz başa çıkarsınız artık.»

«Ayrıldığını söylemiyorsun, değil mi?» diye sordu Stacy.

Travis gülümsedi. «Artık bana ihtiyacınız yok.»

«Ama kalmanı istiyoruz.»

«Teşekkürler, ama...» Başını salladı. «Zaten bu kadar uzun kalmayı hiç düşünmemiştim

Kendim için bir çiftlik aramaya başladım. Ve buldum.»

«Travis, ben...» Cord'un yüzü ciddileşti. «Şimdi çok pişmanlık duyduğum bir sürü konuda yanıldım. Bizim için yaptıklarına da hiç teşekkür edemedim.»

«Gereği yok zaten. Kendine göre nedenlerin vardı o zaman, onun için bağışlanacak bir şey yok. Teşekküre gelince...» Geniş kenarlı şapkasını başına yerleştirirken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. «...bugün payıma düşeni aldım.»

Cord kapıya doğru yürüyen Travis'e, «Şu çiftliği aldığında.» dedi. «Bize haber ver. Sana ait damızlık bir boğayla otuz inek var bende.»

Travis gergin bir sesle, «Buna gerek yoktu...» diye başladı.

«Bu bir ikramiye,» diye sözünü kesti Cord «Başka biri olsaydı, bir yıl içinde bundan da fazlasını çalardı. Ben de sana dört ayaklı tam otuz bir tane baş ağrısı veriyorum.»

Travis'le göz göze gelince gülümsemesi derinleşti. Kâhyanın dudakları da bir tebessümle kıvrıldı. Parmağını şapkasının kenarına dokundurup dışarı çıktı ve kapıyı arkasından usulca kapadı.

«Çok cömertçe bir davranış bu, sevgilim,» dedi Stacy.

«Cömertçe mi?» Cord eğleniyormuş gibi baktı ona «Eğer oğlumuza ait olmasaydı, gözümü açtığı, gerçeği görmemi sağladığı için bütün çiftliği verirdim ona.» Uzanıp Stacy'nin elindeki fincanı aldı, yandaki sehpanın üstüne koydu.

Kocasının çenesini okşadı Stacy. «Cord,» diye fısıldadı.

«Bir sürü konuda nasıl da aptalca davrandım.» Elini tutup parmaklarının ucunu öptü. «Sana söylediğim o korkunç şeyler için beni affedecek misin?»

«Tabii,» diye içini çekti Stacy.

«Seni o kadar çok seviyorum ki, bir sakatla, sırf acıdığın için oturman düşüncesine dayanamadım. O yüzden seni kendimden uzaklaştırıyor, incitiyor ve bunu her yapışımda ben de perişan oluyordum.»

Stacy parmaklarını Cord'un gömleğinin içine kaydırdı. Vücudunun sıcaklığını avuçlarında hissetti. Başını arkaya attı, nemli dudakları aralanmıştı. «Şimdi de kendinden uzaklaştırmaya çalış beni, sevgilim,» dedi boğuk bir sesle.

Elinin altında Cord'un kalbinin bir an durduğunu hissetti. Sonra onu kendinden uzaklaştırdı Cord... yastığın üzerine itti ve dudaklarıyla ağzını kapadı.

«Anneciğim!» Josh'ın sesi koridordan geliyordu.

Kocasının öpüşü altında hafifçe kıpırdandı Stacy. Cord ağzını onun titreyen dudaklarından çekmeden gülümsedi. «Mary onu oyalayacak bir şeyler bulur. O da evli bir kadın.»

Stacy, Mary'nin Josh'a bir şeyler söyleyen sesini duyunca, kollarını Cord'un boynuna doladı.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………*SON*……..